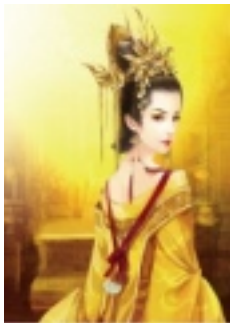

Hoàng Phi Bì Nguyễn Rửa

Contents

Hoàng Phi Bì Nguyễn Rửa	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 1 (tt)	7
3. Chương 3: Chương 2	10
4. Chương 4: Chương 2 (tt)	16
5. Chương 5: Chương 3	21
6. Chương 6: Chương 3 (tt)	27
7. Chương 7: Chương 4	30
8. Chương 8: Chương 4 (tt)	34
9. Chương 9: Chương 5	38
10. Chương 10: Chương 5 (tt)	43
11. Chương 11: Chương 6	49
12. Chương 12: Chương 6 (tt)	52
13. Chương 13: Chương 7	57
14. Chương 14: Chương 7 (tt)	61
15. Chương 15: Chương 8	61
16. Chương 16: Chương 8 (tt)	61
17. Chương 17: Chương 9	61
18. Chương 18: Chương 9 (tt)	61
19. Chương 19: Chương 10	61
20. Chương 20: Chương 10 (hoàn)	61

Hoàng Phi Bì Nguyễn Rửa

Giới thiệu

Thái tử Triệu Hằng là một tuần kiệt tài giỏi hơn người và cũng là người kế thừa ngai vàng, nhưng ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-phi-bi-nguyen-rua>

1. Chương 1

Chương 1

Triều Tống, trên điện Thái Hòa.

“Hoàng nhi, con cũng biết Phụ hoàng gọi con đến là có chuyện gì quan trọng?” Hoàng đế liếc nhìn Triệu Hằng đứng dưới điện.

Lông mày anh tuấn của Triệu Hằng hơi nhíu lại: “Phụ hoàng, nhi thần ngu dốt, xin Phụ hoàng chỉ bảo.”

Hoàng đế buồn bực, còn giả bộ: “Con thật sự không biết hay vẫn tính gây khó dễ với Phụ hoàng?” Hắn nén giận, ngón tay không ngừng gõ nhẹ long ý (ghế rồng).

Triệu Hằng nhìn thoáng qua vẻ mặt Phụ hoàng, lại nhìn động tác gõ long ý của ngài. Đây là điềm báo mỗi khi Phụ hoàng nổi giận. Triệu Hằng nhỏ giọng nói: “Nhi thần không dám!” Triệu Hằng khom người.

“Không dám? Ta thấy lá gan của con rất lớn, Phụ hoàng lệnh cho con trong vòng ba tháng lập Thái tử phi, kết quả thế nào? Một năm trôi qua, ngay cả cái bóng Thái tử phi cũng không có! Con muốn Phụ hoàng tức chết hay sao!” Hoàng đế tức giận vỗ mạnh long ý.

“Phụ hoàng bớt giận!” Triệu Hằng chỉ có thể kiên trì nói vậy.

“Muốn Phụ hoàng bớt giận cũng được, chỉ cần nói cho Phụ hoàng con tính khi nào lập Thái tử phi.” Tiểu tử này không ép hắn là không được, nếu như tiếp tục buông thả cho hắn, sớm muộn gì cũng nguy hiểm cho xã tắc, dao động lòng dân.

Tuổi tác hắn đã cao, mà Thái tử vẫn không lập Thái tử phi, lại không có con nối dõi, việc này quan hệ với việc truyền thừa ngai vàng, sao lòng hắn không nóng như lửa đốt được. Hiện giờ hắn phát thương răng lạc (tóc bạc răng rụng), tùy thời có thể buông tay mà đi, hắn phải vì Vương triều Triệu gia có thể kéo dài thiên thu (đời đời) mà gánh trách nhiệm!

“Cái này....” Về mặt Triệu Hằng khó xử. Không phải hắn không muốn lập Thái tử phi, mà là không muốn làm việc qua loa, chọn người lập phi phải là nữ tử khiến hắn động tâm, nếu không chỉ có thể khiến cho hậu cung có thêm một oán phụ thôi, tội gì phải vậy? Hắn gặp nhiều oán phụ thâm cung, Mẫu hậu cũng vậy, mặc dù con trai vinh hiển thị mẹ được nhờ, hắn lên làm Thái tử, nhưng Mẫu hậu cũng không vì vậy mà hạnh phúc, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là Phụ hoàng sủng ái trước sau không phải nàng, nàng chỉ có danh hiệu mà không quan hệ đến tình yêu, cuộc sống như vậy làm người ta khó có thể chịu được, Mẫu hậu chịu đựng được, nhưng nàng khổ, hắn thấy được cũng cảm thụ được, hắn không muốn gặp người giống vậy xuất hiện bên cạnh hắn.

“Tuyển phi khó khăn như vậy sao?” Long nhan (mặt rồng) Hoàng đế giận dữ. Đôi khi hắn thật hoài nghi đứa con này của hắn có ham mê đoạn tụ (đồng tính) hay không? Nếu như thế, hắn phải suy xét lập Thái tử khác.

Ai! Trong tất cả các Hoàng nhi của hắn thì Hằng Nhi là đứa tài hoa nhất cũng cực kỳ có mưu lược trị quốc nhất, có thể nói nhân trung chi long (rồng giữa loài người), cho nên hắn mới không lập người mà sủng phi hết sức đề cử, mà kiên trì lập Hằng Nhi làm Thái tử, hắn kỳ vọng rất nhiều vào Hằng Nhi, hi vọng Hằng Nhi không làm hắn thất vọng.

Triệu Hằng cúi thấp đầu: “Phụ hoàng, chọn lập Thái tử phi thận trọng biết bao, Nhi thần –”

“Nếu biết chuyện này phải thận trọng, nên biết, bên ngoài đã nghị luận ầm ĩ về con, nhưng nếu con vẫn không có con nối dõi, sẽ dao động đến địa vị Thái tử của con, con phải biết Phụ hoàng dụng tâm lương khổ!”

Làm sao hắn không biết lợi hại trong này: “Nhi thần hiểu, nhưng tuyển phi thì cũng phải có người, Nhi thần –”

Hoàng đế lại cắt ngang lời hắn: “Chọn người thì dễ, ngày mai lâm triều ta liền tuyên bố một tháng sau vì con tuyển phi, muốn tất cả các đại thần chọn nữ nhi quan lại, tạo điều kiện cho con tuyển chọn! Như vậy,

mặc dù mắt con cao hơn đầu, Phụ hoàng không tin con chọn không ra một người.” Hôm nay nói gì hắn cũng muốn ép Hằng Nhi thực hiện trách nhiệm này, không thể để hắn tiếp tục hồ đồ nữa.

“Phụ hoàng –”

“Không cần nói nữa, chuyện này cứ quyết định như vậy, trở về chờ tin tức tuyển phi đi!” Trầm xem con còn dám tìm thêm lý do đùn đẩy!

Về mặt Triệu Hằng đau khổ. Nào có bức hôn như vậy?

“Lui ra đi!” Hoàng đế đắc ý nói. Lần này cho con trốn cũng không thoát.

Triệu Hằng bất đắc dĩ: “Nhi thần cáo lui.” Hắn buồn bực nhanh chóng rời khỏi điện Thái Hòa.

“Thái tử, nô tài thấy về mặt người đau khổ, có phải Hoàng thượng lại bức hôn ngài hay không?” Tiểu Trư Tử chuyên môn hầu hạ Triệu Hằng vẫn canh giữ bên ngoài điện Thái Hòa, thấy Triệu Hằng ra ngoài lập tức nhìn mặt gửi lời đuổi theo. Đây là công phu ba năm làm thái giám hắn có được. Hơn nữa đối với tâm sự chủ tử hắn càng thêm dần đo chuẩn xác, cho nên tuổi còn trẻ đã được chọn để làm nô tài bên cạnh Thái Tử, đây chính là vận may trời ban cho hắn, một ngày kia chủ tử trở thành Hoàng đế, hắn có thể uy phong, đến lúc đó chức Tổng quản trong cung ngoài hắn ra thì còn ai đảm nhiệm được.

Triệu Hằng kìm nén tức giận không nói một câu, về thẳng Đông cung, mới mở miệng nói: “Phụ hoàng ép ta một tháng sau tuyển phi.”

Tiểu Trư Tử đồng tình nhìn chủ tử: “Theo nô tài thấy, ngài dứt khoát nhắm hai mắt tùy tiện chọn một người, đỡ phải suốt ngày hờn dỗi với Hoàng thượng.” Đồng tình thì đồng tình, Tiểu Trư Tử không hy vọng chuyện như vậy làm ảnh hưởng tới sự sủng ái của Hoàng thượng với chủ tử.

“Khốn kiếp! Tuyển Thái tử phi đâu phải là trò đùa!” Triệu Hằng giận dữ.

Tiểu Trư Tử thấy tình thế không đúng, nhất thời sơ xuất nói sai, lập tức quỳ xuống: “Nô tài đáng chết, xin Thái tử thứ tội!” Hắn chảy mồ hôi đầm đìa, Thái tử luôn luôn không giận mà uy, ít có thời điểm nổi giận thật sự, nhưng một khi nổi giận là long trời lở đất, khiến lòng người không ngừng run sợ.

Triệu Hằng vung tay lên: “Về sau không được nhắc lại những lời này.”

“Dạ dạ dạ, nô tài không dám nữa.” Tiểu Trư Tử gật đầu như giã tỏi. Thấy sắc mặt Triệu Hằng hòa hoãn, hắn vội vàng dâng trà lấy lòng: “Thái tử, xin bớt giận.”

“Hừ!” Triệu Hằng nhận lấy. Tiểu Trư Tử giỏi nhìn mặt gửi lời, nịnh nọt vuốt mông ngựa, nhưng mà trình độ trung thành thì chân thật đáng tin, nếu không mình cũng sẽ không để cho hắn theo bên người nhiều năm như vậy.

“Thái tử, thứ cho nô tài cả gan nói thêm một câu, lập phi cũng là chuyện sớm muộn, nhưng nếu Thái tử từ đầu đến cuối.... Nô tài nói là nếu như Thái tử không gặp được người ngưỡng mộ, chẳng lẽ cả đời không lập phi sao?” Tốt nhất Thái tử lập phi nhanh lên, tránh cho một đám vương công quý tộc thiên kim tiểu thư bám lấy hắn không tha, muốn hắn tiến tiến cử các nàng cho Thái tử, người nào cũng muốn làm chủ Đông cung, tiến tới mẫu nghi thiên hạ.

Dĩ nhiên, mẫu nghi thiên hạ là một trong những nguyên nhân những giai nhân (người đẹp) này nhào tới chủ tử, nhưng chủ yếu nhất vẫn là khí độ và phong thái khác hẳn người thường, không phải Tiểu Trư Tử hắn nói khoác, Thái tử là nam nhân tuấn tú bất phàm nhất mà hắn từng gặp, có thể phục vụ chủ tử như vậy, quả nhiên là cảnh đẹp ý vui cộng thêm cực kỳ vinh hạnh.

Triệu Hằng vốn phiền muộn trong lòng, lúc ngày nghe Tiểu Trư Tử nói xong càng thêm phiền, đứng dậy vào trong thay y phục.

Tiểu Trư Tử thấy thế vội vàng theo vào: “Thái tử, ngài lại muốn cải trang ra ngoài à?” Thật tốt, có thể theo xuất cung sống phóng túng một phen rồi.

“Ừ, lúc này người đừng đi theo.” Triệu Hằng nói. Lúc này hắn xuất cung chỉ muốn yên lặng một chút, nếu mang theo nô tài kia, làm sao tai hắn có thể yên tĩnh được.

“Vậy sao được, không có nô tài, người nào bảo vệ an toàn của ngài....”

“Người bảo vệ ta?” Triệu Hằng bật cười.

Nhất thời sắc mặt Tiểu Trạ Tử xanh tím. Đúng vậy, võ công Thái tử cực kỳ cao cường, mỗi lần ra cửa gặp phiền toái, hấn trốn còn mau hơn bất kỳ ai khác, nhìn một mình Thái tử xuất chiêu, nói đến thật xấu hổ, này cũng giống như chủ tử nâng kiệu cho nô tài rồi. “Thái tử.... Tuy nói võ công Tiểu Trạ Tử không đủ, nhưng chân chạy việc rất lành nghề, không phải mỗi lần xuất cung, nô tài cũng chuẩn bị ổn thỏa phương diện ăn uống sao.” Dù nói thế nào cũng muốn cứng rắn nặn ra điểm công dụng, nếu không Thái tử thật sự bỏ lại hấn ra ngoài một mình, nếu có sơ xuất gì, hấn sẽ mất đầu.

Nhưng nói đi thì nói lại, nếu quả thật có sơ xuất, hấn lại có thể thế nào?

Ít nhất người đang ở ngoài cung, chạy trốn thuận tiện hơn. Hấn bi quan nghĩ.

Triệu Hằng liếc hấn: “Được rồi! Coi như ngươi nói có lý, chuẩn bị một chút, chúng ta xuất cung.”

Phủ Lộ Đại Học Sĩ.

Hôm nay là lần thứ ba trong năm Lộ phủ giảng đèn kết hoa gả nữ nhi, nghiêm khắc mà nói, nếu tính một lần vào cuối năm ngoái, bây giờ coi như là lần thứ tư rồi.

Mặc dù khắp nơi trong phủ có thể thấy được chữ hỉ đỏ, lại không có một người tươi cười, không phải khẩn trương, mà là cuối đầu cầu trời phù hộ, khách mời cũng lần lượt giảm mạnh, so với cảnh tượng hôn lễ lần đầu tiên, lần thứ tư vắng vẻ hơn nhiều. Tính toán một chút, khách mời tới tham gia tiệc mừng chỉ có hai mươi người, lấy Lộ lão gia làm quan trên triều hơn mười năm lại giữ chức vị quan trọng, hôn lễ khiêm tốn và tân khách thưa thớt là có nguyên nhân.

Ngay cả Lộ lão gia cũng lo lắng đứng ngồi không yên, liên tục nhìn ra cửa, trong lòng tâm lang (chú rể) bình an nhanh chóng xuất hiện. Đáng vẻ này không giống như gả nữ nhi, trái lại muốn làm tang sự.

Lần này gả con gái, Lộ Chánh Tây ngay cả ý định chào hỏi khách khứa cũng không có.

“Lão gia, uống chút trà sâm, chớ khẩn trương, lần này nhất định sẽ thành.” Tay Lộ phu nhân bưng trà sâm không nhận được run rẩy, tràn ra miệng chén không ít.

Lộ Chánh Tây lắc đầu: “Nàng còn nói ta đừng khẩn trương, ta thấy phu nhân còn khẩn trương hơn cả ta.”

Lộ phu nhân định để trà sâm xuống, sực sùi khóc: “Người ta lo lắng thôi!”

Hấn vội vàng bước tới nhìn xung quanh, chỉ sợ bị người nhìn thấy: “Đừng khóc, để người thấy, lại cho rằng....” Ầ!

Lộ phu nhân lập tức lau nước mắt trên mặt: “Thật xin lỗi, thiếp nhất thời không khống chế được.” Nàng thật vô dụng, nhưng chỉ là.... Ầ!

“Lão gia, phu nhân, không xong không xong!” Tiểu Tứ hét hoảng chạy vào.

Lộ Chánh Tây ngã ngồi trên ghế dựa: “Chẳng lẽ lại....” Giọng hấn run rẩy.

Mặt Lộ phu nhân cũng trắng bệch.

Tiểu Tứ đồng tình gật đầu: “Tân lang mới lại đi.”

Tiểu Tứ vừa nói xong, Lộ phu nhân không nhận được khóc lớn: “Thiếp thật thương nữ nhi....”

Lộ Chánh Tây thở dài: “Đây là lần thứ tư Nam Nhi để tang chồng trước hôn lễ rồi, nói đi, lần này tân lang chết như thế nào....” Hấn bi phần mà kiên cường hỏi.

“Khởi bẩm lão gia, lần này trên đường đón dâu, tân lang té từ trên ngựa xuống, gãy cổ chết ngay tại chỗ.”

Ba lần trước hấn còn có thể khóc một hồi vì tiểu thư, nhưng sau ba lần khóc, lần này là lần thứ tư, Tiểu Tứ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Số tiểu thư thật khổ, nàng ra đời không lâu, phu nhân mời thầy tướng số coi mệnh cho nàng, mệnh bàn vừa mở nói tiểu thư mang mệnh khắc phu, cả đời không thể lấy chồng, nếu không tuân theo thiên mệnh, phu quân ắt gặp tai họa bất ngờ, nhưng lão gia, phu nhân cố tình không tin quỷ thần. Bọn họ chỉ có một nữ nhi, trăm phương ngàn kế muốn gả tiểu thư đi, kết quả đối tượng đầu tiên kết hôn là Tam công tử Mã Thượng Thư, hai nhà môn đăng hộ đối, tiến hành rất vui vẻ thuận lợi, kết quả tân lang chết thê chết thảm, mới bước một bước vào Lộ gia đón dâu thì vấp phải cánh cửa té nhào. Vốn cho là chỉ té xuống không có gì đáng ngại, nào biết hần ngã xuống không dậy nổi, đi đời nhà ma, này nói ra ai tin?

Vị cô gia thứ hai, lão gia hao chút tâm tư mới nói động được Thất công tử Lý Thị Lang chịu đưa sính lễ cưới tiểu thư, nhưng bà mai mới đưa tặng phẩm, tối hôm sau tân lang đi chơi gái, chết trong ôn nhu ngay tại đêm đó. Từ đó các công tử chỉ cần nghe nói tiểu thư Lộ gia, ai cũng mất hồn mất vía, không ai dám lĩnh giáo nữa.

Dưới tình huống bất đắc dĩ, lão gia bức bách ngược lại môn sinh của mình, cũng chính là tân khoa Thám hoa mới ra lò. Thám hoa xui xẻo này thì thảm, đang bái đường với tiểu thư, vừa đang muốn tuyên phu thê giao bái, đột nhiên toàn thân hần co quắp. Hai mắt trợn trừng, không tới một khắc liền tuyên bố tử vong, hôn lễ lại tuyên bố thất bại lần thứ ba.

Lúc này lão gia không cầu công danh, chỉ muốn thuận lợi gả tiểu thư đi, mời tới một thầy tướng sĩ đặc biệt do Tuyền Châu giới thiệu, tìm một nam tử mang mệnh cứng, nam tử này không biết tiểu thư nên mới lừa cưới thành công, ai ngờ hần lại.... Đáng thương nha! Tiểu Tứ lắc đầu than vãn.

“Gọi người đi nhật xác, trấn an người nhà của hần chưa?” Lộ lão gia vô lực hỏi. Chuyện đã tới đây, sợ là đời này Nam Nhi không có mệnh xuất giá, ngay cả nam tử mệnh cứng cũng có thể khắc chết, đời này nàng không còn trông cậy vào lập gia đình, mà Lộ gia đến đời này coi như chặt đứt hương khói. Hần cảm thấy tuyệt vọng

“Không cần lão gia phân phó, hạ nhân đã biết nên xử lý thế nào rồi.” Thiếu chút nữa Tiểu Tứ nói ra các huynh đệ đối với loại tình huống giao phó này đã rất có kinh nghiệm.

“Lão gia, sau này Nam Nhi nhà chúng ta nên làm sao bây giờ?” Lộ phu nhân rất lo lắng, bi thương không dứt.

“Còn có thể làm sao!” Hần dậm chân.

“Chẳng lẽ không quản hạnh phúc của Nam Nhi chúng ta sao?” Lộ phu nhân đau lòng hỏi.

“Chúng ta tạo nghiệt còn chưa đủ? Trước sau bốn mạng người rồi đó!” Lộ Chánh Tây đau lòng nói.

“Nhưng.”

“Nương, đừng khóc nữa, tại sao con phải lập gia đình, giữ con ở bên cạnh chăm sóc hai người cả đời không tốt sao.” Tân nương (cô dâu) Lộ Tử Nam hôm nay đầy bình phong xuất hiện. Nàng chịu đủ rồi, nếu không phải vì cha mẹ, nàng sẽ không đi thử hôn lễ hoang đường này hết lần này tới lần khác, hiện giờ đã thành trò cười cho cả kinh thành, nàng không muốn để người ta cười nhạo nữa, lại càng không muốn giết hại người vô tội.

“Đứa ngốc, nữ nhân cuối cùng cũng phải có người dựa vào.” Lộ phu nhân cảm thấy bi ai như cũ vì nữ nhi.

“Ai nói, nữ tử không có phu quân vẫn có thể an nhàn sung sướng.” Lộ Tử Nam lạc quan nói. Nàng còn lâu mới muốn phục tùng phu quân, lại nói cũng không phải nàng không lấy, mà là vận mệnh nàng nhất định không thể gả, tội gì chống trời số mệnh.

“Con –” Lộ Chánh Tây than thở. Nếu không thì có thể thế nào? Thật hy vọng chính mình có lạc quan như nữ nhi.

“Nam Nhi, nếu không chúng ta đưa con đến Dương Châu chỗ dưỡng làm Tổng đốc, xin hần làm chủ hôn tuyển chọn phu quân cho con.” Lộ phu nhân nổi lên hy vọng. Trước mắt, ở kinh thành nữ nhi có tiếng xấu rõ ràng không thể gả đi, chỉ có dời đến Dương Châu thử một chút, nói không chừng có thể gặp được người có thể hóa giải mạng khắc phu của Nam Nhi.

“Nương –” Lộ Tử Nam quả thật muốn điên rồi. Chết nhiều người như vậy, nương còn chưa từ bỏ ý định.

“Nương con nói rất có lý.” Lộ Chánh Tây vốn tuyệt vọng cũng nghiêm túc suy tính khả năng này.

Lộ Tử Nam sắp bất tỉnh: “Phụ thân, ngài làm ơn đừng làm thế nữa, con không muốn hại người nữa, ngài để cho nữ nhi sống yên ổn qua một đời, đừng tổn đức nữa.” Đối với những người bỏ mạng vì điều này, nàng cảm thấy áy náy hơn đau lòng, bọn họ có tội gì? Chỉ vì muốn thành thân với nàng mà gặp phải tai họa bất ngờ? Nàng cảm thấy nghiệp chướng nặng nề, mỗi lần nghĩ đến, nàng có lạc quan đi nữa cũng cảm thấy nặng nề.

“Con nói gì vậy, cha mẹ làm vậy còn không phải đều vì con, nếu quả thật có nghiệp chướng thì để cha mẹ tới gánh, sẽ không để cho con gặp báo ứng gì.” Lộ Chánh Tây vô cùng tức giận nói.

Lộ Tử Nam nổi đóa: “Phụ thân, coi như con cần xin cha được không, buông tha cho con đi, tâm ý con đã quyết, cuộc đời này không lập gia đình nữa!”

“Con là đứa không ra gì, uống công chúng ta từ nhỏ xem con như trân bảo, con hồi báo chúng ta như vậy đó!” Lộ Chánh Tây tức giận nói.

“Nam Nhi, nhanh xin lỗi phụ thân, xem con làm phụ thân tức giận kìa!” Lộ phu nhân không đành lòng nữ nhi chịu phạt, vội vàng nói.

“Không, lần này con tuyệt đối không thỏa hiệp, thỏa hiệp tiếp sẽ có người vô tội mất mạng, phụ thân, sao người nhẫn tâm như vậy? Những người này cũng có người nhà, chúng ta nên suy nghĩ cho họ.”

Sao hắn không biết, nhưng bị nữ nhi giáo huấn trước mặt, hắn thẹn quá thành giận: “Câm miệng! Phụ thân làm tất cả là vì ai? Con lại giáo huấn phụ thân!”

Lộ Tử Nam buông tiếng thở dài: “Con biết rõ phụ thân làm tất cả đều vì con, nhưng là, nếu thật muốn tốt cho con, nên dừng tất cả đáng sợ này lại, giờ phút này nữ nhi đã thành yêu nữ khác phu trong mắt người khác rồi, nếu tiếp tục như vậy nữa, ngài là ép nữ nhi tìm chết. Phụ thân, van cầu ngài cho nữ nhi một chút không gian nghỉ ngơi đi!” Nàng khẩn cầu.

“Con cho rằng phụ thân nhẫn tâm sao? Chỉ vì con là hương khói duy nhất của Lộ gia, nếu con không có cách nào xuất giá, Lộ gia tuyệt hậu từ đây, ngày sau con báo phụ thân đối mặt với liệt tổ liệt tông thế nào.” Hắn lão lệ tung hoành mà nói ra.

“Phụ thân....” Lộ Tử Nam bất đắc dĩ.

“Nam Nhi, nghe lời nương, đi Dương Châu một chuyến, thử một lần nữa?” Lộ phu nhân khóc khẩn cầu.

“Không!” Lộ Tử Nam kiên quyết, nàng không thể mắc thêm lỗi lầm nữa, nguy hại đến người vô tội: “Nương, đây không phải vấn đề thử hay không, mỗi một lần thử là một cái mạng đó!”

“Con – Mặc kệ con có đồng ý hay không, ta và nương con cũng đã quyết định an bài mọi chuyện thỏa đáng, liền đưa con đến chỗ dưỡng ở Dương Châu.” Lộ Chánh Tây không muốn khai thông với nàng nữa, dứt khoát quyết định làm vậy.

“Phụ thân, ngài không thể ép buộc nữ nhi, nữ nhi có chết cũng không muốn đi Dương Châu.” Lộ Tử Nam không lùi bước.

“Cũng không phải do con!” Tâm ý hắn đã quyết. Hắn muốn thử một lần nữa, cũng không tin vận mệnh Lộ gia nhất định đoạn mạch.

Lộ Tử Nam giận đến ném bỏ mũ phượng vẫn ôm trong tay chạy ra ngoài.

“Nam Nhi –” Lộ phu nhân nóng lòng muốn đuổi theo.

Lộ Chánh Tây kéo tay nàng: “Phu nhân, để cho nàng ra ngoài suy nghĩ một chút cũng tốt.” Có lẽ nàng nghĩ thông suốt khổ tâm cha mẹ.

“Nhưng....” Lộ phu nhân vẫn không yên lòng.

“Nam Nhi cần hít thở không khí, đừng lo lắng, Châu Nhi đã đi theo, nàng sẽ đuổi kịp Nam Nhi.

Lộ phu nhân không khỏi đau buồn; “Lão gia, đời trước chúng ta tạo nghiệt gì? Mới có thể khiến kiếp này của Nam Nhi như thế, hu....” Nàng khóc không thành tiếng.

Lộ Chánh Tây cũng chỉ có thể thở dài lắc đầu. Tất cả đều là số mệnh!

2. Chương 2: Chương 1 (tt)

Mặc dù thiên hạ cũng không hoàn toàn thái bình, nhưng thấy cảnh tượng kinh thành người tới người đi, cũng đủ làm cho người ta vui vẻ, tạm thời quên đi buồn phiền.

“Chủ tử, hôm nay ngài tính đi đâu giải buồn đây?” Tiểu Trụ Tử nhìn xung quanh, khắp nơi mới lạ, hẳn là thái giám, thường ngày không ra khỏi cửa, hiếm có cơ hội đi ra nhìn một chút, sao hẳn lại không nắm chặt cho tốt.

“Tùy ý đi một chút.” Triệu Hằng ăn mặc kiêu thư sinh. Hắn muốn trông thấy cuộc sống dân gian, người ở trên cao không phải cứ ngồi ở trên điện cao là có thể hiểu rõ khó khăn dân gian, hẳn biết đạo lý đó, cho nên lâu lâu sẽ xuất cung nhìn một chút.

“Chủ tử, phía trước có hồ nhân tạo, nghe nói là một công trình lớn, do Lễ Bộ Thượng Thư Lý đại nhân bỏ vốn giám đốc (giám sát đốc thúc) xây dựng, cực kỳ tinh xảo, chúng ta đi qua xem một chút được không?” Mặc dù rõ ràng hỏi chủ tử một tiếng, nói toạc ra là bản thân hắn tò mò muốn xem. Hồ nhân tạo ư! Cái này rất mới mẻ!

“Ừ.” Triệu Hằng cũng cảm thấy hứng thú, để Tiểu Trụ Tử dẫn đường.

“Quả thật kỳ cảnh!” Hắn khen. Không ngờ ngay cả hồ nước cũng có thể nhân tạo, vậy tương lai có gì là không có khả năng?

“Chủ tử, hồ này xanh đậm, bốn phía trồng đầy liễu, nghĩ đến thật có phong cách riêng, nếu lúc này có một hai vị giai nhân làm bạn bên cạnh, vậy thì càng sung sướng.... Chủ tử, ngài làm sao vậy?” Trong lúc nước miếng Tiểu Trụ Tử hết sức tung bay, thấy sắc mặt chủ tử khác thường, theo tầm mắt hắn nhìn lại: “Chủ tử, vị cô nương cũng không phải là muốn nhảy hồ chứ?” Tiểu Trụ Tử sợ hãi. Bởi vì vị cô nương mặc giá y đỏ đứng ở nơi rất ít người, đang cởi giày, hình như muốn xuống nước, này thì đúng rồi!

Triệu Hằng không nói hai lời, nhanh chóng đi về phía vị cô nương kia, muốn kịp thời ngăn chặn trước khi nàng xuống nước. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, cô nương mới đưa một chân vào trong nước, Triệu Hằng còn chưa đứng vững đã bị Tiểu Trụ Tử đuổi theo phía sau đụng phải, va chạm này khiến Triệu Hằng và vị cô nương kia mất thăng bằng, liền song song rơi vào trong nước.

“Chủ tử –” Tiểu Trụ Tử sợ hãi kêu. Nguy rồi, rõ ràng Thái tử bị hắn đụng rơi xuống nước, hẳn có mười cái đầu cũng không đủ chém, hoang mang sợ hãi vội vàng muốn xuống nước cứu người.

Chân vừa mới đụng mặt nước, Triệu Hằng đã ôm cô nương kia lên bờ.

“Chủ tử, nô tài đáng chết, ngài không sao chứ?” Tiểu Trụ Tử run sợ hỏi.

“Không có việc gì, chỉ sợ vị cô nương này có chuyện.” Về mặt Triệu Hằng khẩn trương nhìn Lộ Tử Nam uống vài ngụm nước ngất đi.

Tiểu Trụ Tử dời tầm mắt đến trên người nàng: “Chủ tử, nàng bất tỉnh, tám phần là do uống nước quá nhiều, chen vào bao tử, ngực, ép nước ra ngoài là được.” Hắn từng thấy qua một cung nữ không cẩn thận rơi xuống hồ cá chép, lão thái giám trong cung cũng xử lý như thế. Hắn vội y phục của nàng ra.

Triệu Hằng ngăn cản: “Người làm cái gì?”

Mặt Tiểu Trụ Tử vô tội: “Cứu nàng đó! Nén như vậy, nước không ra được.” Lúc này Triệu Hằng mới buông tay, nhìn hắn định làm gì. Chỉ thấy sau khi cởi ra, Tiểu Trụ Tử đưa tay tới trước ngực nàng.

“Dừng tay!” Triệu Hằng giận dữ ngăn cản lần nữa.

Tiểu Trạ Tử sợ hết hồn: “Nô tài chỉ muốn ép nước trong lồng ngực nàng ra ngoài.” Hấn vội vàng giải thích.

Về mặt Triệu Hằng vẫn khó coi: “Nói cho ta biết làm sao, ta tới.” Hấn không cho phép bất kỳ nam nhân nào đụng vào vị cô nương này. Hấn quên Tiểu Trạ Tử là thái giám, nhưng chỉ thấy cô nương nhắm mắt này, hấn liền đau lòng, ý muốn bảo hộ tự nhiên nảy sinh mãnh liệt, mới vừa rồi nàng muốn tự tử sao? Nhưng lại không giống, cô nương đẹp vậy vì sao phải tìm chết? Nhìn nàng mặc một bộ giả y xuất hiện nơi này, cái này có chút kỳ quái.

Tiểu Trạ Tử cảm thấy quái dị nhìn hấn một cái: “Tuân lệnh.” Tiểu Trạ Tử nói cho hấn phương pháp.

Hấn làm theo, không lâu sau nàng liền ói ra nước, từ từ tỉnh lại.

“Cô nương!” Hấn tính ép thêm chút nước từ trong bụng nàng ra.

Cuối cùng nàng cũng tỉnh táo, hơn nữa nhìn thấy một tên nam tử đang giở trò với mình, vội vàng ngồi dậy, không nói lời nào tát hấn một cái: “Người muốn làm gì?” Nàng nhìn lại bộ dáng quần áo xốc xếch của mình, càng thêm kinh hoàng tột đỉnh: “Người không biết xấu hổ!” Nàng mắng to.

Từ nhỏ đến lớn không ai dám đánh hấn, huống chi là cho hấn bạt tai, còn mắng hấn không biết xấu hổ, Triệu Hằng ngây ngẩn cả người.

“To gan!” Tiểu Trạ Tử hét lớn. Nàng không muốn sống: “Người quá càn rỡ, lại dám đối với —”

“Câm miệng!” Triệu Hằng quát lên, hấn không muốn bại lộ thân phận.

“Nhưng là, nàng quá vô lễ, còn tổn hại —”

“Vô lễ là các người, lại dám giữa ban ngày ban mặt vô lễ với cô nương! Trong mắt các người còn vương pháp hay không!” Lộ Tử Nam giận đến phát run, vội vàng mặc y phục lại.

“Cô nương, nàng hiểu lầm, mới vừa rồi tại hạ chỉ cứu nàng.” Triệu Hằng nhẫn nại giải thích.

“Cứu ta? Ta rất tốt các người cứu ta làm gì?..... Ta nhớ ra rồi, đều là hai người các người hai tên quỷ lỗ mắng hại ta rơi xuống nước.” Nàng nhớ tới nàng không chịu nổi hấp dẫn từ hồ nước mát mẻ, cố ý đến nơi vắng vẻ, đang cởi giày muốn ngâm chân vào trong hồ nước mát, ai ngờ sau lưng lại có người đụng vào, nàng không biết bơi, hung hăng uống vài hớp nước, nàng cũng không nhớ chuyện tiếp theo.

“Càn rỡ! Người lại còn dám mạnh miệng không kiêng y, cái gì quỷ lỗ mắng, người có biết người đang nói chuyện với ai không?” Tiểu Trạ Tử tức giận gầm rú.

“Người cho rằng các người là ai à? Vốn là tên quỷ lỗ mắng, nếu không làm sao ta rơi xuống nước.” Nàng không vui rống trả.

“Người còn nói, chủ tử, ta muốn chém nàng!” Tiểu Trạ Tử thở phì phò, cô nương này quả thật có mắt không trông, dám mạo phạm Thái tử lần nữa, rõ ràng là tìm chết!

“Lui ra!” Triệu Hằng khiển trách, hấn không muốn dọa nàng sợ. Hấn chuyển sang Lộ Tử Nam: “Cô nương, vừa rồi vì sao nàng tự sát?” Hấn đưa ra nghi vấn của hấn.

Những lời này vừa lúc bị Châu Nhi đuổi kịp nghe thấy, lập tức kinh hãi: “Tự sát? Ông trời ơi! Tiểu thư, mới vừa rồi ngài không phải thật sự nhảy cầu tự vẫn chứ, sao ngài có thể nghĩ quần như vậy? Lần này cô gia bỏ mạng là do hấn có phúc mỏng, không liên quan tới ngài, ngài đừng lẩn quẩn trong lòng!” Nàng kêu khóc.

“Nàng mới vừa để tang phu quân?” Triệu Hằng kinh ngạc nhìn nàng mặc hồng y. Vừa thành thân liền để tang phu? Khó trách nàng nghĩ không thông. Hấn có chút đau lòng.

Lộ Tử Nam khó chịu chuyển sang Châu Nhi: “Người ở đây nói bậy bạ gì đó? Ta không có tự sát!” Nàng gầm nhẹ. Thật là hoang đường, tại sao có thể xảy ra loại hiểu lầm này?

“Nhưng mới vừa rồi chúng ta rõ ràng thấy người cởi giày đi xuống nước.” Tiểu Trạ Tử không hiểu nói.

Lộ Tử Nam tức giận: "Ta chỉ là.....chỉ là muốn ngâm chân vào nước." Nàng đỏ mặt giải thích. Chuyện này thực sự không phải là hành động mà một thực nữ cần có, nói ra khó trách khiến cho người ta ngượng ngùng. Nhưng nếu không phải do bọn họ, nàng cũng không nhếch nhác như vậy.

"Thì ra là như vậy, là tại hạ hiểu lầm ý đồ của cô nương" Triệu Hằng nhin cười. Nàng thật sự lo gan, cư nhiên giữa ban ngày ban mặt muốn chân không nghịch nước, thật là cô nương kinh hãi thế tục.

Thấy vẻ mặt hần nhin không được, Lộ Tử Nam hờn giận: "Muốn cười thì cười, tất cả đều nhờ các người ban cho!" Nàng tức giận chỉ vào cả người ướt đầm của mình.

Vào lúc này, Triệu Hằng trái lại có chút áy náy: "Xin cô nương tha lỗi." Hần chấp tay.

"Chủ tử, cần gì xin tha thứ, ta thấy cô nương này cũng không phải nữ nhân đứng đắn, nếu không tại sao lại cởi giày trước mặt mọi người để lộ da thịt, chặc chặc chặc! Thật là mất hết thể thống!" Tiểu Trụ Tử riu rít ồn ào.

"Ai nói tiểu thư nhà ta không phải nữ nhi trong sạch, tiểu thư nhà ta đúng là ái nữ duy nhất của Học Sĩ đương triều Lộ địa nhân, người còn dám can rõ, cẩn thận lão gia nhà ta bắt người lại." Châu Nhi tức giận nói. Tên tiểu nô tài có tính tình bất nam bất nữ, khiến người chán ghét.

"Thì ra là Lộ cô nương, thất kính, thất kính." Triệu Hằng cười nói với Lộ Tử Nam. Thì ra là khuê nữ Lộ Học Sĩ.

"Hừ, biết lai lịch tiểu thư nhà ta, tin rằng các người cũng không dám can rõ nữa." Châu Nhi đắc ý.

"Người –" Tiểu Trụ Tử tức giận muốn phát tác.

"Tiểu Trụ Tử, câm miệng! Người lui qua một bên đi, ta không cho phép, không được lên tiếng nữa." Triệu Hằng trầm giọng.

"Vâng." Lúc này Tiểu Trụ Tử mới bắt dắc dĩ lui sang một bên, trừng mắt Châu Nhi. Nha đầu thối!

"Cô nương –" Triệu Hằng muốn nói với Lộ Tử Nam điều gì đó.

Lộ Tử Nam cắt lời hần: "Công tử, không cần nói nữa, dù sao ta cũng không có việc gì, chuyện này coi như xong." Nàng hào phóng nói. Nàng sẽ không so đo với hần.

"Đa tạ cô nương, tại hạ còn một chuyện mạo phạm, xin hỏi cô nương mặc giá y là vừa mới thành thân?" Có rất ít cô nương mặc giá y chạy loạn trên đường, chuyện này thật không tầm thường.

Lộ Tử Nam cúi đầu nhìn giá y ướt đầm, nhân duyên của nàng cùng một với giá y ngâm nước. Nàng chưa sót không nói.

"Hôm nay là ngày đại hỉ của tiểu thư nhà ta." Châu Nhi bắt dắc dĩ trả lời thay Lộ Tử Nam.

Hần thất vọng một trận, thành thân? Không đúng, không phải tiểu nha hoàn nói cô nương này vừa mới để tang chồng?

"Cô nương, hôn lễ hôm nay có phải không trôi chảy hay không?" Hần to gan hỏi.

Sắc mặt Lộ Tử Nam đột biến.

Quả thật không thích hợp: "Nếu như cô nương không tiện nói, tại hạ cũng không miễn cưỡng." Hần không muốn làm khó nàng.

Lộ Tử Nam có chút kỳ quái, nàng đã nổi danh là mệnh cứng ở toàn bộ kinh thành, tại sao vị công tử này lại không biết?

"Công tử không phải người kinh thành?" Nàng hoài nghi hỏi.

"Chủ tử nhà ta là người kinh thành chính cống....." Tiểu Trụ Tử nhin không được lại chen miệng, nhưng lập tức bị Triệu Hằng xem thường, lập tức câm miệng không dám nhiều lời.

"Người kinh thành?" Thật là lạ, người kinh thành không biết thanh danh của nàng rất ít, tám phần là người này suốt ngày núp trong phòng, chưa từng ra bên ngoài cùng người rảnh rỗi mài răng (nhiều chuyện).

“Cô nương, có gì không đúng sao?” Hắc tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên không đúng, toàn bộ kinh thành chưa từng nghe qua tên của tiểu thư nhà ta cũng chỉ còn dư lại hai người các người thôi.” Châu Nhi cúi đầu lầm bầm nói.

Hắc cau mày: “Xem ra vị Lộ cô nương này rất có danh tiếng, ngược lại khiến thức ta nông cạn rồi.

“Đúng vậy.” Châu Nhi che miệng cười trộm.

“Xin hỏi tiểu thư nhà các người có cái gì nổi danh? Sẽ không phải là triều đình ban cho cái gì đền thờ trình tiết chứ?” Tiểu Trụ Tử khinh thường chen miệng vào, hắc mới không tin nàng có cái gì tốt truyền ngàn dặm.

Mặt Lộ Tử Nam nhất thời đỏ lên, liên tục gả cho 4 trượng phu cũng khắc chết bốn trượng phu, điều này có thể gọi là “Có trình tiết” sao? Quả thật nàng không có đất dung thân: “Châu Nhi, chúng ta đi!” Nàng kéo Châu Nhi rời khỏi, nàng không muốn làm cho mình càng chật vật.

“Cô nương, chậm đã!” Triệu Hằng ngăn nàng lại.

“Còn có chuyện gì?” Nàng không nhin được hỏi.

Hắc cởi áo khoác Tiểu Trụ Tử xuống. Bởi vì của hắc cũng ướt.

“Người muốn làm gì?” Nàng sợ hết hồn.

Hắc cười khê, khoác áo lên người nàng: “Nàng rơi xuống nước ướt đẫm toàn thân, như vậy trở về sẽ cảm lạnh.” Mặc khác, hắc cũng lo lắng y phục nàng ẩm ướt dán lên thân thể lộ ra đường cong, sẽ đưa tới bọn người xấu.

Hắc càng thêm ham muốn chiếm giữ mãnh liệt, không muốn để cho người khác thấy bộ dáng của nàng.

Nàng rất cảm kích: “Cám ơn!”

Hắc cẩn thận nhìn nàng: “Mau trở về đi thôi!” Hắc sẽ tra rõ hôm nay Lộ phủ xảy ra chuyện gì? Cùng với tất cả liên quan đến nàng.

Nàng có chút mất tự nhiên. Nào có ai nhìn người như vậy: “Công tử cần rõ rồi!” Nàng cúi đầu trách cứ.

“Vậy sao?” Hắc cười nhạt không nói.

Nàng cảm tức nhìn hắc chằm chằm: “Công tử luôn luôn đùa giỡn cô nương ở trên đường vậy sao?” Chỉ cần nghĩ đến hắc là người như thế, nàng liền cảm thấy thất vọng.

“Ta không thường ra ngoài.” Hắc vẫn cười nhẹ.

Đây cũng tính là câu trả lời? Nàng chán nản: “Châu Nhi!” Nàng kéo Châu Nhi bỏ chạy, không muốn nhiều lời với người như hắc. Hừ!

3. Chương 3: Chương 2

Hôm nay sau khi lâm triều, các đại thần nghị luận âm ỉ. Nguyên nhân bởi vì Hoàng thượng hạ chỉ muốn các triều thần góp một ngàn lượng vàng dùng làm chi phí tuyển phi cho Thái tử.

Các triều thần chỉ cần có nữ nhi hơi có chút tư sắc, không khỏi xoay tay, tính toán cho nữ nhi ăn mặc trang điểm xinh đẹp đưa vào cung, nếu như có thể may mắn trở thành Thái tử phi, chính mình trở thành Quốc trượng, tiền đồ không giới hạn.

Về phần những người không có nữ nhi, hoặc tự biết đáng đáp nữ nhi khó có thể được tuyển, cũng chỉ có thể bóp cổ tay than thở thôi.

Trong các triều thần, Vương Cổ Triều là người có hy vọng trở thành quốc văn tương lai nhất, thật ra hẳn đã là quốc cửu (anh vợ vua), muội muội chính là Quý phi được Hoàng thượng sủng ái nhất những năm gần đây. Hẳn lại sinh một nữ nhi, có thể nói từ nhỏ đã có kế hoạch bồi dưỡng thành hậu, có thể thấy rõ đã tâm bình bực.

“Vương đại nhân, nghe nói ngài có một nữ nhi quốc sắc thiên hương, lần này tuyển Thái tử phi không thể không có nàng rồi.” Lập tức có người thúc thời tiến lên nịnh nọt một phen.

Vương Cổ Triều đắc ý nói: “Không dám, không dám.”

Chỉ chốc lát sau, bên cạnh hẳn vây đầy người a dua nịnh hót, người một lời ta một câu, thật giống như hẳn đã là Quốc trượng (Cha vợ vua).

Mặc dù trước giờ hẳn cao ngạo ỷ thế, vào lúc này cũng cười không khép miệng. Nụ cười của hẳn thu lại trước ánh mắt Lộ Chánh Tây trước mặt. Hẳn với Lộ Chánh Tây luôn luôn trở mặt, hai người đạo bất đồng bất tương vi mưu, thời điểm gặp mặt cũng ít có nói tốt. Hẳn hiểu được sắc mặt gạt mọi người ra đi về phía Lộ Chánh Tây: “Ta nói Lộ đại nhân, ngài không phải cũng có một nữ nhi sao? Nghe nói bộ dáng quốc sắc thiên hương, chỉ tiếc.....” Hẳn cố ý che miệng chế nhạo, châm biếm.

“Hừ!” Lộ Chánh Tây cực kỳ ảo não, quay mặt qua chỗ khác.

“Ồ, nổi giận? Cũng khó trách, sinh một sao chổi toàn bộ kinh thành đều biết, liên tiếp khắc chết ba, không, là bốn vị hôn phu rồi, loại nữ tử trăm năm khó gặp, Lộ đại nhân, nữ nhi Lộ gia không đơn giản nha!” Vương Cổ Triều đùa cợt hết khả năng.

“Người –” Lộ Chánh Tây giận đến lông mày dựng ngược: “Chuyện trong phủ ta không cần Vương đại nhân quan tâm!” Hẳn cắn răng nói. Lão bất tử kia, khinh người quá đáng!

Vương Cổ Triều xì mũi coi thường: “Ta đương nhiên quan tâm, tốt xấu gì chúng ta cũng làm đồng liêu hơn mười năm, chuyện Lộ đại nhân ngài, làm sao ta lại không tận tâm một hai đây? Chỉ là, không phải ta nói ngài, cũng nên nhận mệnh đi! Khuê nữ bảo bối của ngài không thể lộ diện, lần tuyển phi này nàng tuyệt đối hết hy vọng, dù sao loại nữ tử khắc chồng này, sao có thể lên làm Thái tử phi đây? Quốc gia chắc chắn sẽ đại loạn.”

“Người –” Lộ Chánh Tây giận dữ.

“Chớ trợn mắt dựng râu, ta nói đều là thật!” Vương Cổ Triều không buông tha cơ hội khiến hẳn nhục nhã.

Lộ Chánh Tây không thể nhịn được nữa: “Họ Vương, nữ nhi của ta không phải không ai thèm lấy, người cứ chờ mà xem, nhất định nàng sẽ được Thái tử coi trọng, đến lúc đó ta sẽ khiến người cười không nổi!” Hẳn vốn không dám đưa nữ nhi vào cung, tính toán theo đúng kế hoạch đưa nàng đến Dương Châu kén rể, nhưng bị một kích của Vương Cổ Triều, nói gì cũng muốn tranh một hơi, tuyệt đối không thể để Vương Cổ Triều tiếp tục hả hê.

“Hừ! Không biết tự lượng sức mình, chỉ bằng nữ nhi người cũng muốn đấu với Nhu Thủy nhà ta, chỉ nói đến khí chất của tên gọi, Lộ Tử Nam hiển nhiên chính là cái tên của nam nhân, khó trách mạnh đến nổi khắc chết trượng phu, không giống nữ nhi Nhu Thủy của ta, nhu tình tựa thủy, chỉ cái tên cũng đủ làm tan chảy trái tim của Thái tử. Muốn đấu với ta, không có cửa đâu!”

“Được, chúng ta sẽ đấu, ta cũng không tin Nam Nhi nhà chúng ta sẽ thua Nhu Thủy nhà các người!” Lộ Chánh Tây tức giận vung tay áo, bất chấp tất cả lao ra điện, cái này có thể nhịn thì còn cái nào không thể nhịn, hẳn quyết định nói gì cũng muốn Nam Nhi lên làm Thái tử phi.

“Lão gia hỏa này, tùy tiện mang cây chổi ngàn năm ra làm quyền trượng, đúng là nực cười, chỉ một câu nói, không biết tự lượng sức mình!” Vương Cổ Triều châm chọc. Hẳn rất có lòng tin, hẳn tỉ mỉ huấn luyện nữ nhi, chắc chắn không làm người ta thất vọng.

“Lão gia, chàng cũng thật là, chàng biết rõ tình huống Nam Nhi thế nào, còn nhất định đấu với người ta, chàng – à! Thật là!” Lộ phu nhân giận đến chỉ trích Lộ Chánh Tây. Tuổi tác đã lớn, còn bị kích thích mạnh như vậy, lần này rắc rối rồi.

Lộ Chánh Tây cũng có chút hối hận: “Này đều do lão gian thần Vương Cổ Triều kia, là hắn ép ta nuốt không trôi giọng điệu này, mới có thể.... Tóm lại, lời đã nói ra khỏi miệng, muốn thu hồi cũng không được.”

“Chàng không phải đang chọc chê cười sao? Ai cũng biết quá khứ của Nam Nhi chúng ta, vào lúc này nếu cứng rắn báo lên, căn bản không cần phải đến bên cạnh Thái tử, cũng sẽ bị các lão thần đập xuống, như vậy, không phải chàng khiến Nam Nhi chúng ta càng khó đặt chân ở kinh thành sao?” Lộ phu nhân lo lắng nói.

“Ta biết rõ, nhưng chúng ta đánh cuộc với hắn một ván, nói không chừng Nam Nhi có thể chuyển mình –” Hắn không cam lòng.

“Cũng nói không chừng sẽ dao động vương triều.” Lộ phu nhân ngắt lời hắn, không vui chọc hắn một phen: “Chàng là lão hồ đồ, Thái tử lập phi rất trọng đại, Nam Nhi mệnh khắc phu, ngộ nhờ quả thật khắc trùng Thái tử, đây cũng không phải một mình Nam Nhi chịu tội, là toàn gia tộc chúng ta trăm miệng ăn sẽ bị xử trăm tịch thu tài sản đó!”

Lúc này Lộ Chánh Tây mới giật mình sự tình liên quan trọng đại: “Ta đã trình báo lên trên, muốn đổi không còn kịp, phu nhân, nên làm sao bây giờ?” Hắn cũng luống cuống. Chỉ vì đánh cược một phen, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ nhiều như vậy, chuyện này..... Này xong rồi sao!

“Lão gia, trước chàng đừng nóng vội, như lúc trước đã nói, quá khứ của Nam Nhi không thể nào được liệt vào danh sách tuyền phi, những cựu thần thận trọng kia sẽ loại bỏ Nam Nhi đầu tiên trong danh sách tuyền phi.”

“Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt.” Hắn vỗ vỗ ngực, định thần, thiếu chút nữa thì gây đại họa.

“Tốt cái gì tốt, chàng muốn Nam Nhi sau này không cần gặp người à? Trải qua náo loạn như vậy, đừng nói kinh thành, chỉ sợ ngay cả Dương Châu cũng đều nghe thấy tiếng xấu của Nam Nhi.” Nàng oán giận khóc kể.

Hắn cực kỳ hối hận: “Ai! Đều tại ta không tốt.” Hắn dậm chân: “Chuyện này có muốn cho Nam Nhi biết hay không?”

Nàng nghĩ một chút: “Tốt nhất không nên, dù sao tư cách được chọn cũng không có, cần gì nói ra để nàng thêm phiền.”

“Phu nhân nói phải.” Trước mắt cũng chỉ có thể như thế, ai, đều do mình kích động!

Triệu Hằng bỏ qua không muốn lúc trước, hưng trí bừng bừng tham gia đại điển tuyền phi. Hôm nay Phụ Hoàng không muốn tạo áp lực cho hắn, không hề xuất hiện, hắn ngồi trên cao, đánh giá các giai nhân trát đầy phấn son, lựa chọn trang phục khéo léo.

Hắn hỏi thăm qua, nữ nhi Lộ Chánh Tây Lộ đại nhân cũng báo danh, nhưng tại sao lại không thấy nàng ở trong đám người? Hắn có chút nóng nảy. Vì nàng hắn mới có hăng hái ngồi lâu như vậy, nếu như không thấy nàng, tất cả đều trở nên vô nghĩa.

Hắn lo lắng tìm kiếm trong trăm giai nhân được chọn lựa kỹ càng, chỉ là không thấy được dung nhan khiến hắn ngày nhớ đêm mong. Có phải khoảng cách quá xa nhìn không rõ lắm hay không? Nếu không lấy dung mạo nàng như thế tuyệt đối không có khả năng bị các đại thần loại bỏ, hắn đứng dậy đi về phía các giai nhân.

Chúng nữ thấy Thái tử tự mình xuống điện, âm thầm mừng rỡ, dùng hết sức mình muốn chiếm được chú ý của Thái tử.

Chỉ thấy Thái tử làm như không thấy, nhìn lướt qua mặt bọn họ, không có nụ cười, còn cau mày liên tục.

Hắn thông thả bước đến trước mặt Vương Nhu Thủy, vốn là một dạng muốn lướt qua, nhưng nàng xem thời cơ lập tức làm bộ vấp một cái, cố ý ngã vào trong ngực Thái tử, mắt đẹp nhìn thẳng: “Thái tử, thứ tội.” Ngay cả giọng nói cũng được huấn luyện khiến người nghe tê tê đại đại. Nàng cũng không tin Thái tử không chú ý đến dung mạo tuyệt mỹ của nàng.

Hắn đỡ nàng: “Cẩn thận một chút.” Hắn ngay cả nhìn cũng chưa nhìn thẳng nàng một cái, một lòng chỉ muốn tìm người chờ đợi trong lòng.

Mặt Vương Nhu Thủy xanh như tàu lá: “Cám ơn Điện hạ quan tâm.” Nàng tức điên rồi. Dáng vẻ nàng như hoa sen mới nở, mà hắn ngay cả nhìn nhiều một chút cũng không có, đây thật là vô cùng nhục nhã.

Những người khác thấy kỹ xảo nàng thất bại, đều âm thầm châm biếm trong lòng. Luôn tự cho là tuyệt sắc, xem, Thái tử cũng chưa hề liếc thêm nàng một cái, xem sau này nàng còn đắc ý cái gì.

Triệu Hằng không yên vội vã đi qua, không để Vương Nhu Thủy ở trong lòng chút nào, khiến cho Vương quý phi và Vương Cổ Triều núp ở sau rèm nóng lòng không dứt: “Vậy phải làm sao bây giờ? Hình như Thái tử không vừa ý Nhu Thủy.” Vương Cổ Triều nhanh chóng nói.

“Không vội, hôm nay nói gì Thái tử cũng phải chọn lựa một người làm phi, đây là Hoàng thượng hạ tối hậu thư với Thái tử, Nhu Thủy xuất sắc nhất trong những nữ tử này, chờ Thái tử dò xét một lần, cuối cùng nhất định vẫn sẽ tuyển Nhu Thủy, huynh yên tâm đi.”

“Nhưng....”

“Đừng lo lắng, nếu như Thái tử chọn người khác, thì chúng ta liền hiện thân, lấy thế lực của chúng ta hôm nay, Thái tử cũng nên bán mấy phần mặt mũi mới đúng.” Vương quý phi đắc ý nói. Nàng là phi tử được sủng ái nhất hậu cung, chỉ ngoại trừ chuyện lập Thái tử, Hoàng thượng đối với nàng là nói gì nghe nấy, muốn gì được đó.

Wương Cổ Triều yên tâm gật đầu: “Nói cũng phải.”

Bọn họ tiếp tục nhìn Thái tử có động tác gì.

Triệu Hằng càng lúc không kiên nhẫn, không có, nàng hoàn toàn không có ở trong này!

“Xin Thái tử bổ nhiệm.” Một đại thần cùng đi theo tuyển phi Hứa đại nhân, thấy Thái tử đã nhìn qua một lần, nên có quyết định, xin chỉ thị.

Về mặt Triệu Hằng giận dữ: “Có phải ở đây thiếu người hay không?”

Các đại thần giúp đỡ tuyển phi kinh hãi: “Khởi bẩm Thái tử, người được chọn đều ở đây, không có người vắng mặt.” Hứa đại nhân đỏ mặt lạnh lạnh đáp lời. Chưa từng gặp qua Thái tử phát ra tính tình lớn như vậy, là tức giận hắn ở chỗ nào?

“To gan! Rõ ràng thiếu một người, các ngươi lại dám lừa dối Bổng cung, tội đáng chết vạn lần!” Hắn giận dữ. Nhất định là nhóm cựu thần này to gan xóa tên nàng, nếu không tại sao hôm nay không thấy bóng dáng xinh đẹp của nàng trên điện.

Các đại thần thấy hắn nổi giận, lập tức dưới chân mềm nhũn, toàn bộ quỳ xuống.

“Thái tử bớt giận, quả thật chúng lão thần đã kiểm tra lại, một người cũng không thiếu, xin Thái tử kiểm tra kỹ.” Giọng nói Hứa đại nhân run rẩy thay mặt mọi người nói.

“Còn dám nói dối!”

Hứa đại nhân vội vã cúi đầu nói: “Xin hỏi Thái tử, ngài nói thiếu một người, người nọ là ai? Có thể nói cho chúng lão thần biết hay không?” Thật sự là đáng chết có mắt không trông mà, nhất định Thái tử đã có người trong lòng rồi, hơn nữa bị các lão gia hỏa bọn họ mắt mờ không cẩn thận loại bỏ, lần này thảm rồi, đắc tội Thái tử rồi.

“Hừ! Chính là ái nữ duy nhất của Lộ Chánh Tây Lộ Đại Học Sĩ, Lộ Tử Nam.” Đây mới là người hắn thật lòng muốn lập làm phi.

“Thì ra là nàng!” Mọi người kinh hãi.

“Thế nào? Không thể là nàng?” Triệu Hằng thấy phản ứng của mọi người, cực kỳ không vui.

“Thái tử, thứ cho cự thần đáng chết, cả gan nói một câu, vị Lộ cô nương này thật sự không nên tham gia tuyển Thái tử phi, cho nên các lão thần không cần suy xét, nhất trí quyết định loại bỏ tư cách của nàng.” Hứa đại nhân không thể không nói.

“Các người thật lớn mật!” Triệu Hằng giận dữ.

“Thái tử, xin nghe cự thần nói nguyên nhân –”

“Không cần nói, người muốn nói là mệnh nàng đã khắc bốn vị hôn phu, mạng mang theo sát khí không được làm phi?” Hần đã sớm điều tra tất cả liên quan đến Lộ Tử Nam, hần không tin cách nói vô căn cứ này, trong mắt hần, cho rằng những tân lang chết đi kia vì định nàng nên bỏ mạng, nhất định cuộc đời của nàng là đang chờ hần, chờ hần phá giải ma chú, cưới nàng làm phi.

“Không sai, nếu Thái tử biết lợi hại trong này, thì có thể thông cảm khổ tâm của các lão thần.” Hứa đại nhân nói.

“Các người là nhóm lão hồ đồ, Bổn cung là chân mệnh thiên tử, chẳng lẽ còn bị khắc hay sao? Tất cả quỷ thần thấy Bổn cung cũng đều phải tránh xa, huống chi chỉ là một nữ tử nhỏ bé, các người chuyện bé xé to rồi.”

Triệu Hằng tức giận.

“Chuyện này....” Lúc này Hứa đại nhân cũng không biết bình ổn tình cảnh này thế nào nữa rồi.

Một vị đại thần khác là Nhạc đại nhân chỉ đành phải vội vàng tiếp lời: “Thái tử, ngài tuy là rồng trong loài người, tà vật kiêng dè, nhưng vì ngăn ngừa lỡ như....”

“Không có lỡ như, đi, nhanh đi gọi người mời nàng.” Triệu Hằng trầm giọng. Hôm nay nếu không có nàng, phi này làm sao mà chọn?

“Nhưng mà....” Nhạc đại nhân vẫn cảm giác nếu để cho nữ tử như thế tham gia tuyển phi, thật sự không nên.

“Thái tử, cho dù mệnh Lộ đại tiểu thư như thế nào, bàn về nàng đã gả cho bốn vị hôn phu, tương lai nếu Thái tử chọn trúng vị phi, sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ? Làm sao không đưa tới phê bình?” Hứa đại nhân khuyên giải.

Sắc mặt Triệu Hằng gần như xanh mét, đang đứng bên cạnh, Tiểu Trư Tử thấy thế, vội vàng kê vào lỗ tai nói: “Thái tử, ngài bớt giận, chuyện này nếu náo lớn, kinh động Hoàng thượng cũng không hay.”

Gân xanh Triệu Hằng mãnh liệt nổi lên, muốn hần tuyển phi cũng là Phụ hoàng, hôm nay có đối tượng trong lòng lại bị ngăn trở mọi cách, bảo hần kiếm chế thế nào cho được: “Mặc dù tiểu thư Lộ gia thành hôn bốn lần, lại chưa một lần hoàn thành hôn lễ, cho nên không thể nói là đã xuất giá, chỉ có thể gọi là tham gia qua bốn hôn lễ thất bại.” Hần cắn răng biện hộ cho nàng.

“Thái tử, chuyện này....” Hứa đại nhân khổ não. Không ngờ Thái tử kiên trì vì nữ tử này như vậy. Vậy bây giờ phải làm sao đây?

Triệu Hằng thấy bọn họ còn đang trì hoãn, không nhận được giọng điệu cứng rắn: “Chuyện hai vị đại nhân lo lắng không phải không có lý, nhưng lại không thể ngăn cản quyết định của Bổn cung, nếu lại không đi mời Lộ tiểu thư, như vậy lần tuyển phi này tới đây là kết thúc.” Hần vỗ bàn.

“Tuyệt đối không được, Hoàng thượng có giao phó, hôm nay nếu như không để cho Thái tử thuận lợi hoàn thành việc tuyển phi, sẽ chém mấy cái đầu không đáng bao nhiêu tiền của chúng thần ạ!” Lập tức Hứa đại nhân và mấy vị lão thần bị sợ đến tay chân nhũn ra.

“Đã không đáng bao nhiêu tiền, giữ lại có lợi ích gì!” Triệu Hằng cố ý mỉa mai nói. Nếu bọn họ không chịu thỏa hiệp loại bỏ thành kiến đối với Nam Nhi, đừng nói Phụ hoàng không lưu bọn họ, hần cũng không tha thứ cho bọn họ, một đám lão già ngoan cố, hồ đồ!

“Thái tử tha mạng! Cự thần đồng ý với ngài đi mời Lộ tiểu thư đến là được.” Nhạc đại nhân vội vàng nói.

Lúc này Triệu Hằng mới nhếch miệng: “Còn không đi mau!” Hần không kịp chờ gặp lại Lộ Tử Nam rồi.

“Lộ Tử Nam, không ngờ Thái tử lại để ý nữ nhi của lão đầu Lộ Chánh Tây!” Vương Cổ Triều không kìm được giận. Nếu thật sự để nữ nhi của Lộ lão đầu lên làm Thái tử phi, vậy mặt mũi hắn chẳng phải không còn sót lại chút gì, sau này còn phải chịu hấn (LCT) nhục nhã châm biếm, vậy không bằng kêu hắn đi tìm chết, hắn không thể nào chịu đựng được.

“Yên tâm, Thái tử không có khả năng lập nàng làm phi.” Vương quý phi nói chắc chắn.

“Nhưng về mặt Thái tử là không thể không có nàng nha!”

“Hừ! Hắn muốn nhưng Hoàng thượng thì chưa chắc, huynh suy nghĩ một chút, Hoàng thượng sẽ để cho Thái tử ngài yêu thương lập một sao chổi làm phi sao? Ngộ nhỡ không cẩn thận khắc chết Thái tử, chẳng phải thiên hạ đại loạn sao?”

“Hắc, có lý.” Hắn vỗ tay khen hay: “Nhưng lúc này Hoàng thượng không có ở đây, chuyện này.....” Hắn cố ý nhìn về phía nàng.

“Ca ca, chuyện này cứ để ta lo, lúc này Hoàng thượng không có ở đây, đợi lát nữa sẽ xuất hiện đúng lúc, thuận tiện muốn cho cháu gái ta yên tâm, nàng đã được định làm Thái tử phi.” Nàng bảo đảm.

“Đa tạ nương nương rồi.” Sắc mặt hắn vui mừng, có muối muối làm chỗ dựa vững chắc, hắn còn lo lắng gì ha ha!

“Con không muốn vào cung, rốt cuộc chuyện này là sao? Khi nào thì con báo danh tuyển phi, phụ thân, có phải lầm lẫn gì rồi không?” Lộ Tử Nam giật mình hỏi Lộ Chánh Tây.

Trong cung phái người tới mời nàng, còn bảo nàng phải trang điểm theo quan nhân, nói cái gì Thái tử đang chờ nàng tham gia đại điển tuyển phi, quả thật không hiểu ra sao, làm sao chuyện này lại kéo tới trên người nàng?

Lộ Chánh Tây nhắm mắt: “Không có lầm, phụ thân cũng không nghĩ tới con sẽ trúng cử....”

“Cái gì? Nói như vậy là ngài tự chủ trương báo tên con.” Nàng kinh ngạc.

“Nam Nhi, con cũng đừng trách cha con, ông ấy đã biết sai rồi, lúc này con không vào cung cũng không được.” Lộ phu nhân lo âu nói.

“Tại sao nhất định Thái tử muốn ta phải tham gia tuyển chọn?” Lộ Tử Nam không hiểu.

“Đây là Thái tử chỉ thị, không ai có thể làm trái, con nhanh đi trang điểm, theo mấy vị quan gia tiến cung tham gia đại điển tuyển phi!” Lộ phu nhân bắt đầu dĩ nhiên. Vốn cùng lão gia tính toán đợi chuyện tuyển phi vừa kết thúc, lập tức đưa Nam Nhi đi, để tránh Nam Nhi bị lời đồn làm tổn thương, nhưng không ngờ Thái tử lại chú ý đến Nam Nhi, khiến bọn họ bất ngờ.

“Con không đi, chuyện này thật buồn cười, con không muốn tiến cung làm trò cười.” Lộ Tử Nam tự biết mình, tuyệt đối không có khả năng Thái tử nhìn trúng mình, lại nói Thái tử chưa từng thấy qua nàng, lần này gọi nàng vào cung nhất định là do nghe được lời ra tiếng vào bên ngoài, muốn gặp nữ tử đặc biệt khác phu sinh ra có tướng mạo thể nào, muốn nhục nhã thêm thôi.

“Cũng không phải do con, chẳng lẽ con muốn đắc tội Thái tử? Con không suy nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho cha mẹ chứ!” Lộ Chánh Tây gấp gáp.

“Các người —” Lộ Tử Nam thở dài, trận nhục nhã này là không tránh được: “Được rồi, con đi là được.”

“Thật tốt quá, vậy mau đi vào trang điểm đi! Nương giúp con.” Lộ phu nhân lôi kéo nàng muốn vào phòng trang điểm một phen.

“Không cần, trang điểm hay không cũng đều như nhau.” Nàng hậm hực nói. Dù thế nào đi nữa bọn họ muốn nhìn cũng không phải là bộ dạng nàng đã trang điểm, mục đích cũng chỉ muốn mượn dịp nhục nhã nàng.

Lộ phu nhân làm sao không hiểu được tâm tư của nữ nhi, đầu óc nàng có chung suy nghĩ với Lộ Tử Nam. Ài! Thật làm khó cho Nam Nhi rồi, tất cả đều do lão hồ đồ gây họa, lúc này lại muốn nữ nhi tới gánh. Nàng không nhịn được oán hận trừng mắt nhìn Lộ Chánh Tây một cái.

Toàn thân Lộ Chánh Tây run lên, tự biết là đầu sỏ gây nên, nhưng cũng không thể làm gì: “Nam Nhi, vì phụ có lỗi với con!” Hắn cúi đầu ân hận.

“Thôi, phụ thân, nữ nhi tiến cung.” Nhiều lời vô ích, tất cả theo vận mệnh an bài.

“Nam Nhi, chờ một chút.” Lộ phu nhân gọi nàng.

“Nương, còn gì giao phó?”

Lộ phu nhân có chút khó mở miệng, nhưng việc này không nhắc nhở trước thì không được: “Nam Nhi, nếu như Thái tử chọn trúng con..... Dĩ nhiên chuyện này cũng không có khả năng, không cần nương nói trong lòng con cũng nắm chắc, chỉ là ngộ nhỡ..... Con nhất định phải từ chối, Lộ gia chúng ta..... Không chịu nổi hậu quả như thế.” Nàng là đang nhắc nhở Lộ Tử Nam ngộ nhỡ bị chọn trúng làm phi, mà vận mạng của nàng nhất định không thể gắn bó với phu quân, nếu không may khắc chết Thái tử, cả nhà sẽ bị liên lụy, không ai thoát khỏi.

Lộ Tử Nam thương tâm cười khổ: “Hài nhi biết.” Nàng rủ vai, bước đi cũng khó khăn. Chẳng lẽ số mạng mình nhất định bị thảm như vậy, liên lụy cha mẹ cũng không cách nào ưỡn ngực làm người.....

4. Chương 4: Chương 2 (tt)

“Thái tử, Lộ gia tiểu thư đến, đang chờ ngoài điện!” Tiểu Trư Tử nhanh chóng báo lại.

“Nàng tới.” Triệu Hằng chờ đến không nhịn được, tính toán nếu nàng không tới sẽ tự mình đi đón người: “Mau tuyên nàng vào.” Hắn vội vàng hạ lệnh.

”Dạ.”

Tiểu Trư Tử lập tức tuyên Lộ Tử Nam vào điện.

Lộ Tử Nam im lặng, ngẩng đầu bước vào trong điện. Nàng không quan tâm ánh mắt người khác, chỉ cần chịu đựng, chờ sau khi những đại nhân này chê cười đùa giỡn vui vẻ xong thì có thể lui ra.

Khi ánh mắt bất tuân của nàng nhìn thấy Thái tử ngồi trên điện cao thì nàng ngây ngẩn cả người. Tại sao lại là hắn? Nàng kinh ngạc đi về phía hắn, muốn nhìn rõ hơn, chứng minh mình nhìn lầm người rồi.

“Đứng lại! Dân nữ to gan, người dám mạo phạm Thái tử....” Thị vệ trước điện lập tức cầm đại đao tiến lên ngăn cản.

Tâm nàng cả kinh, mình làm sao vậy? Sao lại làm càn như vậy, nàng ngẩn ngơ nhìn đại đao đặt trên cổ mình.

“Dừng tay, lui ra!” Triệu Hằng trách mắng. Vội vàng đẩy đại đao trên cổ nàng ra. Hắn không hy vọng đao này lệch đi, không cần thận đả thương người trong lòng hắn: “Khiến nàng bị sợ hãi.” Hắn có chút áy náy. Không coi ai ra gì ôm lấy nàng ngồi xuống.

Sau khi nàng khôi phục bình tĩnh, vội vàng nhảy lên: “Thái tử, làm vậy không hợp lễ nghi.” Nàng liếc nhìn vài trăm cặp mắt đầy ghen tỵ, cảm thấy đứng ngồi không yên,, khiến nàng kinh hãi.

“Không hợp lễ nghi? Bồn cung ban thưởng ngồi, tại sao không hợp lễ nghi?” Hắn kiên trì muốn nàng ngồi xuống, cũng gọi người mang đồ lên: “Uống ly trà sâm cho đỡ sợ, mới vừa rồi bọn họ quá càn rỡ.” Hắn tự mình bưng lên cho nàng.

Nàng cuống quýt không dám nhận: “Thái tử, ngài..... Xin thứ lỗi vì ngày ấy mạo phạm.” Nàng hoảng hốt cúi người. Không ngờ hắn lại là Thái tử, mà ngày đó ở bên hồ nàng cực kỳ càn rỡ, vô lễ với hắn, bởi vì

nguyên nhân này Thái tử mới tuyên nàng tới đây sao? Nàng không khỏi lo lắng. Trong lúc vô ý nàng lại đắc tội Thái tử.

“Không biết không có tội, Bẩm cung chưa từng trách tội nàng.” Hấn yêu thương nâng nàng dậy.

Không phải buồn bực chuyện ngày đó?

”Thái tử gọi dân nữ tới, là.....? Nàng cẩn thận hỏi.

Đứng một bên Tiểu Trụ Tử cười hì hì chen miệng: “Thái tử gọi người tới tham gia đại điển tuyển phi, muốn tuyển người làm —”

“Hoàng thượng giá lâm —”

“Phụ hoàng giá lâm, mau nghênh đón.” Triệu Hằng bước nhanh đến trước điện cung nghênh thánh giá.

”Hoàng nhi, nhiều mỹ nhân như vậy tùy ý con chọn lựa, có nhìn trúng ai chưa?” Hoàng đế cố ý hỏi. Hấn do Vương quý phi mời tới, không có nguyên nhân, chỉ là Vương quý phi chạy tới nói cho hấn biết Hoàng nhi muốn lập một yêu nữ làm phi, không thể không khẩn cấp chạy tới, nếu quả thật để mặc cho Hoàng nhi làm càn thì không xong.

“Khởi bẩm Phụ hoàng, quả thật trong lòng nhi thần có chọn một người.” Triệu Hằng thản nhiên nói.

“A.” Hoàng đế ngồi vào chỗ của mình: “Là ái nữ của vị đại nhân nào?”

Triệu Hằng mỉm cười đi về phía Lộ Tử Nam, dặt tay mềm của nàng, tới trước mặt Hoàng đế: “Phụ hoàng, nàng chính là ái nữ duy nhất của Lộ Chánh Tây Lộ Đại Học Sĩ, Lộ Tử Nam.”

Lộ Tử Nam choáng váng tại chỗ, kinh ngạc không dứt. Nhanh chóng quay đầu nhìn chằm chằm Triệu Hằng.

Điều này sao có thể? Hấn lại tuyển nàng làm phi?

Hoàng đế không vui nhìn Lộ Tử Nam vô lễ nhìn chằm chằm Triệu Hằng: “Hoàng nhi, con đã thận trọng suy xét qua?” Hấn biết tính tình Triệu Hằng, một khi đã quyết định chuyện gì thì hiếm có thể sửa đổi.

Triệu Hằng bình tĩnh nhìn về phía Lộ Tử Nam: “Nhi thần không phải nàng không lập.”

“Nếu Phụ hoàng không cho phép?”

Hai hàng lông mày Triệu Hằng nhíu lại: “Chuyện tuyển phi là do một tay Phụ hoàng an bài, hiện giờ đã quyết định chọn người, lý do gì Phụ hoàng không cho phép?” Chắc hấn Phụ hoàng cũng nghe người khác nói như vậy, có hiểu lầm với Nam Nhi.

“Nữ tử này cũng không có tên trong danh sách tuyển phi, Phụ hoàng muốn con lập một người khác làm phi, chỉ bằng tại đây chọn ra một nữ tử trong số giai nhân đó.”

Triệu Hằng than nhẹ, nắm chặt tay Lộ Tử Nam đang cố rút lại. Hấn sẽ không buông tay nàng để lập một người khác: “Không, lòng nhi thần đã quyết, xin Phụ hoàng thành toàn.” Hấn vô cùng kiên quyết.

Hoàng đế tức giận: “Hoàng nhi, con dám làm trái ý Phụ hoàng!”

“Nhi thần không tiếc chống lại Phụ hoàng cũng muốn lập Nam Nhi làm phi.” hấn quả quyết nói.

“Con —” Hoàng đế nổi giận.

“Chao ôi! Hoàng thượng, ngài cũng đừng tức giận, long thể bị chọc tức cũng không hay, tuổi Thái tử còn trẻ không hiểu chuyện, đắc tội ngài, ngài cũng đừng so đo với hấn.” Vương quý phi đứng một bên giả vờ nói.

“Hừ!” Hoàng đế tức giận quay đầu.

“Ta nói Thái tử, mặc dù đáng dấp dung mạo nữ tử này bắt phạm, đáng tiếc mệnh sát phu, sao có thể trở thành người Hoàng gia chúng ta, tốt nhất người nên suy nghĩ lại cho kỹ, đừng chọc tức Phụ hoàng người.” Vương quý phi ám chỉ.

Triệu Hằng cười lạnh, người nào không biết Vương quý phi này luôn coi hấn là cái đinh trong mắt, nhiều lần trừ hấn không được, nhất định lúc này lại muốn sử dụng mưu kế gì đây: “Nương nương, đa tạ quan

tâm, chỉ là, nếu không lập Nam Nhi làm phi, ngài nói còn có ai đủ tư cách làm người Hoàng gia chúng ta?” Hần ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

“Có, đương nhiên là có, chính là Tam nữ nhi Nhu Thủy của Vương đại nhân, nàng thông tuệ khéo léo, lập nàng làm phi thích hợp nhất.” Nàng mượn dịp đề cử, hơn nữa mang Vương Nhu Thủy ra khỏi đám người, đẩy tới bên cạnh hần: “Nhìn dung mạo của nàng cũng là như hoa như ngọc, cũng không thua tiểu thư Lộ gia bên cạnh người.”

Hần nhìn thoáng qua Vương Nhu Thủy đầy e lệ: “Thiên kim Vương đại nhân? Đó không phải cháu gái nương nương sao?” Thì ra là vậy, muốn dùng mỹ nhân kế tới bao lấy ta, hừ, tính toán cũng thật vang dội.

Vương quý phi có chút không tự nhiên nói: “Đúng vậy, chính là cháu gái ai gia, từ nhỏ nàng cầm kỳ thi họa không gì không giỏi, là một tài nữ hiếm có.” Nàng thổi phồng người nhà một phen.

“Nói như vậy, nàng nên tham gia tuyển chọn nữ quan triều đình mới đúng, mà không phải tới chỗ này để tranh phi.” Hần cười lạnh.

Mặt Vương quý phi trắng bệch tại chỗ, lại không thể không dè lửa giận xuống: “Nhu Thủy, còn không mau vãn an Thái tử, để cho hần nhìn thấy dung nhan của con.” Nàng ám hiệu muốn Vương Nhu Thủy dùng mỹ nhân kế, trông mong có thể mê hoặc Thái tử.

Vương Nhu Thủy hiểu ý, lập tức cười duyên với hần: “Thái tử, ta ngưỡng mộ Thái tử đã lâu, mong muốn có thể làm bạn lâu dài bên cạnh Thái tử, xin Thái tử thành toàn.” Nàng yếu đuối muốn ngã vào hần.

Thân thể hần khẽ nghiêng, để nàng ngã vào trong ngực Tiểu Trữ Tử, lập tức Tiểu Trữ Tử tươi cười nói: “Vương tiểu thư, nô tài đỡ ngài.” Dáng dấp Vương Nhu Thủy này cũng là kiều mỵ động lòng người, chỉ là Thái tử không vừa ý, ngoài đáng tiếc ra hần cũng không có cách.

Khuôn mặt Vương Nhu Thủy đỏ bừng vội vàng đứng thẳng người. Thật là vô cùng nhục nhã, cư nhiên Thái tử không cảm kích như thế, nàng nhìn về phía Vương quý phi xiu giúp đỡ, Vương quý phi cũng giận không thể làm gì, chỉ đành chuyển sang Hoàng đế.

“Hoàng thượng, ngài nói cháu gái này của thiếp lớn lên thế nào?” Chỉ cần Hoàng thượng vừa ý, sợ Thái tử phản đối cũng vô hiệu.

Hoàng đế nhìn về phía Vương Nhu Thủy tán thưởng: “Quả thật có tư thế của tiểu thư khuê các, vừa là cháu gái ái phi, ngược lại ghép với Hoàng nhi là một đôi trời đất tạo nên.” Hần gật đầu.

“Đã vậy, sao Hoàng thượng không làm chủ tứ hôn, các đời Thái tử phi đều do Hoàng đế khâm điểm tứ hôn.” Vương quý phi lại càng tiến thêm một bước nói.

“Không, Phụ hoàng, nói thế nào thì nhi thần cũng không buông tay Nam Nhi.” Nếu như Phụ hoàng kiên trì muốn tứ hôn, hần không tiếc kháng chỉ cự tuyệt.

Hoàng đế nhịn xuống tức giận, hần không muốn xung đột bất hòa chính diện với Thái tử: “Thật sự không phải nàng thì không thể?”

Triệu Hằng kiên định gật đầu: “Đúng!”

“Được, Phụ hoàng thành toàn cho con.”

Triệu Hằng mừng rỡ.

“Hoàng thượng, sao ngài lại có thể –” Vương quý phi đang muốn phản đối, Hoàng đế giơ tay ngăn cản nàng.

“Ta đồng ý để cho các con ở chung một chỗ, chỉ là nàng chỉ có thể làm phi tần, không thể lập nàng làm Thái tử phi, mà người được chọn làm Thái tử phi là nữ nhi của Vương Cổ Triều.” Đây là điều kiện của Hoàng đế.

“Không, con không đồng ý, trừ Nam Nhi ra, con sẽ không lập phi tử khác, con không thể để Nam Nhi chịu uất ức.”

Lộ Tử Nam vẫn còn trong kinh ngạc, không có cách nào phản ứng.

“Con muốn Phụ hoàng tức chết phải không, biết rõ nữ tử này là nhân vật nguy hiểm, có thể nguy hiểm đến tính mạng con, Phụ hoàng là đang bảo vệ con, để cho nàng làm Tần đã là ân huệ to lớn, con nên cảm tạ Phụ hoàng mới đúng, nhưng lại chống đối khắp nơi. Đã như vậy, không bằng hạ lệnh cho yêu nữ này xuống tóc làm ni cô làm bạn vĩnh viễn với thanh đăng, như thế cũng sẽ không nguy hiểm đến quan hệ phụ tử chúng ta.” Long nhan Hoàng đế giận dữ.

Triệu Hằng cũng không sợ hãi: “Nếu như Phụ hoàng làm như vậy thật, nhi thần cũng không tiếc cạo đầu làm tăng, từ đó không hỏi qua chuyện thế tục.”

“Con –” Hoàng đế giận đến trợn mắt.

“Phụ hoàng, nhi thần thật lòng hợp ý Nam Nhi, cầu Phụ hoàng thành toàn.” Triệu Hằng không thể không mềm giọng. Hắn cũng không muốn xung đột với Phụ hoàng, nhưng cũng không thể buông tay giai nhân vất vả lắm mới tìm được, hấn hy vọng Phụ hoàng có thể thông cảm.

Lúc này Hoàng đế mới quan sát Lộ Tử Nam lần nữa, thấy nàng chưa tỉnh hồn, lại có một cỗ khí chất vừa thấy đã thương, dường như mắt to long lanh khó có thể dùng lời để diễn tả được sự u buồn. Hoàng đế chính là yêu đôi mắt ấy sao?

Lộ Tử Nam phát hiện ánh mắt Hoàng đế, vội vàng cúi thấp đầu.

“Người, ngẩng đầu lên.” Hoàng đế chỉ vào Lộ Tử Nam nói.

Triệu Hằng cổ vũ vỗ vỗ vai nàng, nàng mới chậm rãi ngẩng mặt lên: “Hoàng thượng vạn phúc.” Hôm nay hoàn toàn khác biệt với tướng tượng của nàng, nàng không hiểu tại sao mình trở thành nhân vật chính của đại điển này.

Thật ra thì Hoàng đế cũng không cố ý bài xích Lộ Tử Nam, thấy bộ dáng nàng rụt rè bị thương, hấn cũng không nhen được hoài nghi vì sao có người nhấn tâm gia tăng cái từ “Yêu nữ” này trên người nàng: “Người có biết phạm vào tội gì không?”

“Phụ hoàng –” Triệu Hằng vội vàng muốn che chở nàng.

Hoàng đế gơ tay muốn Triệu Hằng im miệng.

“Dân nữ không biết.” Nàng thần nhiên lắc đầu không sợ. Trên thực tế nàng có tội gì? Toàn bộ hôm nay, vốn dĩ là tai bay vạ gió.

“Không biết? Được, để Trẫm nói cho người, người có biết người đã trở thành đầu sỏ gây nên bất hòa giữa Trẫm và Thái tử rồi không!” Hoàng đế tức giận.

Nàng lập tức quỳ xuống: “Dân nữ không muốn khơi mào lên bất kỳ cuộc chiến nào, xin Hoàng thượng minh xét.”

Nàng cũng trầm ổn, Hoàng đế nhìn người luôn luôn chính xác, có lẽ lập nàng làm phi là có thể được..... Đáng tiếc nàng..... Hấn không thể không suy tính thêm, dù sao cũng liên quan đến chuyện trọng đại: “Đứng lên!”

Triệu Hằng đau lòng lập tức nâng nàng đứng lên. Nàng vừa đứng lên, lập tức cách xa hấn một trượng (=3.3m). Nàng cũng không muốn khiến Hoàng thượng hiểu lầm sâu thêm.

Triệu Hằng hơi cau mày đối với sự xa cách của nàng.

“Hoàng đế, hôm nay tuyển phi trong lòng Phụ hoàng đã có quyết định, Phụ hoàng muốn con thu Vương Nhu Thủy cùng với Lộ Tử Nam vào Đông cung làm phi tần, đợi ngày sau lại chọn ra một trong hai nàng làm Thái tử phi.” Có lẽ Hoàng đế nhất thời mê luyến Lộ Tử Nam, qua một thời gian chơi chán sẽ sinh ra chán ghét, đến lúc đó lập cháu gái ái phi làm Thái tử phi cũng giống nhau.

Mặc dù Triệu Hằng không thể gạt bừa, nhưng cũng không thể không tiếp nhận, đây đã là nhượng bộ cuối cùng của Phụ hoàng rồi, nếu như phản đối tiếp chỉ càng chọc giận Phụ hoàng, tạm thời hấn nhen xuống ủy khuất Nam Nhi, một ngày kia nhất định hấn sẽ lập nàng làm Thái tử phi: “Chuyện này xin theo ý Phụ hoàng.”

“Không, ta phản đối!” Lộ Tử Nam hô to.

Mọi người đều kinh ngạc.

Hoàng đế lại càng kinh ngạc. Chẳng lẽ nàng không cam lòng khuất nhục làm phi tần, dám công khai đối nghịch: “Tại sao ngươi phản đối?”

Ánh mắt nàng trong trẻo không lùi bước nhìn Hoàng đế: “Hoàng thượng, xin thứ cho dân nữ càn rỡ, dân nữ không muốn vào Đông cung làm phi tần của Thái tử, càng không tính tranh chức Thái tử phi trong tương lai.” Nàng không có quên giao phó của nương.

“Nam Nhi, nàng là cự tuyệt ta?” Triệu Hằng không thể tưởng tượng nổi nhìn nàng. Hắn chỉ biết mình muốn nàng, chưa bao giờ nghĩ tới, nàng cũng sẽ kháng cự ưu ái của hắn.

“Tam ý của Thái tử Nam Nhi xin lĩnh tâm, xin Thái tử khẩn cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, dân nữ tuyệt đối không xứng đến Đông cung hầu hạ Thái tử.”

“Nàng –” Triệu Hằng sững sờ. Hắn tuyệt đối không ngờ tới, lấy vị trí Thái tử của hắn lại gặp người cự tuyệt.

Vương quý phi vô cùng hả hê: “Thái tử, nếu nàng tự biết mình, người cũng không cần miễn cưỡng người ta.” Như vậy tốt nhất, Nhu Thủy ít đi một đối thủ cạnh tranh.

“Đúng vậy, Thái tử, nếu nàng không biết điều, còn có Nhu Thủy có thể phục vụ ngài!” Vương Nhu Thủy vui mừng dựa vào hắn.

Toàn thân hắn dâng lên tức giận: “Mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, thánh chỉ đã ban, nàng đã là phi tần thuộc về Bôn cung, nàng không được phép nói không.” Hắn đẩy Vương Nhu Thủy ra, đi về phía Lộ Tử Nam: “Nàng đã thuộc về ta, lập tức theo ta về Đông cung, không cản trở lại Lộ phủ.”

“Thái tử, ngài –” Lộ Tử Nam có miệng khó trả lời, không muốn hại người hại mình, muốn khuyên can.

“Tiểu Trữ Tử, còn không phục vụ Nam Nhi trở về Đông cung.” Hắn không để cho nàng có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp muốn đón nàng tới Đông cung an bày thỏa đáng.

“Vậy Nhu Thủy nhà ta thế nào?” Sắc mặt Vương quý phi khó coi hỏi.

Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn Vương Nhu Thủy: “Tùy tiện khi nào nàng muốn cũng có thể vào Đông cung, Bôn cung không miễn cưỡng.”

“Người –” Nàng tức giận chuyển sang nhìn Hoàng đế: “Hoàng thượng, người xem thái độ của Thái tử này, ta thấy cháu gái ta đây vừa vào Đông cung nhất định chịu thua thiệt.” Nàng mạnh mẽ làm nũng kháng nghị.

“Đã sợ thua thiệt, không bằng không cần đưa vào trong cung ta.” Triệu Hằng hy vọng như thế.

“Thái tử, người – Thôi, có một ngày người sẽ phát hiện ra Nhu Thủy nhà chúng ta tốt đẹp hơn yêu nữ kia gấp trăm ngàn lần.” Nàng tức giận đến không lựa lời nói.

“Người nói cái gì?” Lần này Triệu Hằng thật sự tức giận, nàng lại dám nói Nam Nhi là yêu nữ. Gân xanh hắn nổi lên.

Nàng thấy vẻ mặt hắn nổi giận, toàn thân không khỏi run lên, lập tức trốn sang bên cạnh Hoàng đế: “Hoàng thượng.....” Nàng muốn trừ bỏ Thái tử, cũng bị chính khí thế đó khiến nàng sợ hãi, khiến cho nàng ở trước mặt hắn không có một chút tôn nghiêm của trưởng bối, xử lý công việc bị quản chế khắp nơi, cho nên quyền thế của nàng không thể tiến thêm bước nào.

“Hoàng nhi, không được vô lễ, dù nói thế nào nàng cũng là nương nương.” Hoàng đế bắt đầu dĩ nhiên. Từ đầu đến cuối Thái tử và ái phi không hợp, khiến hắn đau đầu.

“Phụ hoàng, nếu nàng còn mở miệng làm tổn hại Nam Nhi, nhi thần không thể mặc kệ ngồi xem, kính xin Phụ hoàng tha lỗi.” Nữ nhân này có Phụ hoàng làm chỗ dựa, cấu kết triều thần gần như vô pháp vô thiên, nếu để cho nàng tiếp tục làm xằng làm bậy, thiên hạ tất đại loạn.

Hoàng đế thở dài: “Ái phi, Lộ Tử Nam đã là phi tần của Hoàng nhi rồi, cũng tương đương là người Hoàng thất chúng ta, về sau nàng không thể nói như vậy nữa.”

Đáng ghét! Ngay cả Hoàng thượng cũng đứng về phái hần: “Nô tì biết.” Nàng giả bộ biểu tình ủy khuất.

Hoàng đế thấy liền đau lòng: “Được rồi, được rồi, chuyện này đã định. Ái phi theo ta trở về tẩm cung.” Hần muốn trấn an bởi thường nàng một phen thật tốt! Có lẽ ban thưởng nàng một lượng lớn châu báu Liêu quốc tiến cống, sẽ làm nàng cười rạng rỡ.

Mặt Vương quý phi hả hê theo Hoàng đế rời đi. Nàng liếc mắt khiêu khích nhìn Triệu Hằng.

“Nương nường –” Vương Nhu Thủy không biết làm thế nào cho phải đuổi theo.

Vương quý phi xoay người kê vào lỗ tai nàng nói: “Con cũng mau theo Thái tử trở về Đông cung, đừng làm cho hần có cơ hội chung sống với yêu nữ kia, mấy ngày nữa ai gia sẽ đi thăm con, yên tâm đi, vị trí Thái tử phi không phải con thì còn ai, tương lai Vương gia chúng ta phải nhờ vào con rồi.” Nói xong nghênh ngang rời đi.

Lúc này Vương Nhu Thủy mới vội vã trở về điện, lại phát hiện Thái tử và mọi người đã sớm rời đi. Hần hoàn toàn không có đợi nàng, cũng không giữ lại.

Cả tòa điện trống rỗng, chỉ còn mỗi mình nàng tràn đầy một bụng oán khí: “Thái tử, chờ xem, ta nhất định khiến ngài quỳ gối dưới váy của Vương Nhu Thủy ta.”

Nàng không ngừng oán hận tự mình đi về phía Đông cung.

5. Chương 5: Chương 3

“Thái tử, Nam phu nhân cầu kiến bên ngoài.” Tiểu Trữ Tử bẩm báo với Triệu Hằng đang xử lý tấu chương.

Mặt hần lộ vẻ vui mừng: “Rốt cuộc nàng cũng không kiềm chế được khuất phục rồi.”

Lộ Tử Nam vào Đông cung đã mười ngày, hần vẫn không nhìn tới nàng, làm như vậy chỉ là để trừng phạt nàng bất tuân trong đại điển, rốt cuộc lúc này nàng cũng thỏa hiệp.

“Thái tử, hình như chuyện không phải như vậy.” Tiểu Trữ Tử không cho là đúng nói.

Hần nhíu mày: “Vậy chuyện gì xảy ra?”

“Nam phu nhân thở hổn hển, hình như là tới hưng sư vấn tội, không giống như là biết sai tới xin lỗi.”

“Nàng vẫn bướng bỉnh như vậy, đi tuyên nàng vào, ngược lại ta muốn nhìn nàng muốn làm gì.”

Tiểu Trữ Tử khom người lui ra, rất nhanh dẫn Lộ Tử Nam tiến vào.

“Dân phụ bái kiến Thái tử.” Lộ Tử Nam quỳ trên đất hành đại lễ.

Hần vội vàng đỡ lấy nàng: “Nàng làm gì vậy? Nàng đã là phi tần của Bôn cung, cần gì hành đại lễ, còn nữa, về sau không cho nàng tự xưng ‘Dân phụ’ nữa.” Hần không vui nói.

“Thái tử, hậu cung của ngài đã có nhiều phi tần xinh đẹp, không bằng đưa Tử Nam về Lộ phủ, vô cùng biết ơn.” Nàng vẫn khẳng khẳng muốn đi, mấy ngày nay nhất định cha mẹ nóng lòng như lửa đốt, cả ngày lo lắng đề phòng.

Hần giận dữ: “Nàng đã là người của Đông cung, sao có thể dễ dàng rời đi.” Hần không hiểu, vì sao nàng trăm phương ngàn kế muốn rời khỏi hần?

Nàng cũng không hiểu vì sao hần nhất định phải lưu nàng lại: “Thái tử, ta không đi không được.” Nàng khổ sở nói. Nàng không muốn hại hần mất mạng!

“Tại sao?” Hấn khàn khàn hỏi. Thật vất vả mới có giữ nàng ở bên người, nàng lại muốn hấn thả người, bảo hấn làm thế nào cho đúng.

Nàng hết sức khó chịu: “Chắc hấn Thái tử đã biết số mạng Tử Nam, Tử Nam là người mang điềm xấu, không muốn liên lụy khiến Thái tử gặp bất hạnh.” Nàng nói ra nỗi khổ của mình.

“Vô căn cứ!” Hấn giận dữ mắng mỗ.

“Không phải vô căn cứ, là sự thật, hơn nữa còn là bốn người thật sự bỏ mạng, Thái tử, thân thể ngài tôn quý biết bao, một nhà Tử Nam không gánh nổi hậu quả này đâu!” Nàng rơi lệ.

Hấn nhìn nàng chằm chằm: “Nàng cự tuyệt ta vì nguyên nhân này?”

Nàng bắt đầu dĩ nặng nề gật đầu.

Hấn đau lòng. Nàng vì tội danh này mà gánh chịu quá nhiều chỉ trích, nàng cũng không sai, thế nhưng tất cả tội danh đều do một mình nàng gánh chịu. Nàng vô tội biết bao, chắc chắn nội tâm nàng tổn thương hơn nhiều so với biểu hiện bên ngoài: “Nam Nhi, nàng quên, ta là Thái tử, tương lai là Thiên tử, mạng của ta rất cứng rắn, cho dù nàng có khắc tới người thứ tám, với ta mà nói cũng không có tổn thất, nàng không cần vì thế mà để trong lòng, ví như cự tuyệt ta, cũng cắt đứt quyền theo đuổi hạnh phúc của nàng.”

“Làm sao ta không muốn, nhưng ta đã gián tiếp hại chết bốn mạng người, ta không cách nào chịu đựng bởi vì sự ích kỷ mà mang đến thương tổn cho người khác, cho nên xin Thái tử thả ta, có lẽ đây cũng cứu ngài một mạng.” Nàng tang thương nói. Nàng không có tư cách yêu, càng không có tư cách nói chuyện thành thân. Nàng đã sớm nhận mệnh, cũng học được không tranh giành với trời.

“Ta không tin, ta muốn đánh cược một lần.”

Nàng nhìn thẳng mắt hấn: “Đánh cược? Đánh cược sinh mạng? Ngài là Thái tử! Sao có thể nhẹ nhàng nói là đánh cược sinh mệnh.” Nàng cảm động vì sự kiên trì của hấn, nhưng cái này quá u mê, nàng không muốn trở thành tội nhân thiên cổ khắc chết Thái tử.

“Có gì không thể? Huống chi ta không tin ta là Thanh Long đâu không lại Thiên mệnh.” Hấn tự tin nói.

“Thái tử....” Nàng vô cùng khủng hoảng, vậy mà hấn thật sự đánh cược sinh mạng vì nàng?

“Nam Nhi, đừng lo sợ không đâu, chúng ta ở chung một chỗ tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ bất hạnh nào, để ta chứng minh cho nàng xem.” Hấn cho nàng tự tin.

“Ngài thật sự nghĩ như vậy?” Lòng của nàng lưu luyến.

“Không sai, ta muốn tranh đấu với trời, nàng là của ta, ai cũng không thể bắt ta buông tay, có một ngày ta nhất định sẽ lập nàng làm phi làm hậu, loại bỏ ma chú trên người nàng.” Hấn thương tiếc nâng mặt nàng.

“Không!” Nàng đẩy hấn ra: “Đừng đại dốt, điều này là không có khả năng.” Nàng lại nghĩ tới dạn dò của nường. Nàng phải cự tuyệt. Nhưng trời mới biết nàng khát vọng cảm giác được yêu, được trượng phu che chở cỡ nào.

“Có thể, tin tưởng ta, nhất định ta có thể sống thật tốt.” Hấn đi về phía nàng, ôm lấy nàng: “Huống chi ta cũng không muốn chết, ta còn muốn ôm nàng như vậy hơn mười năm nữa!” Hấn quyến luyến loại cảm giác này.

Nàng mê hoặc, Thái tử quyền cao chức trọng sẽ có tình yêu chân thành sao? Nhưng nàng cảm nhận được rõ ràng tình yêu của hấn.

Hấn có phi tần như mây, sẽ thật sự xem trọng nàng sao? Nàng không khỏi nghi ngờ hấn, cũng nghi ngờ mình: “Thái tử nói đùa.” Nàng nhẹ nhàng đẩy hấn ra.

Hấn cau mày không vui. Hấn còn chưa nói hấn và nàng cùng nhau tiếp nhận khiêu chiến: “Tóm lại, nàng an tâm ở lại Đông cung, trước khi nàng chưa chuẩn bị sẵn sàng, ta sẽ không động vào nàng.” Hấn cho nàng hứa hẹn, mục đích là muốn nàng thoải mái, đừng ép mình chặt như vậy, càng đừng xem hấn như sói đói mà phòng bị.

“Thái tử, thật sự ngài không thể thả ta về? Cha mẹ ta sẽ lo lắng.” Nàng không ngừng cầu khẩn.

“Ồ với ta, Lộ đại nhân và Lộ phu nhân lo lắng cái gì.” Bọn họ nên vui sướng mới đúng, bọn họ là nhạc phụ Thái tử, có cái gì mà lo lắng..... Tức thời đột nhiên hắn hiểu ra: “Nam Nhi, nàng yên tâm đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta sẽ bảo vệ người nhà nàng an toàn.” Hắn muốn nàng đừng vì điều đó mà lo lắng. Đây chính là nguyên nhân chân chính nàng vội vàng muốn rời hắn mà đi.

“Ngài!” Nàng thật sự không biết nói thế nào cho phải, nàng không thể hại hắn, tuyệt đối không thể!

“Không cần nói gì cả, ở lại bên cạnh ta, để cho chúng ta yêu nhau, nàng sẽ là Thái tử phi duy nhất của ta...”

“Không, nếu như ngài kiên quyết muốn lưu ta lại ta có một điều kiện.”

Hắn cười lộ ra lúm đồng tiền: “Chỉ cần nàng chịu ở lại, ta đều đồng ý bất kỳ điều kiện nào của nàng.” Rốt cuộc nàng cũng chịu ở lại bên cạnh hắn rồi.

“Đây chính là ngài nói, muốn ta ở lại cũng được, ngài phải thề kiếp này không được lập ta làm phi, càng không thể cử hành bất kỳ nghi thức thành hôn nào.” Tất cả đối tượng thành hôn lúc trước đều đột tử trong hôn lễ, nàng không thể chịu đựng mất đi thêm một lần nữa.

“Ta không thể đồng ý với nàng, như vậy quá uất ức cho nàng, này chẳng phải nói cả đời này nàng không danh không phận mà đi theo ta..... Ta là Thái tử, ta có năng lực mang hạnh phúc đến cho nàng. Ta nói sao nàng mới có thể tin tưởng ta?” Hắn thật sự chán nản.

“Ngài muốn ta tin tưởng cái gì? Tin tưởng ngài tranh được với trời? Hay tin tưởng ngài là mèo yêu chín mạng, thân thể bất tử? Ta không muốn lừa mình dối người, nếu như ngài không thể đáp ứng điều kiện của ta, vĩnh viễn ta sẽ không tiếp nhận ngài.”

“Nàng rất cố chấp!” Hắn vô cùng buồn bực.

“Cố chấp lựa chọn điều thiện, có gì không thể!”

Thấy nàng kiên trì, hắn chỉ có thể thỏa hiệp: “Được rồi, ta đồng ý kiếp này sẽ không lập nàng làm phi.” Hắn chỉ đồng ý không lập nàng làm phi, cũng không đồng ý ngày sau không lập nàng làm hậu. Hắn đặc ý nghĩ.

“Thái tử ở bên trong, ta là Thủy phu nhân, tại sao không thể vào? Tránh ra.” Vương Nhu Thủy đẩy Tiểu Trữ Tử ra, xông vào. Từ khi nàng vào Đông cung đến nay, Thái tử đều không quan tâm, giống như xem nàng không tồn tại, vài lần cầu kiến cũng không được, dầu gì nàng cũng là cháu gái Vương quý phi, sao có thể cho phép hắn đối xử như vậy, nàng tức giận muốn chủ động ra trận, nhưng thấy số mạng Lộ Tử Nam cùng một dạng với nàng, mới hơi yên tâm kiềm chế, nhưng nào biết yêu nữ này lại thừa dịp nàng chưa chuẩn bị mà triển khai hành động trước, nghe nói còn được Thái tử tiếp kiến, hai người ở trong phòng thật lâu, nàng vừa nghe, lập tức nhin không được. Nhất định phải hòa nhau một vấn mới được, không thể khiến cho nương nường và phụ thân mất mặt.

Hai mắt nàng bốc hỏa, Thái tử lại có thể nồng tình mật ý ôm yêu nữ này.

“Thái tử, thật xin lỗi, nô tài không ngăn được Thủy phu nhân.” Tiểu Trữ Tử bất đắc dĩ nói với Triệu Hằng.

Triệu Hằng gật đầu ý bảo hắn lui ra. Không vui nhìn sang Vương Nhu Thủy: “Người có biết chỗ này là đâu không? Nơi này là Đông cung, không thể so với phủ đệ Vương gia các người, có thể để cho người làm càn.” Hắn nghiêm khắc nói.

Trong lòng Vương Nhu Thủy giật mình, vừa rồi xúc động quá rồi: “Thái tử, là nô tì nóng lòng yết kiến Thái tử, nóng vội quên mất phép tắc, xin Thái tử tha lỗi cho nô tì thất lễ.” Nàng cố ý giả bộ nhu mì.

“Hừ, phép tắc phản ánh phẩm hạnh, Vương đại nhân không biết cách dạy tốt nữ nhi.” Sắc mặt hắn không tốt.

Vương Nhu Thủy tức càn hồng: “Thái tử, ngài không thương yêu Nhu Thủy như vậy sao.....” Nàng uất ức tột cùng nói.

Trong mắt Triệu Hằng thì đáng vẻ này quả thật kịch cỡm. Hắn đang muốn dứt khoát khiến cho nàng chết tâm, Lộ Tử Nam lại kịp thời ngăn cản hắn.

“Làm sao Thái tử không thương yêu người, vừa rồi ở trước mặt ta Thái tử rất khen ngợi người.” Lộ Tử Nam liếc Triệu Hằng một cái, muốn hắt ngậm miệng. Nàng hi vọng Triệu Hằng không nên quá bài xích Vương Nhu Thủy, nếu có một ngày nàng không thể tiếp tục hầu hạ hắn, như vậy Vương Nhu Thủy là người được chọn thay thế nàng tốt nhất.

Vương Nhu Thủy đắc ý cũng không biểu lộ trên mặt, từ trong miệng Lộ Tử Nam nói ra thì nàng sẽ không cảm kích: “Thái tử, nếu đã có ý với nô tỳ, vì sao chậm chạp không đến thăm? Mà nô tỳ cầu kiến cũng không được?” Kỳ thật nàng lo lắng nhất chính là vào cung được mười ngày, còn chưa được Thái tử sủng hạnh, khiến nàng lo lắng cho địa vị tiền đồ trong tương lai. Phi tần không được sủng hạnh qua rất có khả năng bị đưa ra cung hoặc cả đời phi tần đều là phẩm cấp thấp hèn chờ chết già, nàng cũng không thể để cho mình lâm vào mức độ này, nàng còn phải tranh được vị trí Thái tử phi! Cho nên, thế nào cũng phải được Thái tử sủng hạnh.

Triệu Hằng rất không kiên nhẫn: “Bổn cung bận nhiều việcquốc sự.” Hắn tùy ý lấy lệ. Hắn không hề nghĩ đến nàng, càng không muốn nhìn thấy nàng.

“Nếu bận việc quốc sự, sao hôm nay rảnh rồi tiếp kiến nàng.” Vương Nhu Thủy gây sự nói, hơn nữa khinh thường giận dữ nhìn Lộ Tử Nam một cái.

Triệu Hằng thấy thái độ của nàng đối với Lộ Tử Nam, hết sức không vui, đi lại ôm Lộ Tử Nam vào lòng: “Nam Nhi khác, Bổn cung cho phép nàng lúc nào cũng có thể tiến vào mà không cần thông báo.” Hắn cố ý để cho Vương Nhu Thủy hiểu được địa vị của Lộ Tử Nam ở Đông cung, không cho nàng ý vào thế lực Vương quý phi, cản trở với Lộ Tử Nam.

Vương Nhu Thủy giận đến nghiến răng nghiến lợi. Nghĩ thầm, thật tốt! Lộ Tử Nam người dám tranh giành với ta, mới không bao lâu khiến cho Thái tử bảo vệ người như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho người: “Vì sao Thái tử có thể dung túng Nam phu nhân như thế?” Nàng oán hận hỏi.

“Không có nguyên nhân, chỉ vì nàng là người Bổn cung yêu thích.” Hắn yêu thương vuốt ve đôi môi khe nhếch của Lộ Tử Nam. Đôi môi mê người biết bao....

Thấy Thái tử không chút kiêng kỵ tán tỉnh Lộ Tử Nam ở trước mặt nàng, nàng liền tức giận hận không thể đốt lửa thiêu cháy hai người bọn họ. Từ nhỏ nàng đã tiếp thu huấn luyện đảm nhiệm hậu phi! Nhưng đến Đông cung lại bị bỏ rơi hoàn toàn, trong mắt Thái tử chỉ có Lộ Tử Nam, hoàn toàn không có ý định nhìn nàng lâu một chút.

Nàng tự nhận dung mạo tài hoa không thua Lộ Tử Nam, nhưng mà không có cách nào dời ánh mắt của Thái tử ra khỏi người Lộ Tử Nam, nàng cảm thấy căm giận bất công.

“Thái tử, ta nghĩ Thủy phu nhân tìm ngài nhất định có chuyện quan trọng, Tử Nam không quấy rầy, lui ra trước.” Lộ Tử Nam cảm thấy nếu tiếp tục như vậy nữa nhất định sẽ chọc giận Vương Nhu Thủy, không được tự nhiên vội vàng muốn lui ra.

“Đứng lại, không cho nàng rời đi.” Triệu Hằng quát khế. Hắn biết dụng ý của nàng, nàng cố ý muốn hắn và Vương Nhu Thủy ở chung một chỗ, hắn tức giận nàng trốn tránh muốn đẩy hắn vào trong lòng nữ nhân khác.

Lộ Tử Nam có chút xấu hổ.

“Nếu như nàng có chuyện muốn nói, thì ngại gì không nói, có cái gì nàng không thể nghe hay sao?” Triệu Hằng tức giận kéo nàng trở lại, thu xếp cho nàng ổn định ngồi bên cạnh hắn. Hắn không cho nàng trốn tránh.

Hắn nhìn về phía Vương Nhu Thủy: “Có chuyện gì nói đi?”

“Nô tì....” Vương Nhu Thủy vô cùng xấu hổ. Nàng đến đây chỉ là muốn phá hỏng cơ hội Thái tử và Lộ Tử Nam ở chung với nhau, cũng mượn dịp quyền rũ Thái tử sủng hạnh, nhưng Lộ Tử Nam không đi thì bảo nàng mở miệng thế nào được? Lập tức đỏ mặt, ánh mắt rét lạnh không ngừng nhìn về phía Lộ Tử Nam.

Lộ Tử Nam lo lắng cũng không thua gì Vương Nhu Thủy. Nàng từng nghĩ, nàng không cần Thái tử đặc biệt yêu thương, chỉ muốn yên ổn ở Đông cung suốt quãng đời còn lại, tránh cho cha mẹ lại bức nàng đi hai

người, có lẽ đây là điều tốt nhất mà trời xanh an bài cho nàng, chỉ cần Thái tử không ép nàng đi yêu, như vậy bọn họ thật sự có thể bình an vô sự qua một đời.

“Nếu như ngươi không nói, vậy lui ra đi, Bồn cung còn có lời muốn nói với Nam Nhi.” Hắc hoàn toàn lười nghe Vương Nhu Thủy nói, nếu không phải Nam Nhi ngăn cản, hắc đã sớm đuổi nàng ra ngoài.

“Thái tử và Nam phu nhân tán gẫu lâu như vậy, còn chưa đủ à!” Vương Nhu Thủy bị đâm hỏa (ghen tức) công tâm, cực kỳ nghiêng rằng.

“Chuyện của Bồn cung không cần ngươi phí tâm.” Hắc không khách khí đáp trả nàng. Nàng lại dám can thiệp chuyện của hắc.

Nàng kiềm chế lửa giận tràn ngập, nường nường đã thông báo không thể để cho hắc và Lộ Tử Nam có nhiều cơ hội chung đụng, hơn nữa mình cũng phải nghĩ biện pháp xin Thái tử sủng ái mới được: “Thái tử, đã là nói việc nhà, có thể cho Nhu Thủy tham gia hay không?” Bộ dáng nàng đeo bám.

Giữa hắc và Nam Nhi không hy vọng có người quấy rầy, đang muốn từ chối: “Không –”

“Có thể, nếu như Thủy phu nhân có hứng thú, tin rằng Thái tử cũng không phản đối.” Lộ Tử Nam vội vàng nói. Vương Nhu Thủy ở lại cũng tốt, một mình đối mặt với Thái tử luôn khiến nàng hoảng hốt.

“Vậy thì ta không khách khí.” Vương Nhu Thủy đẩy Lộ Tử Nam ra, không khách khí ngồi giữa Thái tử và Lộ Tử Nam, gần sát Thái tử, cố ý tách rời hai người bọn họ ra.

Khuôn mặt Triệu Hằng tức giận: “Cần rồi!” Hắc hét lớn.

Wang Nhu Thủy hoảng sợ: “Thái...Thái tử.” Nàng không biết tại sao hắc tức giận như vậy. Có mỹ nữ thơm mát trong ngực không thích sao?

Có mỹ nữ thơm mát trong ngực đương nhiên tốt, nhưng không đúng đối tượng, nghĩ thấy càng tăng thêm chán ghét. Triệu Hằng không quen thấy nàng vô lễ với Lộ Tử Nam, lại càng không vui khi nàng đứng giữa hắc và Lộ Tử Nam. Hắc đã dễ dàng tha thứ khắp nơi, vào lúc này thật sự nhịn không nổi nữa: “Cút ra ngoài!”

Sắc mặt Vương Nhu Thủy ngây ngốc kinh ngạc. Thái tử lại đối với nàng như vậy!

“Thái tử, đừng như vậy.” Lộ Tử Nam ngăn cản nói.

“Không cần ngươi cầu tình, ai chẳng biết ngươi mèo khóc chuột giả từ bi, toàn bộ hồn Thái tử do yêu nữ ngươi câu đi, cũng không nghĩ xem mình là mệnh gì, lại dám hy vọng xa vời tới Thái tử, là muốn hại chết Thái tử phải không, ngươi là nữ nhân độc ác nhất trên đời!” Vương Nhu Thủy phát tiết toàn bộ xấu hổ, giận dữ, bất bình lên trên người Lộ Tử Nam. Nếu không có yêu nữ này, nhất định Thái tử sẽ không đối xử với nàng như vậy.

Triệu Hằng tràn ngập thô bạo đi về phía Vương Nhu Thủy, nàng cả kinh liên tục lui lại, nàng nhìn về mặt của hắc như muốn ăn nàng.

“Người đâu!” Hắc hét lớn.

Tiểu Trụ Tử lập tức ứng tiếng.

“Mang nữ nhân này xuống chém cho ta.” Hắc giận dữ nói. Người nào dám nói với Nam Nhi những lời này, đều đáng chết, không thể giữ nàng.

Ngay lập tức Vương Nhu Thủy bị dọa sợ đến chân nhũn ra: “Thái tử, tha mạng....” Nàng quỳ trên đất không ngừng run giọng kêu gào.

“Còn không mang xuống!” Hắc không lưu tình. Tuyệt đối không cho phép Nam Nhi chịu nhục, huống chi ở trước mặt hắc.

“Đợi chút.” Lộ Tử Nam không ngờ hắc sẽ làm vậy, vội vàng lôi kéo hắc khẩn cầu: “Thái tử, xin bớt giận, tuyệt đối không thể giết người.”

“Nàng đáng chết!” Hắc tức giận mắng.

“Nếu là vì Tử Nam thì không tính đáng chết, Thủy phu nhân nói không sai, ta là người không may, nên có điều nhắc nhở, nếu như Thái tử giết người vì ta, chẳng phải diễm xấu của ta lại linh nghiệm.” Lộ Tử Nam bi ai nói.

“Nàng – nàng luôn ủy khuất mình như vậy, ta nói lại lần nữa, với người khác có lẽ nàng là bất hạnh, nhưng với ta chính là may mắn, đừng khoét tim ta nữa.” Hấn yêu thương nàng không thôi, vì sao nàng luôn không hiểu? Luôn luôn không có lòng tin với mình và với hấn.

Đôi mắt nàng phủ sương: “Thái tử, mặc kệ thế nào, trước tiên thả Thủy phu nhân đi! Nàng nói những lời đó là vô tâm.” Nàng sợ nói quá nhiều với Thái tử, lòng của nàng sẽ dao động, sẽ tháo dỡ phòng ngự, nàng không thể hại hấn, không thể.... Nàng không ngừng nhắc nhở chính mình.

“Vô tâm! Dù là vô tâm, nói ra những lời này đều đáng chết!” Hấn vẫn không lưu tình.

“Không, Thái tử, ta không muốn chết, tha cho ta đi mà.” Vương Nhụy Thủy hoang mang sợ hãi ôm chân hấn gào khóc.

Hấn tuyệt tình muốn rút chân ra, nàng lại liều mạng ôm chặt không thả.

“Buông tay.” Hấn giận dữ.

“Không buông, van ngài đừng giết ta... Lần sau ta không dám nữa.” Dù thế nào đi nữa thì Vương Nhụy Thủy cũng không thể ngờ miệng lưỡi nhanh nhẹn sẽ mang đến họa sát thân.

“Còn có lần sau?” Hấn càng tức hơn.

“Thái tử, ta cũng xin ngài, đừng vì Tử Nam mà tạo nghiệt hơn nữa.” Lộ Tử Nam cũng quỳ xuống cầu xin. Vương Nhụy Thủy vừa là nữ nhi của Vương đại nhân vừa là cháu gái của Vương quý phi, không giết được, giết rồi chỉ sợ rước lấy phiền phức vô tận.

“Nàng mau đứng lên.” Hấn vội vàng muốn đỡ nàng đứng lên.

“Nếu Thái tử không thả người, ta không đứng lên.” Lộ Tử Nam kiên trì nói.

Hấn thở dài: “Nàng đang uy hiếp ta?” Hấn làm tất cả đều vì nàng, nàng lại không cảm kích.

“Tử Nam không dám.” Nàng cúi đầu.

“Đã làm vậy rồi, còn không dám? Đứng lên đi.” Hấn nói.

Thấy nàng vẫn không nhúc nhích, hấn bắt đắc dĩ: “Cả hai đứng lên.”

Ngụ ý chính là bỏ qua cho Vương Nhụy Thủy, Lộ Tử Nam vui mừng định đỡ Vương Nhụy Thủy đang hoảng sợ đứng lên, nhưng thấy ánh mắt ôm hận của nàng, Lộ Tử Nam bị dọa sợ rút tay về, tự đứng dậy.

Wang Nhụy Thủy oán hận lau nước mắt, hôm nay tất cả nhục nhã đều do yêu nữ Lộ Tử Nam này, cuối cùng còn phải nhờ nàng cứu giúp, thật không cam lòng, mất hết mặt mũi, sau này yêu nữ này có thể đứng trước mặt nàng khoe khoang rồi. Nàng thật hận!

“Tạ Thái tử long ân.” Vương Nhụy Thủy mang theo hận ý tạ ơn.

“Về sau không cho phép người bất kính với Nam Nhi nữa, nếu không tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng tha thứ.” Hấn lớn tiếng cảnh cáo.

Wang Nhụy Thủy nhịn xuống tức giận: “Nô tỳ biết.” Nàng cúi thấp đầu, ánh mắt hung hăng liếc Lộ Tử Nam.

Toàn thân Lộ Tử Nam run mình.

Hấn thấy, không ngừng cau mày hỏi nàng: “Thế nào? Không thoải mái sao?” Hấn cho là nàng bị bệnh. Lấy tay sờ trán, thử nhiệt độ của nàng.

Nàng lo lắng đẩy tay hấn ra: “Ta không sao, cảm ơn Thái tử quan tâm.” Nàng cố gắng duy trì lễ phép.

“Còn nói không sao, nhìn tay chân nàng lạnh lẽo, vừa rồi còn thấy nàng phát run!” Hấn không thèm để ý đi về phía nàng, nàng luôn khiến người khác không thể an tâm: “Tiểu Trụ Tử!” Hấn kêu lên.

Tiểu Trạ Tử đứng một bên lập tức ứng tiếng: “Có nô tài.”

“”Truyền Thái y, Nam Nhi bị bệnh.”

“Ta không có bệnh, Thái tử! Người chuyện bé xé to rồi.” Nàng vội vã nói. Nàng chỉ là bị tất cả mọi chuyện phát sinh làm rối loạn tâm tư, có chút phiền loạn thôi.

“Thật sao? Thật sự không có việc gì?” Trên mặt hắn là tình cảm thân thiết.

“Thật sự không có việc gì.” Nàng đỏ mặt nói. Thái tử yêu thương quan tâm như vậy khiến nàng hoảng sợ lo lắng, điều này không đúng, không được phép.

Hắn cảm nhận được kháng cự của nàng, ngoài bất đắc dĩ cũng không còn cách nào: “Được rồi, không có việc gì là tốt, ta đưa nàng trở về tẩm cung nghỉ ngơi.”

“Không dám làm phiền Thái tử, Tử Nam tự mình trở về là được.” Nàng gần như là chạy trốn rồi đi.

Vốn là muốn đuổi theo nàng, mới bước được một bước liền chán nản dừng lại. Tạm thời để cho nàng yên lặng một chút cũng tốt, nàng cần chút thời gian tiếp thu toàn bộ an bài của hắn. Xoay người thấy Vương Nhu Thủy vẫn chôn chân tại chỗ, lập tức hắn giận tái mặt: “Lui ra!” Nếu không phải Phụ hoàng hạ chỉ, hắn sẽ không cho phép nàng bước chân vào Đông cung.

Vương Nhu Thủy hoảng sợ chạy trốn, bởi vì lần này quá dài mà bị vấp ngã, quả thật cực kỳ nhếch nhác.

6. Chương 6: Chương 3 (tt)

“Nương nương, cuối cùng ngài cũng tới, Nhu Thủy ở Đông cung sắp chịu không nổi nữa rồi.” Vương Nhu Thủy thấy Vương quý phi tới, như thấy cứu tinh vội vàng khóc lóc kể lể.

“Thời gian này Hoàng thượng rất dính ai gia, hôm nay Hoàng thượng bàn bạc kế sách ứng Liêu với các đại thần, mới bớt chút thời gian tới thăm con, thế nào? Là ai can đảm dám khi dễ cháu gái Vương quý phi ta?”

Lập tức Vương Nhu Thủy uất ức nói: “Nương nương, ngài còn không biết, con trải qua những ngày ở Đông cung như thế nào. Hu hu....” Nàng khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem.

“Chẳng lẽ Thái tử hắn khi dễ con?”

Nàng càng khóc bi thảm hơn: “Từ lúc con vào Đông cung cho tới nay, Thái tử hoàn toàn không cho con sắc mặt tốt, còn có một lần muốn giết chết con.” Nàng lớn tiếng khóc kể.

Vương quý phi giận dữ nói: “To gan. Sao hắn dám giết cháu gái của Vương quý phi ta, nói cho ai gia, có chuyện gì xảy ra?”

Vương Nhu Thủy hít hít mũi: “Còn không phải do yêu nữ Lộ Tử Nam này, toàn bộ tâm Thái tử đều đưa cho nàng, con mới nói nàng đôi câu, Thái tử liền giận muốn chém con, con rất sợ, tình hình lúc đó thật đáng sợ.”

“Đừng sợ, có ai gia làm chủ cho con, con không cần sợ điều gì! Yêu nữ này vào Đông cung còn không biết thu liễm, lại dám gây sóng gió, ai gia không giáo huấn nàng thì không được.” Vương quý phi tức giận đứng lên muốn tìm Lộ Tử Nam kiểm chuyện.

“Đợi chút, nương nương, có được không?” Vương Nhu Thủy hơi lo lắng.

“Tại sao không được? Ai gia trút giận cho con, nhìn con hèn nhát như vậy, khó trách tiện nhân kia leo lên đầu con ngồi.” Vương quý phi vô cùng tức giận quát trách.

“Nương nương, ngài có điều không biết, Thái tử từng nói không cho con trêu chọc Lộ Tử Nam, nếu không sẽ cho con biết tay, Nhu Thủy rất sợ!” Nàng nghĩ đến vẻ mặt ngày đó của Thái tử, vẫn không ngừng phát

run. Nàng biết Thái tử là nói thật, nếu hắn biết được nàng đi tìm Lộ Tử Nam kiếm chuyện, hắn tuyệt đối sẽ không tha cho nàng.

“Vô dụng, có ai gia làm chỗ dựa, con hoàn toàn không cần sợ.”

“Nhưng....” Nàng vẫn có chút do dự.

“Yên tâm đi! Lúc này Thái tử không có ở Đông cung, hắn và Hoàng thượng đang bàn bạc quốc sự, hắn không trở về nhanh vậy đâu, chúng ta lợi dụng dịp này tới lập uy với nàng, dạy nàng an phận một chút, đừng có cười đầu cười cổ con.”

“Có nương nương làm chủ, Nhu Thủy thật sự không cần phải sợ mới đúng, con muốn trút giận lâu rồi, hôm nay con không chỉnh cho tiện nhân kia không ra hình người thì không được!” Vương Nhu Thủy thêm can đảm, âm ngoan nói.

Về mặt Vương quý phi và Vương Nhu Thủy bắt thiện đi tới thăm diện Lộ Tử Nam.

Lộ Tử Nam đang ngâm thơ, thấy họ xuất hiện, trong lòng có điềm báo không tốt.

“Không biết nương nương giá lâm, Tử Nam không kịp đón tiếp từ xa, xin nương nương thứ tội.” Nàng quỳ xuống hành lễ với Vương quý phi.

“Hừ, không dám nhận! Bây giờ ngươi là ái thiếp của Thái tử, làm sao ai gia dám để ngươi nghênh đón.” Vương quý phi vừa thấy mặt đã không cho nàng dễ chịu.

Nàng cảm thấy lúng túng: “Nương nương nói đùa.” Nàng quỳ dưới đất không dám đứng lên.

“Nhu Thủy, con thấy ai gia đang nói đùa sao?” Vương quý phi cố ý hỏi Vương Nhu Thủy.

Dĩ nhiên Vương Nhu Thủy một đáp một hất nói: “Nương nương không nói đùa.”

Lúc này Vương quý phi mới cười lạnh chuyển sang Lộ Tử Nam đang quỳ: “Nghe rõ ràng không? Ai gia không nói đùa, Nhu Thủy là cháu gái ai gia, nàng hiểu rõ nhất.”

Lộ Tử Nam cảm thấy chân quỳ có hơi đau, muốn hoạt động thân thể, khiến chân thoải mái chút.

“To gan, ai gia không kêu ngươi đứng lên, ngươi lại dám đứng lên!” Vương quý phi cho rằng nàng đang quỳ muốn đứng lên, cố ý mượn dịp phát uy.

Nàng bị dọa sợ nhin đau không dám cử động: “Nương nương, hiểu lầm, Tử Nam không dám.” Quả nhiên Vương quý phi đến kiếm chuyện với nàng.

“Không dám? Ai gia thấy ngươi cực kỳ to gan lớn mật, lại dám khi dễ Nhu Thủy –”

“Ta không có.” Nàng vội vàng phủ nhận.

“Nhu Thủy, vả miệng cho ta, thật không biết phép tắc, lại dám cắt ngang lời ai gia.”

Về mặt Vương Nhu Thủy hả hê đi về phía Lộ Tử Nam: “Xem ngươi còn dám mạnh miệng hay không.” Hai bàn tay nàng hung hăng tát Lộ Tử Nam, cảm thấy cực kỳ sung sướng. Hôm nay nàng bắt được cơ hội, nhất định phải tính sổ những oán hận tích tụ mấy ngày nay. Tiện nữ nhân!

Lộ Tử Nam bị tát đến mắt nổ đom đóm, khóe miệng cũng bị rách.

“Nhu Thủy, ai gia chỉ cần con dạy dỗ nàng một chút, con ra tay cũng quá nặng.” Vương quý phi cố ý đau lòng nói.

“Nương nương, về sau ta ra tay sẽ chú ý.” Vương Nhu Thủy ác độc nói.

Lộ Tử Nam che miệng. Họ vẫn không buông tha nàng, nàng kinh hoảng không thôi.

“Ừ, nếu ra tay, chú ý đừng để nhìn thấy, nếu không Thái tử mà nhìn thấy thì sẽ đau lòng muốn chết.” Vương quý phi ám chỉ Nhu Thủy muốn đánh cũng không được để lại dấu vết mới phải.

“Dạ, Nhu Thủy hiểu.” Nàng vui sướng ứng tiếng.

“Hiếu là tốt rồi, ta nói Tử Nam này, ai gia tới nửa ngày rồi mà ngay cả cái ghế cũng không cho ai gia ngồi, người cố ý khiến ai gia khó chịu phải không?”

“Không phải vậy, là ta vẫn quỳ –”

“Còn nói dối, tâm người đã không chứa đựng kính ý với ai gia, không để cho ai gia ngồi, vậy ai gia cũng khiến cho người không ngồi ghế được, Nhu Thủy, đánh cho ta, đánh tới khi nàng không thể ngồi xuống, nở hoa mới thôi.” Xem người còn dám đối nghịch với người Vương gia nữa không!

“Vâng.” Vương Nhu Thủy lấy roi mây dài tới, quả thật hả lòng hả dạ. Lộ Tử Nam cũng có ngày hôm nay!

“Nương nương, ngài hiểu lầm rồi –”

Vương Nhu Thủy không nói lời nào, không cho Lộ Tử Nam tiếp tục mở miệng, ấn nàng xuống bàn, liều mạng quát roi, quát tới tấp, dùng hết sức lực, mục đích là muốn khiến cho Lộ Tử Nam đau thấu tim phổi, mới có thể tiêu trừ oán khí trong lòng nàng.

Mỗi một roi đánh xuống đau đến tê liệt, Lộ Tử Nam nén lệ nhịn đau không lên tiếng. Không phải họ muốn nhìn nàng đau đớn cầu xin tha thứ sao, nàng sẽ không cho họ như ý.

Càng thấy nàng không lên tiếng, Vương Nhu Thủy càng đánh hăng say, đáng ghét, lại không mở miệng cầu xin tha thứ, không ngờ tiện nhân kia bướng bỉnh như vậy. Được, xem ta đánh chết người!

“Dừng tay!” Vương quý phi sợ Vương Nhu Thủy mất khống chế đánh chết người. Nha đầu này cũng có cốt khí, xem ra phải thử một phương pháp khác khiến nàng cúi đầu.

Lúc này Vương Nhu Thủy mới tức giận quăng roi mây. Sợi roi này thô to gấp đôi ngón tay cái, mà đánh nàng cũng đã đứt đoạn biến dạng.

Lộ Tử Nam gục xuống bàn gần như không thể động đậy, đau đớn không chịu nổi, nàng không hiểu, nàng cũng không chủ động trêu chọc người, vì sao họ phải đối xử với nàng như vậy?

“Ai yêu, nhìn người này, mới thưởng cho người vài roi, thì trở thành bộ dáng này, thật là vô dụng, đây là đang nói cho người biết, về sau đừng có vô lễ với ai gia, biết không?” Vương quý phi hừ lạnh với Lộ Tử Nam: “Còn không rót cho ai gia ly trà, ngay cả chén nước cũng muốn ai gia đòi.” Nàng tự tìm một chỗ ngồi xuống.

“Vâng.” Lộ Tử Nam cắn răng nhịn đau rót một chén nước cho Vương quý phi, nhưng miệng đã bị đánh cho da tróc thịt bong không có sức làm việc gì, bưng đến trước mặt Vương quý phi đã đổ gần hết: “Nương nương, mời dùng.” Nàng cố hết sức bưng lên.

Vương quý phi liếc nhìn nước trà trong chén: “Người lại tiếp tục bắt kính, ai gia uống nước không uống nửa ly, đây rõ ràng là cố ý vũ nhục ai gia, Nhu Thủy!”

“Nương nương, đừng làm khó ta nữa, ta rót lại cho ngài thêm một lần là được.” Lộ Tử Nam ngăn cản nàng kêu Vương Nhu Thủy tiếp tục tra tấn nàng.

“Hừ! Được, ai gia sẽ cho người một cơ hội.” Vương quý phi thờ ơ nhìn nàng bước từng bước gian nan đi tới trước bàn rót đầy chén nước trà.

Mỗi khi nàng đi một bước, áo màu xanh liền rỉ ra thêm một chút máu, cho đến khi áo xanh nhuộm đầy vết máu, nàng mới thuận lợi mang ly trà đầy nước cho Vương quý phi.

Vương quý phi hả hê nhận ly trà, khẽ nhấp một hớp lập tức phun ra: “Thật là đáng, đây là trà gì? Lạnh lẽo như vậy, ngay cả công việc của nô tỳ người cũng không làm được, còn vọng tưởng làm Thái tử phi –”

“Thì ra nương nương vì chuyện này mới cố ý tìm Tử Nam kiếm chuyện, ngài cần gì nói nhiều như vậy, Tử Nam hiểu, chưa bao giờ ta có ý định muốn tranh Thái tử phi với Thủy phụ nhân, ngài cần gì làm nhục ta như vậy.” Sau khi Lộ Tử Nam hiểu rõ dụng ý của các nàng, cảm thấy căm giận bất bình. Họ thật là khinh người quá đáng.

“Nói thật dễ nghe, người là yêu nữ, cảm thấy bộ dạng giống hồ ly tinh liền khắp nơi đối địch với ta, nhất định là trước mặt Thái tử châm ngòi thị phi, nếu không vì sao Thái tử thấy ta là tức giận, người là sao chối

chuyên khắc chết người, đê tiện, hôm nay ta chính là muốn nhục nhã người, để cho người hiểu cả đời cũng đừng nghĩ đến tranh giành với ta.” Vương Nhu Thủy lại dùng lực quăng cho nàng một cái tát.

“Người –” Lộ Tử Nam thở dốc. Đối mặt với Vương Nhu Thủy nhục nhã, thật sự không nhịn được nữa: “Biến, rút ra khỏi nơi này.” Nàng cũng đã không thể chịu được.

“Thật là can đảm, ngay cả nương nường người cũng dám đuổi, nương nường, yêu nữ này quá vô lễ, không thể dùng lời nói để dạy nàng rồi.” Vương Nhu Thủy chuyển sang Vương quý phi, nàng có thể lực lớn để dựa lưng, nàng mới không sợ Lộ Tử Nam nổi giận.

Vương quý phi tức giận vỗ bàn: “Điều nữ to gan, Nhu Thủy, cởi giày nàng ra.” Thủ đoạn nàng chinh người còn nhiều, không sợ nàng không quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Vương Nhu Thủy lập tức động thủ! Lộ Tử Nam giãy dụa không chịu nhưng toàn thân bị thương, sao đâu lại Vương Nhu Thủy, không lâu sau bị cởi bỏ giày, một đôi bàn chân mảnh khảnh để trần.

“Nhu Thủy, lấy tú hoa châm (kim khâu) tới phục vụ.” Vương quý phi âm độc nói.

Chỉ chốc lát sau, từ trong miệng Lộ Tử Nam bật ra từng trận gào khóc thấu xương. Nước mắt của nàng không nhịn được nữa ào ào rơi xuống. Trời ạ! Nàng đã phạm lỗi gì? Khiến các nàng ác tâm như vậy?

Một châm đâm xuống đau đến thấu xương khiến nàng đau đến không muốn sống, nàng nghĩ muốn kêu to cứu mạng, hoặc cao giọng cầu xin tha thứ, nhưng nàng nhịn được, mặc cho thân thể bị hành hạ cỡ nào, chỉ cần còn một hơi thở nàng sẽ không cúi đầu cầu xin.

“Đâm chết người đồ yêu nữ, coi như là vì dân trừ hại.” Vương Nhu Thủy giống như điên từng châm từng châm đâm vào lòng bàn chân nàng, nhìn nàng chịu hành hạ là một loại hưởng thụ.

“Thái tử hồi cung –” Đang lúc Lộ Tử Nam nắm chặt tay chịu hết hành hạ, một âm thanh truyền đến từ bên ngoài.

7. Chương 7: Chương 4

“Nương nường, làm sao bây giờ? Thái tử hồi cung rồi.” Vừa nghe thấy tin tức Thái tử hồi cung, Vương Nhu Thủy bị dọa luống cuống vứt bỏ kim châm, mặt trắng bệch.

Vương quý phi cũng có chút sốt ruột. Không ngờ Thái tử hồi cung sớm như vậy: “Trước đừng khấn trương.” Nàng trấn an Vương Nhu Thủy, bình tĩnh lại chuyển qua Lộ Tử Nam: “Người còn không mau mang giày vào, đổi bộ y phục sạch sẽ, thuận tiện lau sạch vết máu trên khoe miệng cho ai gia. Đừng để một bộ dáng bị làm nhục, ai gia cảnh cáo người, nếu dám lộ ra hay kể khổ một chữ, ai gia sẽ cho người thấy được hậu quả, nên suy nghĩ cho người nhà của người, tin tưởng Lộ đại nhân cũng không hi vọng đắc tội với sủng phi của Hoàng thượng.” Nàng uy hiếp nói.

Nàng đang ám chỉ sẽ làm phụ thân bị thương, thật ác độc: “Ta sẽ không nói.” Nàng cắn răng. Vì phụ thân và người nhà, nàng không thể không nhịn.

“Rất tốt, coi như người thức thời. Nhu Thủy, mau giúp nàng, có lẽ Thái tử hồi cung sẽ tới nơi này của nàng, trước giúp nàng ăn mặc chỉnh tề.”

Lộ Tử Nam mới cố hết sức đổi xong một bộ y phục mới, Triệu Hằng liền đi tới: “Nam Nhi, xem ta mang cho nàng thứ gì –” Hắn vừa vào cửa thấy Vương quý phi và Vương Nhu Thủy cũng ở đây, không khỏi cứng lại nụ cười, sắc mặt hoài nghi từ từ nổi lên tức giận: “Tại sao các người cũng ở đây?” Nhất định là đã xảy ra chuyện gì, nếu không hai nữ nhân này cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà xuất hiện tại tẩm điện của Nam Nhi. Hắn nhanh chóng đi lại giường Lộ Tử Nam, thấy nàng hoàn hảo, chỉ là sắc mặt trắng bệch. Hắn thở ra. Cũng may, nàng bình an vô sự.

“Nô tì bái kiến Thái tử.” Giọng nói Vương Nhu Thủy run run hành lễ với hắn.

Hắn liếc nàng một cái, không đúng, nàng cần gì sợ như vậy, trừ phi nàng làm chuyện gì chột dạ, trong lòng hắn nổi lên nghi ngờ càng lúc càng lớn: “Miễn lễ.” Hắn đi về phía Lộ Tử Nam: “Nàng không sao chứ?” Hắn lo lắng hỏi.

“Ta –”

“Đương nhiên nàng không có chuyện gì, Thái tử, tốt xấu gì ta cũng là nương nương, người thấy ai gia lại làm như không biết, chào cũng không chào, không khỏi quá xem thường người.” Vương quý phi cố ý dời sự chú ý của hắn.

Hắn cười lạnh: “Thất lễ, xin hỏi nương nương đại giá quang lâm Đông cung là có chuyện gì?” Hắn lạnh lùng liếc nàng.

Nàng không tự chủ được nuốt nước miếng. Nếu không phải vì quyền thế, nàng thật sự không muốn đấu với người như thế, quá đáng sợ, luôn khiến người kinh hãi: “Ai gia tới thăm Nhu Thủy.”

“Tại sao thăm cháu gái mà lại tới thăm điện Nam Nhi?” Hắn hoài nghi hỏi.

“Chuyện này..... Ta nghe nói Nam phu nhân bị bệnh, tiện đường tới nhìn một cái.....” Nàng chột dạ nói.

“Nam Nhi bị bệnh?” Hắn kinh hãi: “Nam Nhi, nàng đau ở đâu, buổi sáng lúc ta ra ngoài nàng còn tốt, tại sao chớp mắt lại bị bệnh, nhất định là bọn nô tài không có phục vụ tốt – bọn nô tài ta phải tới phục vụ đã đi chỗ nào hết rồi hả?” Hắn giật mình phát hiện trong phòng không có một tên thái giám nô tỳ nào.

Vì để tránh cho lộ chuyện, bọn họ sớm bị Vương quý phi đuổi đi.

“Bọn họ..... Ta kêu bọn họ lui xuống toàn bộ.” Lộ Tử Nam liếc thấy ánh mắt cảnh cáo của Vương quý phi truyền tới, mắt tự nhiên nói.

“Tại sao?” Hắn càng cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhất định nàng có chuyện gì lừa gạt hắn.

“Bởi vì..... Bởi vì ta muốn một mình yên tĩnh, bọn họ đứng lý ở đây, ta cảm thấy không được thoải mái.” Nàng miễn cưỡng nói.

“Thì ra là vậy, nhưng không phải nàng bị bệnh sao? Bọn họ chăm sóc thế nào vậy?” Hắn không yên lòng nói.

“Ta chỉ hơi..... choáng váng, không có gì đáng ngại.” Bây giờ nàng đau chỉ choáng váng, gần như nàng sắp hôn mê, mồ hôi to như hạt đậu đang chảy xuống sau lưng nàng, mồ hôi mặn mặn vừa chạm đến vết thương, đau đến mức nàng chỉ muốn hét lên.

Thấy Thái tử căng thẳng vì Lộ Tử Nam, Vương Nhu Thủy giận đến kéo Vương quý phi, muốn nàng làm chủ. Vương quý phi trấn an bằng ánh mắt, muốn nàng bình tĩnh đừng nóng, sau đó không vui đi về phía Lộ Tử Nam: “Thái tử đau lòng vì người như vậy, người may mắn thật đấy, không giống Nhu Thủy nhà chúng ta, mỗi (bà ngoại) không đau, phụ thân không thương.” Nàng châm chọc nói.

“Làm sao có thể, làm cháu ngoại được nương nương yêu mến như vậy, nói thế nào không có người thương đây?” Hắn cũng lập tức lạnh lùng trả lời.

“Người – Nhu Thủy muốn cũng không phải là sự yêu thương của cô ta đây, cần chính là phu quân – Thái tử, người là phu quân của Nhu Thủy, lẽ ra phải quan tâm Nhu Thủy nhiều hơn mới đúng.”

“Nếu như nàng cảm thấy ở Đông cung rất tủ thân, không bằng xin nương nương dẫn nàng trở về, Bôn cung vô cùng biết ơn.”

“Ngài muốn đuổi ta đi?” Vương Nhu Thủy kinh hoảng kêu gào với Vương quý phi: “Nương nương, ngài không thể để cho Thái tử làm như vậy, cái này không khác gì kêu con đi chết cho rồi.”

“Yên tâm, ai gia sẽ không để cho hắn làm vậy với con.” Vương quý phi trấn an nàng: “Thái tử, mặc kệ nói như thế nào, Nhu Thủy là do Hoàng thượng khâm điểm, không phải người nói dẫn về là dẫn về, nàng vẫn chờ người lập phi!”

“Lập phi.” Hắn hừ lạnh: “Sợ rằng sẽ không có chuyện này.” Hắn cười nhạt.

“Thái tử – người –” Vương quý phi giận đến phát run.

“Ta chỉ nói ra sự thật thôi.” Về mặt hấn khinh thường.

“Nương nương, con không muốn sống.” Vương Nhu Thủy khó chịu muốn tìm sống tìm chết.

“Nhu Thủy, đừng sợ, có nương nương ở đây ai cũng đừng nghĩ khi dễ con.”

“Khi dễ nàng, nàng nhanh mồm nhanh miệng như vậy, hiển nhiên là được nương nương chân truyền, thử hỏi ai dám khi dễ.” Hấn cảm thấy buồn cười.

“Triệu Hằng, đừng tưởng rằng không ai có thể làm gì người... Người chỉ là Thái tử, còn chưa làm Hoàng đế!” Vương quý phi thật sự tức giận nói.

“Đừng nghĩ lời Phụ hoàng ra ép ta, Bồn cung đã tuân chỉ cho phép nữ nhân này vào Đông cung, Phụ hoàng sẽ không can thiệp vào cuộc sống của ta và phi tần.”

Hấn nói không sai, trừ phi hấn đuổi Nhu Thủy ra khỏi Đông cung, nếu không Phụ hoàng sẽ không hỏi tới chuyện nhà của hấn.

“Tử Nam, nàng làm sao vậy?” Triệu Hằng kêu lên.

Lộ Tử Nam cắn chặt răng chống đỡ, đáng tiếc lòng bàn chân bị thương khiến cho mồ hôi nàng chảy ròng ròng, cũng không chống đỡ được nữa té quỵ xuống đất.

Triệu Hằng giật mình nhìn nàng đột nhiên ngã xuống đất, vội vàng tiến tới ôm nàng lên, muốn đưa nàng lên giường kiểm tra cẩn thận xem rốt cuộc nàng bị sao, ai ngờ nàng vừa mới đụng phải giường liền không ngừng kinh hô lên tiếng.

Mông của nàng bị thương ngồi không được nằm cũng không thể, bộ y phục nàng mới thay trong chốc lát lại dính một mảng máu. Nàng cắn răng chịu đựng, vội vàng nắm trụ giường muốn đứng lên, không để cho vết thương đụng giường.

“Nàng làm sao vậy?” Sắc mặt hấn thay đổi.

Mặt nàng phờ phạc, giờ phút này đứng không được ngồi cũng không xong, đau đớn muốn chết: “Không có..... Không có gì..... Chỉ là.....”

“Không có gì? Nhìn cả người nàng run rẩy toàn mồ hôi, sắc mặt lại trắng bệch, trời ạ, chân của nàng sao vậy, làm sao ngay cả đôi giày cũng nhuộm thành màu đỏ?” Hấn sợ hãi muốn cởi giày nàng ra.

“Không cần –” Nàng ngăn cản.

Nhưng không kịp nữa. hấn nhìn thấy vết thương kinh người, hoảng sợ rồi, tất cả đều do kim châm thương tổn: “Vết thương này là thế nào?” Hấn cực kỳ đau lòng, lửa giận ngút trời.

“Ta.....”

Vương quý phi và Vương Nhu Thủy thấy giấy không thể gói được lửa, muốn rời đi.

“Đứng lại!” Hấn tức giận không kiềm được rống to, hiểu là chuyện gì xảy ra.

“Thái tử, vết thương kia là do ta không cẩn thận, không liên quan đến các nàng.” Lộ Tử Nam vội vàng giải vây cho bọn họ.

“Nam Nhi, nàng quá khẩn trương, ta chưa nói vết thương của nàng là do bọn họ làm.” Hấn trừng mắt nhìn hai người đã ra tới cửa: “Nam Nhi, nàng rất tốt bụng.” Hấn mở miệng.

“Thật sự không liên quan đến các nàng.” Nàng nhỏ giọng nói.

“Nàng vẫn vì họ nói chuyện, họ dám làm nàng bị thương thành như vậy, mà không có can đảm thừa nhận?” Lửa giận của hấn càng không thể thu lại. Hấn cố nào yêu thương trân trọng, không để cho nàng chịu một vết thương nhỏ, mà họ lại dám làm nàng bị thương, hấn sẽ không tha thứ cho người nào làm tổn thương Nam Nhi.

“Đúng, là ai gia kêu người làm, người muốn như thế nào?” Nếu đã không dối gạt được, Vương quý phi cũng làm rõ ràng với hắn.

Tức giận khiến mạch máu nổi lên: “Rất tốt.” Trước tiên hắn xoay người ôm lấy Lộ Tử Nam, không đành lòng để cho chân nàng đụng đất đau thêm, hắn đang muốn an bày cho nàng trên giường.

“Không –” Lộ Tử Nam sợ hãi kêu thành tiếng. Nàng sợ chịu đựng loại đau đớn xuyên tim này.

Hắn ngăn ra, mới vừa rồi cũng vậy, chẳng lẽ hắn khinh thường bỏ quên mất những nơi khác trên người nàng cũng bị thương? Hắn phát hiện tay ôm nàng thấm ướt một mảng. Là máu? Hắn muốn giết người! Hắn thề nhất định hôm nay sẽ đại khai sát giới: “Tiểu Trụ Tử, truyền thái y, mau!” Hắn lớn tiếng ra lệnh cho Tiểu Trụ Tử đứng ngoài cửa.

“Thái tử....” Thấy vẻ mặt hắn xanh mét, Lộ Tử Nam không khỏi lo lắng.

Hắn cứng thân thể, cẩn thận tránh đụng chạm đến vết thương của nàng, lật người để cho nàng nằm ngang, đau lòng không để cho nàng tăng thêm đau đớn.

“Nam Nhi, nàng chịu đựng thêm chút nữa, thái y lập tức tới ngay.” Bi thương của hắn khó có thể diễn tả bằng lời.

Lửa giận trong lòng hắn nổi lên điên cuồng, quay lại đối mặt với Vương quý phi và Vương Nhu Thủy: “Tội của các người quả thật không thể tha!”

Vương Nhu Thủy hoảng sợ ôm lấy Vương quý phi tìm kiếm bảo vệ, lần này đáng vẻ nổi giận của hắn còn đáng sợ hơn so với lần trước sinh giận muốn giết nàng. Lần này nhất định hắn sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng sợ hãi run rẩy không ngừng.

Vương quý phi cũng sợ hãi, nàng không ngờ hắn sẽ vì một phi tần mà giận dữ đến vậy. Chẳng lẽ hắn thật sự động thủ với nàng? Nàng cũng kinh hãi.

“Người đâu!” Hắn rống to.

Ngoài cửa một đám người lập tức đi vào.

“Bắt các nàng lại cho Bồn cung.” Hắn muốn họ nhận trừng phạt.

“Dừng tay, các người không được vô lễ.” Vương quý phi đuổi thị vệ tiến lên, cố giữ vững bình tĩnh nói. Hắn dám bắt nàng, nói thế nào nàng cũng là sủng phi của Hoàng thượng, sao cho phép hắn càn rỡ: “Thái tử, người dám động đến ai gia?”

“Tại sao không dám, ngày thường người nghịch hành vô đạo (hành sự trái với đạo đức), hậu cung cấu kết triều thần, vốn nên bị xử tử, nể Phụ hoàng sủng ái người có thêm, Bồn cung nhẫn nhịn không tính toán với người khắp nơi, không ngờ lúc này người càng quá đáng hơn, đến Đông cung của ta lấn át thê tử của ta, lần này ta nhất định không tha cho người.”

“Người dám, người không sợ Phụ hoàng người tức giận, phé bỏ Thái tử vị, chém đầu người sao!” Vương quý phi cả giận nói.

“Phụ hoàng nên sớm hiểu ngài đang sủng ái dạng nữ nhân gì. Bồn cung muốn trói người mang vào cung, nói ra tất cả việc ác của người, muốn Phụ hoàng định đoạt.”

“Ai gia..... Có làm điều ác gì để cho người kiện, chỉ là mẹ chồng dạy dỗ con dâu mới thôi.” Nàng có chút chột dạ.

“Dạy dỗ con dâu mới? Sợ rằng không chỉ như vậy đâu, người xui khiến Vương Cổ Triều ám sát Đình đại nhân, chỉ vì hắn không muốn thông đồng làm bậy với các người, lại lợi dụng sủng ái của Phụ hoàng với người, mượn dịp chiều mộ ngoại thích chiếm lấy chức vị quan trọng, mưu đồ của người là cái gì? Lòng dạ Tư Mã Chiêu người ngoài đường cũng biết, còn nữa, người thông đồng với Vương Cổ Triều làm mưa làm gió trong triều, muốn hắn lôi kéo quan phủ lấy tiền, mua quan bán chức, nếu như ta nhớ không sai, một quan lại Lục phẩm cần sáu trăm lượng bạc với –”

“Đủ rồi, không cần nói nữa.” Sắc mặt nàng trắng bệch, không sai, tất cả đều do nàng gây nên.

“Không chỉ chừng này, còn gì nữa không –”

“Tất cả những thứ này đều là vu cáo hãm hại, ta không biết người đang nói gì?” Nàng cố gắng phủ nhận.

“Có phải vu cáo hay không, đến chỗ Phụ hoàng, tin tưởng Phụ hoàng tự có định đoạt, dù sao ta có chứng cứ xác thật.” Hấn sớm muốn vạch trần tội ác Vương quý phi, nhưng Phụ hoàng đã già không còn nhiều thời gian, không nhẫn tâm thấy ông bị đả kích thương tâm, cho nên mới chậm chạp không có hành động! Bởi vì nàng ngày càng làm xằng làm bậy, hôm nay hấn không tài nào chịu được, hấn muốn nàng trả giá thật lớn cho hành động sai trái của mình.

Nàng gần như tê liệt.

“Nương nương!” Vương Nhu Thủy thấy thế, kịp thời đỡ nàng.

Nàng tuyệt đối không thể để cho hấn làm vậy, nếu không nàng sẽ xong đời. Nàng quỳ trên mặt đất: “Coi như ai gia van người, đừng làm vậy, người có thể sỉ nhục ta trở trên, xem như nể mặt Phụ hoàng! Người nhẫn tâm khiến hấn đau lòng sao?” Vương quý phi vì giữ mạng và mọi thứ, nàng không tiếc hạ thấp cầu xin.

“Nếu người thật sự quan tâm cảm nhận của Phụ hoàng, cũng không làm ra những chuyện này.” Hấn hất đầu nói.

8. Chương 8: Chương 4 (tt)

“Bỏ qua cho ai gia lần này đi, ta thừa nhận, đúng là ai gia đánh Nam Phu nhân, nhưng ai gia cũng quỳ trên đất van người, chẳng lẽ người còn không bỏ qua cho ai gia.”

“Đã trễ.” Đã tạo thành tổn thương, hấn cự tuyệt khẩn cầu của nàng: “Còn chưa động thủ bắt lại!” Hấn rống giận với thị vệ.

Lập tức thị vệ vây lại, bắt Vương quý phi đang kinh hoàng với Vương Nhu Thủy bị dọa sợ đến kêu trời trách đất.

“Thái tử, đừng!” Lộ Tử Nam không đành lòng ngăn cản.

“Lần này ta nhất quyết không thể nghe nàng nữa.” Hấn đau lòng chỉ vào Vương Nhu Thủy: “Nhìn xem, lần trước ta nghe nàng tha cho người đàn bà chanh chua này, kết quả ả đối xử với nàng thế nào? Đừng mềm lòng nữa, tội của họ không thể tha!” Lửa giận của hấn vừa lên, còn chưa hạ xuống.

“Các nàng đã thương ta không sai, nhưng người nên có lòng khoan dung, thôi đi, Thái tử.” Nàng vẫn cố khẩn cầu, không phải lòng dạ nàng rộng rãi, cũng không phải nàng không buồn các nàng hung tàn độc ác, mà là họ làm đều có nguyên nhân, người không vì mình trời đất diệt, sự tồn tại của nàng uy hiếp địa vị của họ, khó tránh khỏi sinh lòng sợ hãi, đây lục đục đấu đá của nữ nhân hậu cung, thật sự Thái tử không cần nghiêm khắc.

Hấn kiên định lắc đầu: “Không cần vì họ mà nói thêm bất cứ lời nào, giải đi!” Tâm ý hấn đã quyết, người khác đừng hòng dao động.

“Khoan đã, Thái tử, ai gia có Kim bài miễn tử do Hoàng thượng ngự tứ, coi như đến chỗ Hoàng thượng người cũng không làm gì được ai gia, nhiều lắm là khiến ai gia thất sủng, bị đày lãnh cung thôi, muốn chém đầu ai gia, chính người làm không được. Ngược lại Phụ hoàng đáng thương của người, có lẽ sẽ vì vậy mà uất ức đến cuối đời!” Vương quý phi hả hê lấy kim bài ngày đó nàng mất sức làm nũng mới đổi lấy được ra, nàng sớm biết có thể có ngày này, để dành đường lui cho mình.

“Người!” Mặt hấn âm trầm nặng nề biểu hiện hấn giận không kiềm được: “Được, Bỏ cung không giết người, ta giết nàng!” Hấn phẫn nộ nói Vương Nhu Thủy.

Nhất thời chân Vương Nhu Thủy mềm nhũn ngã xuống đất, hốt hoảng bò trên đất, tìm một chỗ tốt ẩn tránh ánh mắt giết người.

“Người cũng không thể giết nàng.” Vương quý phi vội vàng che chở nàng.

“Nương nương, cứu mạng.” Vương Nhu Thủy ôm chéo quần Vương quý phi không buông, đáng vẻ cực kỳ nhếch nhác.

“Tội nàng đáng chết vạn lần, người đừng mơ tưởng ngăn cản.”

“Nàng là Thái tử phi Hoàng thượng khâm định, không có Hoàng lệnh ai dám giết nàng.” Hi vọng lúc này Hoàng thượng còn trấn an được hần.

Hần cười to: “Bổn cung chém nàng trước, sau đó tiến cung xin tội với Phụ hoàng.” Hắn cố ý muốn khai sát giới.

“Không –” Vương Nhu Thủy hoảng sợ phát hiện thân thể bị người nhấc lên, hai chân đá loạn trên không trung, giãy giụa không thôi. Nàng không muốn chết!

Lộ Tử Nam thấy tình huống khẩn cấp, không để ý vết thương ở chân vội vàng xuống giường, mới chạm đến mặt đất, nàng vô cùng đau đớn khó chịu ngã trên đất: “Thái tử, dừng tay đi mà!”

Hần thấy nàng ngã trên đất, vội vàng chạy tới: “Nàng làm gì vậy?” Hắn cực kỳ đau lòng.

Nàng nhắm mắt lại chịu đựng toàn thân đau đớn như lửa đốt: “Đừng giết người, van ngài đừng giết người.....” Đôi môi nàng trắng bệch, đáng vẻ dọa người.

Hắn quả thật muốn nổi giận rồi: “Được, cái gì ta cũng theo nàng, van nàng đừng tổn thương thân thể mình nữa. Thái ý, thái ý đâu?” Hắn cực kỳ tức giận rống lên. Tất cả đều là thùng cơm, truyền lâu vậy mà còn chưa tới, nếu Nam Nhi mà có sơ suất gì, hắn muốn tất cả thái y chôn theo!

“Khởi bẩm Thái tử, thái y lập tức đến, có lẽ trên đường gặp chậm trễ tí.” Tiểu Trữ Tử vội vàng nói.

“Phái người đi thúc giục, lại trễ, đưa đầu tới gặp.” Thấy toàn bộ áo khoác của Lộ Tử Nam dính máu khiến lòng hắn như dao cắt, hơn nữa diện tích còn không ngừng khuếch đại, có thể thấy được nàng bị thương nặng bao nhiêu, mà tất cả đều do hai nữ nhân đáng chết trước mắt gây nên. Hắn lần nữa trừng mắt nhìn về phía Vương quý phi và Vương Nhu Thủy, hai người im lặng rùng mình.

Hắn đặt Lộ Tử Nam nằm ngang tại giường lần nữa, quay lại hạ lệnh cho thị vệ: “Bắt nữ nhân này lại cho ta, ta cũng muốn nàng ném thử khổ sở trên người Nam Nhi.” Hắn muốn giết nàng, nhưng Nam Nhi mềm lòng cố tình khẩn cầu, hắn không đành lòng cự tuyệt, nhưng hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng, tội chết có thể miễn tội sống khó tha.

“Không!” Vương Nhu Thủy thê thảm kêu lên.

“Thái.....” Lộ Tử Nam lại muốn cầu cạnh.

“Không giết nàng đã là ân huệ, còn lại nàng đừng ngăn cản.” Hắn giận nói.

Nàng chỉ đành im lặng không nói, biết nói thêm nữa, chỉ có chọc giận hần hơn thôi.

Hắn sai người lấy roi dài tới: “Chắc hẳn người dùng loại đồ này tra tấn Nam Nhi?” Hắn xanh mặt, giao roi dài cho Tiểu Trữ Tử: “Đánh cho Bổn cung!”

Thị vệ đề Vương Nhu Thủy bị dọa sợ lại, Tiểu Trữ Tử liều mạng đánh xuống.

Tiếng kêu của nàng thê lương vang khắp Đông cung.

Cho dù Vương quý phi muốn cứu nàng, cũng không mở miệng được, thân nàng còn khó giữ nổi, nếu không có khối Kim bài miễn tử này phòng thân, cũng khó trốn khỏi số mạng.

Lộ Tử Nam vui đầu vào trong gối nằm, không đành lòng nhìn hình ảnh máu tanh này.

Đánh cho tới khi Vương Nhu Thủy khàn cả giọng, hắn mới bảo Tiểu Trữ Tử dừng tay.

“Vẫn chưa xong!” Hấn cắn răng nói.

Vương Nhu Thủy kinh hãi, nàng đã đau đến không muốn sống, gần như bỏ mạng, Thái tử còn không tha cho nàng, nàng sợ là sống không qua khỏi hôm nay: “Thái tử, tha cho –”

“Câm miệng! Lúc ngươi tra tấn Nam Nhi có nghĩ sẽ tha cho nàng. Người tới, tháo giày của nàng ra.”

“Không cần, ta van cầu ngài, nường nường, mau cứu mạng!” Nàng cầu cứu sang Vương quý phi.

Nường quý phi thở dài quay đầu đi, không dám mở miệng, cũng không nỡ nhìn lại.

Nàng ngẩn người, nường nường cũng không cứu được nàng. Nàng chết chắc!

Hấn cầm châm nhỏ, đưa trước mặt nàng: “Nếu như ta đoán không sai, vết thương trên chân Nam Nhi đầy lỗ nhỏ, là do kim châm, ngươi nên nếm thử mùi vị này một chút, nhất định là vô cùng tuyệt vời. Tiểu Trụ Tử, dụng hình.” Hấn oán hận đưa châm cho Tiểu Trụ Tử.

“Không cần..... A –” Mỗi lần ghim một châm liền truyền đến tiếng gào khóc khàn khàn của nàng, thật sự khó nghe.

Tiếng kêu bi thảm khiến Lộ Tử Nam không cách nào nghe tiếp: “Đủ rồi, Thái tử, ta xin ngài dừng tay, nếu như ngài trút giận thay ta, vậy đủ rồi, đủ rồi!” Nàng không chịu nổi.

Lúc này hấn mới giơ tay, ý bảo Tiểu Trụ Tử dừng tay.

Nhưng lúc này Vương Nhu Thủy đã sớm thoi thóp, thảm trạng khiến người ta không đành lòng nhìn. Ngay cả dũng khí tiến lên Vương quý phi cũng không có, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn.

“Nam Nhi, có lẽ nàng cảm thấy ta tàn nhẫn, nhưng đây là Hoàng cung, không làm như vậy, chính nàng sẽ bị tổn thương, ta không có cách nào thời thời khắc khắc bên cạnh bảo vệ nàng, chỉ có làm như vậy mới có thể củng cố địa vị của nàng không bị lấn át.” Hấn hi vọng nàng hiểu khổ tâm của hấn.

Nàng cảm thấy khổ sở: “Ta có thể không chịu lấn át, chỉ cần không phải trong cung, ta có thể sống tự tại hơn, không cần chịu đựng những thứ này.” Nàng nghĩ cách về phủ.

Hấn bày tỏ áy náy: “Ta không muốn mất đi nàng, cũng không nỡ thấy nàng ở trong cung gặp lục đục đấu đá, chỉ có hết sức bảo vệ nàng, tin tưởng ta, chuyện hôm nay sẽ không xảy ra nữa.” Hấn rất sợ nàng lùi bước cầu xin rời khỏi, vội vàng bảo đảm.

Nàng thở dài: “Sẽ, đoạt quyền tranh thủ tình cảm là tính người, coi như ta không tranh với người, cũng khó đảm bảo sẽ không trở thành cái đinh trong mắt người khác.” Nàng bắt đầu nhìn về phía Vương quý phi và Vương Nhu Thủy. Họ chính là như vậy. Nàng bị ai lấn át.

Hấn im lặng. Nàng nói không sai, nhưng thế thì sao? Thật sự để nàng rời đi? Không! Hấn không làm được!

“Ta sẽ phái tất cả mọi lực lượng bảo vệ nàng... Nàng chỉ cần tin tưởng ta.” Hấn không muốn nói nhiều với nàng về vấn đề này, lại nhìn về phía Vương Nhu Thủy như người chết: “Truyền lệnh xuống, trừ đi thân phận phi tần của nàng, từ nay trở đi làm nô tỳ ở Đông cung.”

“Dạ!” Tiểu Trụ Tử lập tức sai người mang nàng xuống.

Lúc này đến phiên Vương quý phi, hấn ép về phía nàng.

“Ngươi đừng tới đây, ta có Kim bài miễn tử.” Nàng bị dọa sợ vội vàng giơ cao kim bài.

Hấn lắc đầu: “Bốn cung không giết được ngươi cũng không sao, nhưng đây là tạm thời, có một ngày kim bài này mất đi tác dụng.” Ngụ ý, ngày hấn lên ngôi Hoàng đế chính là ngày chết của nàng.

Nàng sợ đến ngồi liệt trên ghế, thật lâu nói không ra lời, hấn là người đáng sợ, nàng xem như linh giáo: “Vây Phụ hoàng người....”

“Tạm thời Bốn cung sẽ không vạch trần ngươi, làm vậy không có nghĩa là bỏ qua cho ngươi, mà là không nhân tâm nhìn thấy Phụ hoàng buồn bực đến già.”

“Ta hiểu rõ, cảm ơn Thái tử.” Nàng vội vàng gật đầu.

“Tốt nhất người nên an phận một chút, đừng trách Bổng vương không cảnh cáo người, mặc dù Phụ hoàng sủng ái người, nhưng nếu người vẫn cứ ương ngạnh, Bổng vương tuyệt đối không tha cho người!” Về mặt và giọng nói hần nghiêm túc.

Nàng cả kinh quên gạt đầu, chỉ có thể nhìn hần chăm chăm.

Hần cực kỳ tức giận: “Nương nương nên trở về cung phục vụ Phụ hoàng rồi, đây là công việc duy nhất người có thể làm.” Hần ám chỉ nàng nên rời đi. Không muốn nhìn nàng thêm chút nào, sợ sẽ hối hận bất chấp tất cả giết nàng.

Nàng lần một vòng rời đi. Hần quá đáng sợ!

“Thái tử, ngài không cần thiết hù dọa nàng như vậy, nàng đã được dạy dỗ.” Lộ Tử Nam thấy bộ dáng rời đi của nàng không đành lòng nói.

“Mềm lòng với kẻ địch, là tàn nhẫn với bản thân.”

“Từ nhỏ ngài đã được giáo dục như vậy sao?” Nàng nghiêng đầu hỏi.

Hần nắm chặt tay: “Sinh trưởng trong hoàn cảnh người tranh ta đoạt, đây là đạo lý duy nhất bảo vệ bản thân.”

Đây cũng là chỗ bi ai của hần, ai!

“Sinh trưởng ở gia đình đế vương, cuối cùng cả đời, đều không thể thật sự yên ổn.”

Hần bắt đầu gật đầu: “Không sai, Nam Nhi, nàng có biết ta –”

“Khởi bẩm Thái tử, thái y đến!” Tiểu Trữ Tử vội vàng đi vào bẩm báo, cắt đứt lời hần muốn thuyết phục nàng ở lại bên cạnh hần.

“Cuối cùng cũng tới, còn không mau tuyên hần vào.” Hần lo lắng nói.

Chỉ chốc lát, thái y khám bệnh bôi thuốc cho nàng, thái y thấy nàng bị thương cũng không chỉ lắc đầu mà còn hô to đáng sợ.

Triệu Hằng đau lòng từng cơn. Có thể nói những vết thương này đều do hần gián tiếp làm hại, bởi vì không bảo vệ nàng thật tốt mà không ngừng tự trách.

“Thái tử, cái này không thể trách ngài, ngài đừng tự trách.” Nàng an ủi ngược lại hần.

“Sao lại không trách ta, đây đều do lỗi của ta, toàn bộ mọi chuyện đều do ta gây nên.”

Nàng thoáng di động muốn an ủi hần, nhưng vừa mới động thì vết thương bị vỡ ra, khiến nàng lập tức thay đổi sắc mặt, ngay cả hô hấp đều dồn dập.

Hần kinh hoàng: “Nàng đừng lộn xộn, thái y, nàng không sao chứ?” Hần vội vàng hỏi.

Thái y thương cảm nói: “Sợ rằng phải mấy ngày không thể xuống giường, cũng không thể nhích người dễ dàng, chỉ có thể nằm sấp hoặc nằm ngang trên giường, cho đến khi vết thương kết vảy mới thôi, nếu không vết thương chuyển xấu, khó có thể trị liệu.”

Hần nghe xong, sắc mặt còn khó coi hơn cả nàng: “Sao ta không giết bọn họ.”

Nàng sợ hần thật sự đi giết bọn họ, vội vàng nói: “Đừng như vậy, ta chịu được.”

“Nàng chịu được nhưng ta không chịu nổi, nhìn những vết thương khó coi này, giống như là đang đánh trên người ta, bảo ta thể nào chịu được.” Mặt hần vặn vẹo.

“Biết ngài đau lòng Nam Nhi, cái này là đủ rồi, tha cho họ đi!” Nàng vô lực nói. Nói nàng không cảm động chân tình của hần là gạt người, chỉ là nàng có điều kiêng kỵ mới khiến nàng giẫm chân tại chỗ. Ông trời sao lại cho nàng loại số mạng này? Vậy thì cả đời đừng cho nàng hi vọng, lúc này cần gì phải một Thái tử si tình tới thử thách nàng, thật là hành hạ mà, nàng sợ yêu hần là bắt đầu khổ sở.

Hần vuốt tóc nàng: “Có một ngày thiện lương sẽ hại nàng.” Hần đau lòng nói.

Ai! Ông trời, ban nài cho ta đi, ta dùng hết khả năng cảm tạ ông.....

9. Chương 9: Chương 5

Được Triệu Hằng dốc lòng chăm sóc, Lộ Tử Nam qua khỏi thời kỳ thống khổ, vết thương nhanh chóng tốt lên. Hôm nay nàng đã có thể xuống giường đi vài bước, nhưng Triệu Hằng vẫn không yên lòng, mang hết khả năng ép nàng ở trên giường, giám sát nàng uống các loại thuốc bổ trân quý. Thời gian này các loại thuốc bổ trân quý trong cung, phần lớn đều vào trong bụng nàng rồi: “Châu Nhi, lấy giày giúp ta, ta muốn ra ngoài đi dạo.”

Châu Nhi là do mấy ngày trước Triệu Hằng đưa tới từ Lộ phủ, hẳn thăm nghĩ một mình nàng ở Đông cung rất cô đơn, cố ý đưa Châu Nhi đến chăm sóc làm bạn.

“Tiểu thư..... Không, nên sửa lại, Nam phu nhân, không được, Thái tử nói ngài không thể xuống giường.” Châu Nhi vội vàng ngăn cản.

“Ta chỉ muốn đến đình nghỉ mát bên ngoài ngồi một chút, không có gì đáng ngại.” Nàng đứng lên tự mình mang giày. Nếu không ra ngoài hít thở không khí, nàng sẽ buồn bực đến hỏng.

“Nam phu nhân, ngài thật không nghe lời, ngộ nhỡ Thái tử trở về nhìn thấy thì làm sao bây giờ?”

Nàng cười như tiếng chuông bạc: “Không có việc gì, nhìn bộ dáng căng thẳng của ngươi.”

“Không phải nô tỳ căng thẳng, là Thái tử quá căng thẳng ngài thôi....., cô nãi nãi của ta.” Châu Nhi le lưỡi nói. Nàng chưa từng gặp một người nam nhân nào đối tốt với nữ nhân như vậy, tốt đến trình độ không thể tưởng tượng được. Mà người nam nhân này trong tương lai sẽ đứng đầu một quốc gia, tiểu thư..... Nam phu nhân gặp được thật khiến người ta hâm mộ, chỉ tiếc.....

Lộ Tử Nam cười nhạt, sao nàng lại không biết hẳn thật lòng với nàng: “Đi thôi, ta muốn ngửi hương vị hoa cỏ một chút.”

Châu Nhi bất đắc dĩ, chỉ đành phải đỡ nàng ra khỏi tấm điện: “Chân ngài còn đau không?” Nàng lo lắng hỏi.

“Hơi tê tê thôi, thật ra thì tốt lắm rồi, Thái tử chuyện bé xé to thôi.” Nàng hơi oán giận, hẳn thương tiếc lại khiến cho nàng chịu tội không ít.

“Còn nói Thái tử chuyện bé xé to, nếu không phải Thái tử chuyện bé xé to, miệng vết thương của ngài khỏi nhanh như vậy mới là lạ!” Châu Nhi cảm thấy bất bình cho Thái tử.

“Ngươi mới đến Đông cung không bao lâu, một lòng toàn bộ hướng về hắn, đừng quên, ta mới là chủ tử của ngươi.” Nàng mở miệng.

“Sao nô tỳ dám quên, chẳng qua bàn luận chút thôi!” Châu Nhi cười khẽ nói.

“Ngươi đó!” Nàng cười lắc đầu.

Châu Nhi an bài nàng ngồi trong đình, thưởng thức hoa sen trong ao. Bây giờ đang là mùa nở rộ, hoa sen nở đầy hồ, khiến cho tâm tình người vui vẻ thoải mái, hơn nữa gió nhẹ thổi qua, càng làm cho Lộ Tử Nam say mê không dứt. Thật là thoải mái! Đây không phải ở trong phòng mà có thể hưởng thụ được.

“Loại gió này thổi tới mặc dù thoải mái, nhưng coi chừng bị cảm lạnh.” Không biết Triệu Hằng xuất hiện từ bao giờ, cau mày cẩn thận phủ thêm áo choàng cho nàng.

Thấy hắn, nàng có chút giật mình: “Thái tử, sao hôm nay đến sớm vậy?” Tuy bây giờ hắn là Thái tử, nhưng Hoàng thượng đã già, giao dần chuyện quốc sự cho hắn xử lý, cho nên hắn rất bận rộn, nhưng mỗi ngày vẫn sẽ bớt chút thời gian đến thăm nàng, bởi nàng một lúc lâu mới đi, nhưng hôm nay chưa tới trưa, hắn đã xuất hiện, nàng mới cảm thấy kinh ngạc.

“Ta có dự cảm nàng không nghe lời xuống giường, cho nên cố ý vội tới nhìn một cái, quả nhiên.” Hấn không vui chỉnh lại áo choàng cho nàng.

“Nằm trên giường nhiều ngày như vậy, vết thương đã sớm lành, nếu nằm tiếp sẽ thật khổ.” Nàng kính đáo oán trách.

Hấn vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, đầy đặn hơn, hơn nữa sắc mặt đỏ thắm, khiến cho người khác không nhận được muốn nếm nhẹ, hấn hôn má nàng: “Ta biết nàng khổ sở. Chờ thêm mấy ngày nữa, thái y nói nàng khỏe hẳn, ta đồng ý dẫn nàng xuất cung một chút.” Hấn mỉm cười muốn bồi thường mấy ngày nàng chịu khổ, mang nàng xuất cung giải buồn.

Nàng lập tức tươi cười rạng rỡ: “Thật?” Nàng vui mừng.

Hấn điểm chóp mũi nàng: “Ta lừa gạt nàng bao giờ?”

“Khoan đã.” Về mặt vui sướng của nàng chậm lại: “Ngài chỉ xuất cung một chút, là chỉ có một đoàn nghi thức đi trước mở đường, phía sau lại theo một đội nhân mã thị vệ che chở, và mấy trăm thái giám tỷ nữ hầu hạ hai bên, hay là giống như lần trước ngài và Tiểu Trữ Tử hai người mặc thường phục ra ngoài?” Nàng không thể không hỏi rõ ràng, nếu như là về trước, vậy thì miễn, loại đi tuần kinh thiên động địa của Thái tử, nàng không chịu nổi, tình nguyện ở lại Đông cung, cũng không đi đâu cả.

“Đương nhiên là mặc thường phục đi tuần, Thái tử chúng ta không chịu nổi nhất là có một đám người đi theo phía sau gọi to gọi nhỏ.” Tiểu Trữ Tử đứng một bên chen miệng nói.

Nàng lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng: “Thật tốt quá, vậy khi nào chúng ta xuất cung?” Một lát mà nàng vô cùng sốt ruột. Có thể xuất cung, nhất là không bị gò bó, tự do tự tại, là chuyện mà tất cả các phi tần hậu cung nghĩ cũng không dám nghĩ, mà Thái tử lại nguyện ý mang nàng đi, điều này sao lại không làm nàng mừng như điên đây?

Làm nàng vui vẻ là chuyện hấn muốn làm nhất, thấy đáng vẻ nàng vui mừng, hấn cảm thấy hấn làm đúng rồi: “Đừng nóng vội, nghe thử thái y nói thế nào, nếu như thương thế của nàng khỏi hẳn, lúc nào ta cũng có thể mang nàng xuất cung.”

“Đây là ngài nói.” Nàng cực kỳ hưng phấn, cuối cùng nàng cũng nở nụ cười chưa từng xuất hiện trên gương mặt nàng rồi.

Hấn bắt giác (không phát hiện) nhìn nàng ngây ngốc.

“Nam Nhi, nàng đi chậm một chút, đừng chạy nhảy, sẽ ngã bị thương.” Triệu Hằng cười lắc đầu nhắc nhở. Vừa ra khỏi cung, nàng quả là vui ngắt trời, một đường cười ha ha, không giống liễu yếu đào tơ ngày trước.

“Sẽ không, nếu như ngã bị thương, ngài cũng sẽ công ta trở về.” Nàng cực kỳ hoạt bát.

“Nàng thật đúng là không sợ cái gì.” Chỉ cần nàng vui vẻ, hấn thật đúng là bó tay với nàng.

“Đúng vậy, Châu Nhi, Tiểu Trữ Tử, các người cũng mau đuổi theo.” Phía sau Châu Nhi và Tiểu Trữ Tử đi theo bọn họ một hồi vô cùng, chạy nhảy theo nàng một vòng kinh thành, ngay cả thở cũng không có cơ hội.

“Đến đây.” Tiểu Trữ Tử và Châu Nhi uể oải đáp một tiếng đi theo, thật là muốn chết: “Nàng mới bị thương vừa khỏi, tại sao lại sinh long hoạt hổ (dối dào sinh khí) như vậy?” Hấn không nhận được lắm bầm.

Châu Nhi nghe thấy, thưởng hấn một cái cốc: “Tiểu thư nhà ta, à không, Nam phu nhân luôn luôn như thế.” Nàng luôn quen miệng xưng hô.

Tiểu Trữ Tử bắt đắc dĩ trợn trắng mắt: “Nhưng lại khiến cho đám nô tài chúng ta bị thảm.”

“Ài!” Ngay cả Châu Nhi cũng không nhận được thở dài.

“Châu Nhi, đang tốt đẹp, ngươi than thở cái gì?” Đột nhiên Lộ Tử Nam tới trước mặt nàng hỏi.

Châu Nhi sợ hết hồn: “Không có gì, có thể là bụng hơi đói thôi!” Nàng xấu hổ nói.

“Như vậy, ra ngoài cho đến trưa, nên vào khách điểm.”

“Đúng vậy, ta cho là nàng muốn chơi đến không muốn ăn!” Triệu Hằng cương chịu ngắt mũi nàng.

“Ai nói, lúc này ta cũng rất đói, không bằng chúng ta tìm một gian khách điểm dùng bữa.” Nàng cười sờ sờ đầu mũi nhỏ bị hấn ngắt.

“Ừ.” Hấn gật đầu.

“Chủ tử, phía trước có khách điểm nổi danh nhất toàn bộ kinh thành, nghe nói bên trong có vịt nướng ngon đến khiến cho người khác khen không dứt miệng.” Tiểu Trụ Tử đề nghị, nói xong nước miếng cũng chảy ra.

“Người biết rõ quá nhỉ!” Triệu Hằng liếc xéo hấn.

Tiểu Trụ Tử xấu hổ gãi gãi đầu: “Là cùng mấy vị đại nhân trong cung rảnh rồi tám chuyện, bọn họ nhắc tới.”

“Nhân duyên của người thật tốt, cùng đại nhân ngang vai ngang vế.”

Tiểu Trụ Tử là tâm phúc bên cạnh Thái tử, dĩ nhiên mọi người nịnh bợ, khó trách gần đây hấn càng lúc càng tiến triển.

“Thái tử thứ tội.” Tiểu Trụ Tử hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống bên đường.

Lần này khiến mọi người chú ý: “Mau đứng lên!” Triệu Hằng tức giận.

“Vâng.” Tiểu Trụ Tử vội vàng bò dậy, biết mình đã gặp rắc rối.

“Thái tử, thật khó mới xuất cung được một chuyến, ngài cũng đừng làm khó Tiểu Trụ Tử nữa.” Lộ Tử Nam nói tốt dùm cho Tiểu Trụ Tử.

“Hừ! Nể mặt nàng, ta tạm tha cho hấn, nhớ lần sau phải có chừng mực.” Hấn vẫn không ngừng nghiêm túc nói.

“Dạ, Tiểu Trụ Tử biết sai.” Tiểu Trụ Tử chảy mồ hôi đầm đìa đáp lời.

“Tiểu Trụ Tử, còn không dẫn đường, người nói khách điểm ở nơi nào?” Lộ Tử Nam cố ý giải vây cho hấn.

“Ở phía trước.” Tiểu Trụ Tử biết ơn gật đầu với nàng, sau đó dẫn đường.

Đây là khách điểm có hai tầng, đoàn người bọn họ đi tới chỗ ngồi ở tầng hai, chỗ này nhìn thấy được phong cảnh bên đường, lúc này đang hưởng thụ thức ăn phong phú ngon miệng.

“Nam Nhi, đây là tôm đã bóc vỏ, nàng ăn nhiều chút.” Triệu Hằng gấp vào bát nàng con tôm được Tiểu Trụ Tử bóc vỏ đưa cho hấn.

Nàng ném thử một miếng: “Không tệ, ngài cũng ném thử một chút vịt nướng có tiếng ở đây, mùi vị khác hấn trong cung.” Nàng cũng gấp một miếng vịt bỏ vào bát cho hấn.

Hấn hoàn toàn vô tâm ăn bất kỳ món gì, một lòng chỉ chú ý dận dò Lộ Tử Nam ăn nhiều một chút, ở trong mắt Châu Nhi, thật sự vừa hâm mộ vừa ghen tị, Nam phu nhân thật tốt số.

“Rầm.”, đột nhiên một tiểu cô nương ngã vào trên bàn bọn họ, làm đổ hết thức ăn.

“Tiểu cô nương, người làm sao vậy?” Lộ Tử Nam lấy làm kinh hãi.

Vị tiểu cô nương này giãy giụa bò dậy: “Cứu mạng với!”

Sau đó một đám người vọt lên từ lầu một: “Nữ nhân thôi, xem người còn chạy đi đâu!” Một người trong đó tiến lại muốn bắt người.

“Dừng tay!” Lộ Tử Nam ngăn cản, đám người kia mặc toàn cẩm y hoa phục, sao lại khi dễ một tiểu cô nương?

Người tới liếc nàng, mắt sáng lên. A! Khá lắm đại mỹ nhân: “Đại mỹ nhân, thật là hung hũ.” Hấn không ngừng mê đắm quan sát nàng.

Nàng không để ý tới: “Tại sao muốn khi dễ một tiểu cô nương như vậy?”

“Khi dễ? Nói thật khó nghe, tiểu nha đầu này là cô nương hát rong trong đêm, đại gia ta bỏ tiền muốn nghe nàng hát một bài, không ngờ nàng cầm tiền nhưng không hát mà lại đi mất, người nói cái này có đạo lý chưa?” Một người dáng vẻ lưu manh trong đó nói xong, mắt vẫn không ngừng nhìn nàng chăm chú.

“Mới không phải, bọn họ trả tiền không phải muốn ta hát, mà là muốn ta uống rượu trợ hứng....Lại.....Hai tay lại có hạnh kiểm xấu.” Tiểu cô nương tức giận đỏ mặt nói.

“Các người thật quá đáng.” Lộ Tử Nam rất tức giận, bọn họ thật là coi trời bằng vung.

Dáng vẻ bọn họ không quan tâm nói; “Nàng vốn là tới hát rong, đại gia chúng ta muốn nghe hát, nàng lại hát không được hay, lại trả tiền rồi, chỉ muốn dạy nàng phương pháp khác để bồi thường thôi, nếu như cô nương nguyện ý thay thế nàng hát một bài khiến cho các đại gia thoải mái một chút, chúng ta cũng nguyện ý không so đo nữa.” Một tên mặc áo tím trong đó nhìn khắp thân thể nàng cười dâm dăng nói.

“Cần rồi!” Triệu Hằng vẫn im lặng nhìn cuối cùng cũng không nhịn được nữa hét lớn.

Này khiến mọi người hoảng sợ, vừa rồi chỉ chú ý đại mỹ nhân này lại không chú ý tới những người bên cạnh nàng, lại còn mạnh mẽ uy phong, rất dọa người: “Người là ai?” Người mặc áo xanh trong đó giả bộ khinh thường hỏi.

“Chỉ bằng các người, cũng muốn hỏi chủ tử nhà ta là ai?” Tiểu Trư Tử giễu cợt đứng ra. Bọn này không biết sống chết, không biết chính mình chọc tới người nào.

“Oa, các vị, ta cảm thấy cô nương này rất quen mặt..... Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi!” Người mặc áo tím kêu to: “Ta biết đại mỹ nhân này là ai, nàng chính là nữ nhi của Lộ Đại Học Sĩ, Lộ Tử Nam!”

“Cái gì, Lộ Tử Nam! Nàng chính là người mạng cứng nhất trong kinh chúng ta!” Một vị mặc áo lam khác giật mình tiếp lời.

Sắc mặt Lộ Tử Nam khó chịu.

“Không sai, ta cũng nhớ tới, nàng chính là kỳ nữ tử nổi danh khắc chồng trong kinh, chắc chắn chắc! Đáng tiếc đáng tiếc xinh đẹp như vậy, lại mang mệnh khắc phu, đáng tiếc! Đáng tiếc!” Người áo tím lắc đầu nói.

“Thật may vừa rồi chúng ta không cho nàng đụng chạm, ta chính là con một trong nhà, ngộ nhờ để cho yêu nữ này đụng phải, sợ rằng không chết cũng mất nửa cái mạng.” Người áo xanh cố ý run rẩy.

“Đúng vậy, nhưng mà, cũng không đúng, không phải sao chổi này đã được Thái tử thu vào Đông cung sao, lúc này sao có thể xuất hiện ở đây được?” Người áo tím nói.

“Có lẽ Thái tử phát hiện nàng quá đáng sợ, nửa đêm sẽ mọc răng nanh cắn người, cả đêm bị dọa đến mức đuổi nàng ra Đông cung, ha ha....”

“Ha ha....”

Bọn họ cười thành một đoàn.

Lộ Tử Nam tái mặt, biết rõ thanh danh đã sớm hỏng, nhưng trước mặt mọi người bị vũ nhục như thế, khiến nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ.

“Các người có gan thì lặp lại những lời vừa rồi một lần nữa!” Triệu Hằng nổi lên lửa giận điên cuồng, giống như thủy triều, sắp cần nuốt người.

Một bọn người còn không biết sống chết nói đùa: “Vị huynh đài này! Ta thấy người xuất thân không thấp, chơi gái cũng không đáng để liều mạng, khuyên người cách xa sao chổi này một chút, tránh khỏi bị quét, bồi mạng, không đáng giá.” Người áo lam nói xong, bọn họ liều mạng cười to.

Gân xanh của hắn nổi lên lập tức ra tay, trong nháy mắt đám công tử đang cười không khép miệng được, toàn bộ bị hắn đánh quỵ xuống đất không dậy nổi.

Chưa xong, bọn họ còn không biết chuyện gì xảy ra? Chỉ có thể ngu ngơ nhìn cả người xanh tím khóc thét lên.

“Người có biết chúng ta là ai không? Lại dám ra tay đánh người!” Người mặc áo xanh không cam lòng kêu gào.

Lập tức Triệu Hằng thưởng hấn hai bạt tay: “Ta muốn các người lập tức bồi tội với vị cô nương này, cũng thu hồi lời nói vừa rồi.” Hấn gia tăng tức giận.

“Chúng ta đều nói sự thật, tại sao lại phải xin lỗi!” Người áo tím mạnh miệng nói.

Lần này không cần Triệu Hằng ra tay, Tiểu Trạ Tử chủ động thưởng hấn hai bạt tay: “Muốn chết!” Bọn họ chọc phải người không nên dây vào, lần này chết chắc.

“Các người thật to gan, cha ta là Đô Úy kinh thành Dương Xương Thành, ta muốn bắt tất cả bọn người lại.” Người áo tím lớn tiếng kêu la.

“Hừ! Thì ra là đứa con bất tài của Dương Xương Thành.” Triệu Hằng hừ nói.

“Người.... Chết chắc! Cha ta sẽ làm thịt người.” Người áo tím còn không biết tai vạ đến nơi còn kêu la.

“Đúng, cha ta cũng là quan lớn trong kinh, Liêu Tông Nghiêm, hấn sẽ không mặc cho các người khi dễ ức hiếp nhi tử bảo bối của hấn.” Đến lượt người áo xanh báo ra danh hiệu.

“Thúc thúc ta là Vương Cổ Triều, cũng chính là ca ca ruột của Vương quý phi, người đừng không biết điều, ta kêu hấn giết người.” Người áo lam chỉ Triệu Hằng kêu la.

“Vương Cổ Triều, Liêu Tông Nghiêm, Dương Xuân Thành, thì ra các người cũng có lai lịch, xuất thân không tầm thường nhỉ!” Hấn cười lạnh.

“Biết là tốt rồi, nếu biết sợ, thì mau xin lỗi các công tử, có lẽ chúng ta sẽ suy nghĩ tha cho người khỏi chết!” Người áo lam đắc ý nói.

“Giọng điệu thật lớn!” Hấn nhíu mày: “Tiểu Trạ Tử, phái người đi mời ba vị đại nhân, bảo bọn họ tự mình đến đón người.”

“Người thật to gan! Dám kêu phụ thân chúng ta tự mình tới, lần này càng tốt, người có mấy cái mạng cũng không đủ chết!” Người áo xanh nói.

“Thật sao?” Mặt hấn bình tĩnh: “Tiểu Trạ Tử, đi nhanh về nhanh, trước đừng tiết lộ thân phận.” Hấn ngồi xuống cạnh đám người uống trà.

Tiểu Trạ Tử lĩnh mệnh, “Hừ” một tiếng không còn bóng người.

Mặt mũi ba vị công tử bầm dập hai mặt nhìn nhau, tiểu tử này đang giở trò quỷ gì? Chẳng lẽ hấn không sợ chết?

Bọn họ kiểm chế tò mò và tức giận, dù thế nào đi nữa thì chỗ dựa vững chắc của bọn hấn sẽ tới, đến lúc ba vị đại nhân đều tới, bọn họ không sợ trời không sợ đất, cho rằng tiểu tử này có bản lĩnh thông thiên cũng khó thoát khỏi cái chết.

Ba người đều tự tìm ghế ngồi xuống, ba đôi mắt ngạo mạn chính tề trừng mắt về phía Triệu Hằng đang bình tĩnh.

Triệu Hằng khinh thường hừ lạnh, không để ý tới bọn họ, chỉ toàn lực lo lắng cho người trước mắt. Chỉ thấy nàng đến giờ vẫn tái mặt, từ đầu đến cuối không rên một tiếng, cắn chặt môi đến bật máu. Đều do ba tên đáng chết này, hấn tuyệt đối không tha cho bọn hấn.

Hấn ra hiệu cho Châu Nhi đang lo lắng bên cạnh bưng cho nàng chén nước, để cho nàng dừng cắn môi nữa, nàng nhận nước, cũng không đựng tới mà để xuống ngay, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt.

Hấn đau lòng khổ sở: “Nam Nhi, bọn họ sẽ phải chịu trừng phạt.”

Nàng cúi thấp đầu, vẫn không nói gì, muốn thu lại nước mắt sắp chảy ra.

Nàng bị thương, rất rất đau lòng, những người này quá tàn nhẫn, sao nhẫn tâm đả thương người như thế, cười trên nỗi đau của người khác, hấn sẽ đòi lại công đạo cho nàng, hấn oán giận bất bình.

10. Chương 10: Chương 5 (tt)

“Là ai dám đánh bị thương chất tử (cháu trai) của ta!” Vương Cổ Triều lên tiếng đi tới đầu tiên, tiếp theo Dương Xương Thành và Liêu Tông Nghiêm cũng theo sau hần lên lầu hai, bọn họ mang bộ dáng khí thế quan lại, không coi ai ra gì nhìn một vòng quanh khách điểm. Nhìn tiếp đến chỗ con và cháu trai bị đánh thể thảm của bọn họ, lập tức giận tái mặt.

“Là ai to gan dám đánh các người bị thương thành như vậy? Chẳng lẽ các người không nói ra xuất thân?” Vương Cổ Triều tức giận nói.

“Nói, nhưng mà, thúc xem!” Chất tử Vương Cổ Triều chỉ đến tay bị đánh trật khớp của mình, vẻ mặt thể thảm.

“Thật sự phản, người nào, là ai làm các người bị thương?” Dương Xương Thành cũng đau lòng nhìn nhi tử của mình.

Nhi tử của Dương Xương Thành, lúc này mới run rẩy chỉ vào người ngồi đưa lưng về phía bọn họ: “Chính là tiểu tử này.” Hần nói bằng miệng bị đánh lệch.

“Đáng ghét!” Lập tức Liêu Tông Nghiêm quay qua người nọ: “Người là ai? Thấy ba vị đại nhân còn không quỳ xuống dập đầu!” Hần thét lên.

Triệu Hằng hớp nhẹ ly rượu. Bản thân cũng không xoay lại.

“Khá lắm điều dân (điều: gian xảo), người không sợ Bồn quan chém đầu người?” Dương Xương Thành kêu to.

Ba vị đại nhân bị chọc tức.

“Người đâu!” Cổ Triều hét lớn, lập tức hai bên đồng loạt xông lên: “Bắt lại cho ta, làm cho hần quỳ gối dập đầu nhận tội trước mặt Bồn quan....” Vương Cổ Triều chợt cầm miệng, hơn nữa choáng váng, bởi vì hần xoay người lại, hơn nữa còn là vẻ mặt giận dữ kinh người.

“Là ai muốn ta quỳ xuống dập đầu nhận tội?”

Ba người sợ ngây người, sao..... Thế nào lại là Thái tử điện hạ? “Rầm”, toàn bộ ba người quỳ xuống, không dám nâng đầu lên! Toàn thân run rẩy: “Tội thần đáng chết vạn lần, xin.....Thái.....Thái tử.....thứ tội.....” Ba người bọn họ bị dọa đến đầu lưỡi cũng cứng lại.

“Hần..... Hần là Thái tử điện hạ?” Ba tên công tử nhìn phụ thân, thúc thúc của mình toàn bộ quỳ xuống không dám đứng lên, cũng sợ đến mức vội vàng quỳ xuống dập đầu. Bọn họ gặp phải tường đồng vách sắt thật sự rồi.

Triệu Hằng lạnh lùng nhìn bọn họ. Tất cả đều là một đám nô tài ngày thường ỷ thế hiếp người: “Lúc này vẫn còn muốn Bồn cung quỳ xuống trước các người sao?” Hần cắn răng trầm giọng.

Bọn họ vừa nghe, tức thì mồ hôi đầm đìa, lúc này sợ là không giữ được mũ cánh chuồn rồi.

“Vi.....Bọn vi thần đáng chết, xin Thái.....Thái tử định tội!” Hàm răng Liêu Tông Nghiêm cũng không nhin được va vào nhau.

“Hừ! Cái này nhất định là không tránh được, các người có biết Bồn cung kêu các người đến là có chuyện gì?” Hần căm ghét nói.

Tất cả bọn họ chảy mồ hôi đầm đìa: “Nhi tử bất tài của bọn thần đắc tội Thái tử, kính xin Thái tử thứ tội.” Dương Xương Thành mặt dày nói.

“Thứ tội? Lớn mặt!” Hần dùng lực vỗ bàn.

“Thái tử bớt giận. Bọn thần dạy con không nghiêm, tất cả đều là lỗi vi thần.” Liêu Tông Nghiêm vội vàng dập đầu.

“Các người có biết bọn hần phạm vào lỗi gì?”

“Vi thần không.....không biết? Kính xin Thái tử chỉ điểm.” Thân thể Vương Cổ Triều run rẩy nói. Hiện tại trước mặt Thái tử Vương quý phi đã mất thể, nữ nhi đưa vào Đông cung cũng không được sủng ái, hần không còn chỗ để dựa vào, lúc này bị dọa đến nắm chặt mũ cánh chuồn trên đầu không chịu buông, chỉ sợ không đảm bảo mà rớt xuống.

“Hừ! Bọn hần không phải đắc tội ta, là nàng!” Hần chỉ vào Lộ Tử Nam ngồi trong góc vẫn không nói một câu.

Lúc này Vương Cổ Triều mới nhìn kỹ, là nàng? Thì ra ba tiểu tử không biết trời cao đất dày này, chính là đắc tội khắc tinh này! Vương quý phi và Vương Nhu Thủy chính là thua trong tay nàng, mà bọn họ lại đi trêu chọc nàng, lần này gây ra họa lớn rồi. Hần lại nhìn không được run rẩy: “Trở về bọn thần sẽ quản lý giáo dục bọn hần thật tốt, xin Nam phu nhân tha thứ cho sự vô tri của bọn hần.” Hần chỉ cầu nguyện nói như vậy, nàng sẽ mềm lòng thuyết phục Thái tử tha cho bọn họ.

Triệu Hằng biết nàng mềm lòng, không đợi nàng trả lời, hần liền lãnh ngôn nói trước: “Trở về quản giáo? Bồn cung nghĩ rằng không cần, chính các người còn không quản giáo tốt chính mình, làm sao có thể dạy tốt con em, không bằng Bồn cung làm thay. Hôm nay kêu các người tới, chính là muốn giáp mặt thông báo cho các người một tiếng, tránh cho các người không thấy nhi tử, chất tử sẽ lo lắng.” Hần thông thả lịch sự nói, kỳ thực người sáng suốt có thể nhìn ra được sát khí trong mắt hần.

Ba người cả kinh, đều chấn động.

“Phụ thân, cứu chúng con....” Ba vị công tử vừa nghe Thái tử muốn mang họ đi. Mặt bọn họ như tro tàn núp sau lưng cha hoặc thúc thúc của mình, sợ tới mức muốn tiểu ra quần.

Dương Xương Thành vì cứu con yêu, chỉ đành phải nhắm mắt nói: “Thái tử, có thể..... Cho vi thần và nhi tử bắt tài thêm một..... Cơ hội nữa hay không?”

“Cơ hội? Cơ hội không phải để cho bọn hần cái loại hoàn khổ đệ tử cả ngày không có việc gì, chỉ biết đùa giỡn nữ tử, làm việc sai trái, miệng nói lời xấu xa!”

“Thái tử tha mạng, bọn thảo dân không biết đắc tội ngài, ngài tha cho chúng ta không biết thì không có tội!” Chất tử Vương Cổ Triều vội vàng cầu xin tha thứ.

“Hay cho một câu không biết thì không có tội, chẳng lẽ hôm nay nếu Bồn cung không phải là Thái tử tôn quý, là có thể tùy ý các người bắt nạt làm càn!” Hần tức giận.

“Tiểu chất không biết nói chuyện, không phải ý này, xin Thái tử bớt giận.” Vương Cổ Triều vội vàng dập đầu nói, cũng lôi kéo cháu của hần liều mạng dập đầu.

“Bọn nô tài các người, ý thế hiếp người, phải bị tội gì?”

Tất cả những người quỳ trên đất mạnh mẽ dập đầu, dập đầu đến chảy máu cũng không dám dừng lại.

“Thái tử.” Lộ Tử Nam khẽ gọi.

“Nam Nhi.” Hần chạy tới bên cạnh nàng.

Mặt nàng trắng bệch nói: “Thôi, ta không sao.” Nàng thở dài.

“Nàng lại như vậy, rõ ràng uất ức, nhưng lại không muốn lấy lại công đạo.” Hần có chút tức giận nàng không so đo.

“Là sự thật, muốn đòi công đạo gì?” Nàng khàn khàn nói nhỏ.

“Nàng – tóm lại chuyện này nàng đừng xen vào, từ nay về sau, ta muốn diệt sạch loại ngôn luận gây tổn thương cho nàng ở trong kinh thành.”

Lúc này, đám người quỳ dưới đất da đầu run lên.

“Các người là bọn khốn kiếp, ai có can đảm dám nói lại một lần nữa Nam Nhi chính là gì không?” Hần quay lại trừng mắt với bọn họ.

Mọi người lắc đầu, ai cũng không dám đáp lại.

“Người... Người nói cho ta.” Hấn bật tức chỉ vào chất tử Vương Cổ Triều.

“Thảo dân không dám!” Chất tử Vương Cổ Triều sợ hãi lắc đầu đến cổ cũng sắp gãy.

“Không dám? Mới vừa rồi nghe người nói rất phong độ mà. Người nói nghe một chút ai là yêu phụ, ai là mạng cứng đi? Người nào lại đi chơi gái không tiếc liều mạng?”

“Bốp!” Vương Cổ Triều vừa nghe xong, lập tức xoay người liều mạng tát cháu hấn một bạt tai: “Lời nói đại nghịch bất đạo này mà người cũng dám nói, thật là đáng chết!” Hấn giả bộ tức giận cho Triệu Hằng thấy.

Thực sự tức chết với tên khốn này, dám nguyên rửa Thái tử chết sớm, còn gì để nói nữa?

Hai vị đại nhân còn lại thấy thế, cũng rối rít quay đầu lại tát cho con họ hai bạt tai: “Đồ khốn kiếp, đáng chết!” Lúc này bọn hấn nói những lời này, đừng nói là mũi cánh chuồn khó giữ được, ngay cả mạng nhỏ cũng khó bảo toàn.

Ba vị công tử biết tai vạ đến nơi, ngay cả phụ thân, thúc thúc bọn hấn cũng không bảo vệ được bọn hấn rồi, thậm chí nhi tử Dương Xương Thành sợ đến tiểu đầy đất.

“Hiện tại các người mới biết quản giáo, không phải đã quá muộn.” Con tức của Triệu Hằng vẫn chưa tiêu.

Ba vị đại nhân xấu hổ lau mồ hôi liên tục: “Thái tử....”

“Đầu tiên bọn hấn bắt tay bắt nạt cô nương, lại mở miệng đả thương ái thiếp của ta, cuối cùng còn mở miệng mạo phạm nói điều không may, tội chồng thêm tội, tội có thể chém –”

“Xin Thái tử tha mạng!” Tức thì bọn họ tề liệt ngã trên đất, liên tục cầu xin tha thứ.

“Hừ!” Hấn hừ lạnh, quay sang nắm tay Lộ Tử Nam: “Nam Nhi, những người này đắc tội với nàng, không thể dễ dàng tha thứ, nếu không tương lai bọn hấn còn không biết tung ra bao nhiêu lời đồn không thật, phá hỏng danh dự của nàng.”

“Ta....” Nàng biết hấn nói không sai, có lẽ giết gà dọa khỉ có thể dẹp sạch những lời nói này.

“Nam phu nhân tha mạng, chúng ta đáng chết, đắc tội người, xin đại nhân đại lượng tha cho chúng ta!” Nhi tử Liêu Tông Nghiêm kêu to.

“Đúng vậy, về sau chúng ta không dám nói lung tung nữa.” Chất tử Vương Cổ Triều nói theo.

“Chúng ta đáng chết, nói lung tung nên vả miệng....” Nhi tử Dương Xương Thành càng thêm liều mạng đánh mình một bạt tai.

Tiếng cầu xin tha thứ nổi lên khắp nơi.

“Đủ rồi!” Nàng cũng nổi giận. Vì sao trước khi phạm sai lầm, những người này đều có dáng vẻ cả vú lấp miệng em, bây giờ lại chịu nhỏ giọng cầu xin, thứ “Quyền thế” này khiến người vừa buồn cười vừa hận!

Nàng vừa tức giận quát lên, bọn họ lập tức câm như hến.

Nàng nhin không được bộc phát lửa giận đang đè nén, nàng luôn luôn nhận hết chê cười, mà do chính đám người này khởi xướng, bọn hấn lấy nỗi đau của người khác làm thú vui, không có nhân tính, thường ngày ức hiếp dân chúng lại càng hung ác, lần này Thái tử mượn dịp dạy dỗ chưa chắc đã không tốt.

“Thái tử, ngài toàn quyền xử lý, Tử Nam không xen vào.”

Hấn gật đầu. Cuối cùng nàng cũng nghĩ thông rồi, hấn ôm lấy nàng: “Các người nghe cho rõ, Nam Nhi là ái thiếp Bồn cung, Bồn cung tuyệt đối không cho phép người nào nói xấu nàng, ai dám nói một câu không hay về Nam Nhi, giống như vũ nhục Bồn cung, chính là phạm thượng, mà người phạm thượng theo luật pháp Đại Tống, tội sẽ bị chém!” Hấn tận lực dùng biện pháp mạnh làm rõ ràng tầm quan trọng của Nam Nhi đối với hấn, tin tưởng với những lời vừa rồi không có người nào dám tiếp tục không kiêng kỵ nói về Nam Nhi nữa.

Lộ Tử Nam dựa vào hần, vốn đã ép nước mắt trở về, lại không khỏi trào ra, kích động chôn trong ngực hần khóc nức nở. Hần giống như ngọn núi có thể bảo vệ nàng, nếu như ông trời chịu tác thành, nàng nguyện ý mạnh dạn thử đi yêu người này, hần cho nàng một bầu trời, nàng phải báo đáp hần.

Hần nhẹ nhàng ôm nàng, buông tiếng thở dài, đau lòng không thôi: “Nam Nhi của ta.”

“Thái tử, xử trí bọn hần thế nào?” Tuy Tiểu Trụ Tử biết lúc này không nên quấy rầy, nhưng quỳ trên đất không chỉ có bọn Vương Cổ Triều, còn có phần đông dân chúng trong khách điểm quỳ theo, quỳ cũng không phải là một biện pháp, cho nên hần không thể không tiến lên xin ý kiến được.

Triệu Hằng trầm ngâm quan sát sáu người đang run rẩy trên mặt đất, giống như tính toán trừng trị bọn hần thế nào.

“Thái tử, ngài phạt bọn họ thế nào ta cũng không phản đối, nhưng điều duy nhất ta cầu xin ngài là đừng giết người.” Lộ Tử Nam nói.

Hần thở dài, quả thật hần muốn giết người, nhưng biết nàng nhất định không đồng ý, cho nên mới phải phiền não phải xử trí bọn họ thế nào để đạt hiệu quả, lại không đến nỗi mất mạng của bọn hần.

“Ba vị đại nhân dạy con không nghiêm, Bồn cung thu hồi chức vị hiện tại của các người mà giáng xuống hai cấp, cũng phạt các người ở nhà đóng cửa suy nghĩ ba ngày, phạt viết 30 trang quy tắc dạy con, ba vị đại nhân có dị nghị gì không?” Hần dùng giọng điệu nghiêm nghị nói.

“Thái tử đã xử lý nhẹ rồi, sao bọn thần dám có ý kiến.” Vương Cổ Triều chờ sót ruột vội vàng dập đầu tạ ơn.

“VẬY CÒN ĐÁM TIỂU NHI.....?” Dương Xương Thành cẩn thận hỏi.

Triệu Hằng nghiêm khắc trừng mắt, tức thì toàn thân bọn hần lạnh run.

“Bồn cung quyết định đây ba nô tài này sung quân biên cương ba năm, vĩnh viễn không được bước vào kinh thành một bước.”

Như vậy, ba người hoàn toàn không có tương lai, bọn hần không khỏi choáng váng, ba vị đại nhân lại càng than thở không dứt, ba nhà bọn họ không có hy vọng, không người nối nghiệp, nhất định về sau gia tộc suy tàn.

“Ba tên lưu manh các người, còn không mau tạ ơn Thái tử ân huệ không giết.” Vương Cổ Triều chảy nước mắt nói.

“Tạ Thái tử long ân.....” Ba vị công tử có thể giữ được mạng coi như là không tệ.

“Ừ, toàn bộ lui ra!” Triệu Hằng vung tay lên.

Lập tức mọi người giống như là được đại xá, cúi thấp đầu rời đi.

Còn dư lại dân chúng vẫn đang quỳ, Triệu Hằng nói: “Mọi người cũng đứng lên, nhưng Bồn cung còn có một câu xin ghi nhớ, Nam Nhi đã là ái thiếp của Bồn cung, đừng nên tiếp tục xuất hiện tin đồn làm hỏng danh dự của nàng, nếu không lấy mấy vị vừa rồi làm gương!” Hần mượn dịp nói giúp Lộ Tử Nam, hơn nữa miễn cho nàng bị tổn thương vì lời đồn hôm nay.

Mọi người hốt hoảng nói vâng, bọn họ tuyệt đối không dám nói huyền thuyên nữa, đùa không tốt sẽ chết người đấy!

Hần vừa lòng nhìn tất cả, xoay người đi về phía Lộ Tử Nam: “Nam Nhi, chúng ta đi thôi, nơi này sợ rằng không nên ở lâu.” Hần dịu dàng dìu nàng rời đi.

Mọi người thấy Thái tử yêu thương Lộ Tử Nam, ai cũng trừng mắt nhìn, chẳng lẽ Thái tử không sợ chết? Mặc dù trong miệng bọn họ không dám nói ra những lời này, nhưng trong lòng vẫn không ngừng hoài nghi.

Điểm ấy không phải Triệu Hằng không biết, nhưng cũng không thể làm gì.

”Nam Nhi, ngủ sớm đi, hôm nay nàng đã mệt lắm rồi.” Triệu Hằng cẩn thận đưa Lộ Tử Nam về tắm điện. Hôn trán nàng, sau đó xoay người muốn rời đi.

”Đợi chút....” Nàng đỏ mặt gọi hắn lại.

Hắn xoay người, khẽ mỉm cười: “Còn có việc sao?” Hắn cho rằng nàng mệt mỏi, không muốn quấy rầy nàng.

Nàng có chút mất tự nhiên: “Ta muốn tâm sự với ngài một chút.”

”Tâm sự một chút?” Hắn hết sức vui mừng, nàng chủ động lưu hắn lại, đồng ý nói chuyện với hắn nhiều hơn.

Nàng càng xấu hổ: “Hôm nay cảm ơn ngài đã làm tất cả vì Tử Nam.”

Hắn kéo nàng ngồi xuống mới mở miệng nói: “Nam Nhi, nàng nên dừng cảm chút, đứng lên bào chữa cho mình, không nên im lặng nữa.”

”Nhưng những người đó chết đi....” Nàng thì thào.

”Cần gì để tâm những chuyện vụn vặt, ta tin chắc đó không liên quan đến nàng, bọn hắn chết đều do ngoài ý muốn, ta sẽ phái người đi thăm dò, chứng minh lời ta nói.” Hắn không tin nàng thật sự khắc phụ, hắn sẽ chứng minh điều này, hơn nữa chiêu cáo thiên hạ, Nam Nhi vô tội.

”Vì sao ngài bảo vệ ta như vậy?”

”Ta đã biểu hiện rõ ràng như vậy, còn cần trả lời sao?” Hắn nhìn nàng.

Lòng của nàng đang lưỡng lự giữa chấp nhận và không chấp nhận, nàng cần dũng khí đột phá chướng ngại sương mù.

Hắn xoay người nàng lại, nhìn thẳng nàng: “Ta yêu nàng, nàng thuộc về ta, ta sẽ bảo vệ nàng giống như bảo vệ giang sơn này.”

”Nếu như chỉ có thể lựa chọn giữa giang sơn và ta, ngài chọn lựa thế nào?” Nàng buồn bã hỏi. Nàng biết rất rõ, coi như hắn tin chắc nàng không phải người mang điềm xấu, nhưng Hoàng thượng cũng nghĩ như thế sao? Tất cả đại thần trong triều sẽ như thế sao? Sẽ không! Bọn họ sẽ không mang tính mạng của Thái tử ra đùa, bọn họ sẽ không cho phép hắn cưới nàng.

Hắn cau mày: “Hai điều này không xung đột.”

”Có xung đột, ngài nên rõ ràng.” Nàng kích động hất tay, không ngờ hắn cũng sẽ trốn tránh.

Hắn ôm chặt thân thể kích động của nàng vào ngực: “Ta hiểu rõ tương lai của chúng ta có trở ngại, nhưng chỉ cần cố gắng vượt qua, ta tin tưởng có thể thuyết phục Phụ hoàng và các triều thần.” Hắn không cho nàng lùi bước.

Nàng nằm trong ngực hắn ngẩn ngơ bất động: “Ngài luôn luôn tự tin.”

Hắn cười khổ, cọ má vào tóc nàng: “Nàng mới thật sự là nguồn nước tiếp thêm sức lực cho ta.” Hắn hi vọng nàng hiểu điều này.

Nàng ngửa đầu: “Ta thật khổ sở, thật mâu thuẫn, thật sợ hãi....”

Hắn dịu dàng nâng mặt nàng: “Đừng sợ, đừng mâu thuẫn, càng đừng khổ sở, nhìn nàng khó chịu, ta sẽ càng khó chịu hơn nàng....” Hắn ngậm chặt môi son của nàng.

Đầu tiên là nụ hôn dịu dàng không mang theo tính xâm lược trêu đùa, rung động nho nhỏ khiến cho người ta mơ màng khoái cảm, nàng như bùn bụi lơ trong lồng ngực trắng kiêu của hắn, hai môi đan vào nhau, dục vọng mãnh liệt như biển tình nhấn chìm nàng, đầu lưỡi của hắn cẩn thận hôn mỗi một cái răng ngà của nàng, nàng cảm nhận được ham muốn hừng hực không bị khống chế chạy khắp nơi trong cơ thể nàng.

Hắn thưởng thức vị ngọt của nàng, duyên dáng như thế, nam tính của hắn đang từ từ thức tỉnh, cảnh cáo nguy hiểm vang lên trong đầu, nhưng hắn lựa chọn bỏ qua. Nàng thanh khiết như thế, ngây thơ như thế,

điều này làm cho hắn càng cuồng dã hơn, nữ nhân này đã đoạt đi lý trí của hắn, càng đoạt đi yêu thương của hắn.

Ngọt ngào hấp dẫn khiến nàng lún sâu mà không thể tự thoát khỏi, hắn bắt đầu hôn tai nàng, hôn cổ nàng, nàng mềm mại rên lên, hai tay cũng thăm dò trên người hắn, nàng đếm được cảm thụ khác nhau, càng khiến người mất hồn, hô hấp của nàng bắt đầu dồn dập, nụ hôn tử mị khiến người muốn chết.

Hắn bắt đầu cảm thấy loại ngọt ngào này là một loại hành hạ đau đớn, dưới thân hắn đang bành trướng, thúc ép tâm tư của hắn, hắn càng hôn kịch liệt hơn, hắn muốn nhiều hơn.

Hai thân thể nóng lên, ngọt ngào đốt cháy lẫn nhau, hai đôi mắt nhìn nhau càng thêm quẩn quýt, hắn nhẹ nhàng thăm dò vạt áo của nàng, cởi tới trên eo, vốn là da thịt trắng như tuyết, hôm nay bởi vì nhiệt tình mà nhiễm hồng cả cơ thể, hắn cẩn thận hôn, mút khẽ, thăm ướm vai nàng, chỉ cần đầu lưỡi đi qua nơi nào, lập tức nổi lên một trận xôn xao, nàng không ngừng rên rỉ ra tiếng, cảm thấy thân thể như muốn nổ tung, hắn không cách nào khắc chế tiếp tục cởi bỏ yếm của nàng, lộ ra nụ hoa. Đây là ngọc phong đẹp nhất hắn từng gặp qua, hắn hưng phấn run rẩy hôn nàng, ngậm nhẹ, khẽ cắn, cho đến khi nàng không thể chịu được lo lắng ngọ nguậy trong lòng hắn.

Đôi mắt nàng mê mang, hoàn toàn không thể kiềm nén, như muốn chết cháy trong lòng hắn, hắn xoa nhẹ xuống bụng dưới của nàng, nơi đó bằng phẳng mà mềm mại, bỏ vảy lột, nàng hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn.

“Nàng thật đẹp, còn đẹp hơn so với tưởng tượng của ta.” Hắn khen, hắn run rẩy vuốt ve thân thể tinh khiết hoàn mỹ.

Nàng thăm dò lồng ngực hắn, không biết người ở chỗ nào, trong đầu trống rỗng, chỉ muốn được yêu.

Phái nam hắn kích động không thể tiếp tục chịu đựng, nhẩn nhẩn đau nhức, hắn khẽ hỏi: “Nam Nhi, nàng nguyện ý không?” Hắn không muốn nàng có một chút miễn cưỡng, hoặc một chút hối hận, hắn muốn tất cả là sự kết hợp hoàn mỹ nhất.

Nàng mở ánh mắt say mê ra, nguyện ý không? Nàng rơi vào trong ranh giới mê mang lúng túng.

Hắn thấy được sự lùi bước trong ánh mắt nàng, khổ sở than thở, xoay người muốn rời đi.

Nàng kéo hắn: “Đừng đi.”

Hắn khổ sở nhìn nàng: “Nếu như nàng chưa chuẩn bị tiếp nhận ta, như vậy để ta đi, vậy thân thể mới có thể giảm bớt hành hạ khổ sở.”

Nàng nhìn phái nam đứng thẳng của hắn, lập tức đỏ mặt xấu hổ, thân thể đỏ lên giống như quả hồng: “Ta nguyện ý giao thân thể cho chàng.” (vì tỷ chấp nhận nên mình đối xứng hô nhé) Nàng hiểu cuối cùng mình cũng không thể bên hắn lâu dài, cũng chỉ có thân thể không đáng tiền này có thể cho thôi.

Hắn mừng như điên xoay người ôm chặt nàng, bao phủ thân thể nàng, kích động hôn! Như muốn tan chảy nàng.

Nàng không chút nào giữ lại tiếp thu hắn, hắn cũng nhiệt tình đốt lửa mỗi tấc da thịt của nàng, dưới tình huống nàng không hề chống đỡ, dịu dàng đoạt lấy nàng.

Một chút đau đớn, chứng minh tấm thân xử nữ của nàng, hắn chậm rãi tiến lên, từ từ làm giảm sự khó chịu của nàng, tiếp theo như từng đợt sóng triều, khiến nàng liên tục rên rỉ, theo sự thúc đẩy của hắn, nàng kích tình không ngừng dâng đưa thân thể, cuồng loạn gọi tên hắn, mồ hôi tình dục trên mặt không ngừng rơi trên người nàng.

Sau một lần chạy nước rút rồi cuộc hắn bộc phát nằm trên ngực nàng, thở dốc: “Ta yêu như vậy, nàng cảm thấy hài lòng không?” Hắn cười toe toét.

Nàng cũng thở gấp không dứt: “Thiếp cũng không biết giữa nam nữ lại vui sướng như vậy.” Nàng sợ là muốn ngiên rồi.

“Đó là bởi vì yêu, có yêu mới có thể khiến cho cả hai càng thêm nhiệt tình.” Hắn cười nói.

Nàng mỉm cười gật đầu, trước kia có lẽ không hiểu, nhưng bây giờ đã hiểu.

Hắn điểm nhẹ môi anh đào của nàng: “Nàng đã hoàn toàn thuộc về ta, đừng có đánh chủ ý lùi bước nữa, ở lại bên cạnh ta thật tốt, ừm.”

Nàng ôm chặt hắn, rưng rưng gật đầu, mặc kệ tương lai ra sao, nàng quyết định nắm chắc thời khắc này, đây có lẽ là cơ hội cuối cùng ông trời cho nàng, mất đi, kiếp này nàng sẽ không yêu nữa.

Hắn vô cùng sung ái vỗ về nàng, rốt cuộc hắn có được nàng, mở ra được khúc mắc của nàng thật không dễ dàng, nhưng cuối cùng hắn làm được, hắn dự định từ nay về sau sẽ dùng tất cả lực lượng tới yêu nàng, cho đến khi nàng quên đi bóng ma dưới đáy lòng, mở rộng lòng mình đón nhận toàn bộ của hắn, bao gồm tình yêu của hắn, dâng hiến của hắn, cùng với thân phận mới hắn sắp cho nàng.

Hắn lại lướt qua mỗi một điểm khoái cảm trên thân thể của nàng, hai người lại vùi lấp bản thân trong biển tình, cho đến khi hạt giống của hắn bắn ra trong thân thể của nàng, kết tinh tình yêu của bọn họ.

11. Chương 11: Chương 6

Mấy ngày sau đó, hầu như hàng đêm Triệu Hằng đều sung hạnh Lộ Tử Nam, đương nhiên địa vị Lộ Tử Nam ở Đông cung không gì sánh nổi, tạm thời nàng lựa chọn xem nhẹ tương lai, tận tình chìm đắm trong vòng xoáy tình yêu.

Mà Triệu Hằng sẵn sóc che chở nàng đủ điều bằng tất cả tình yêu, khiến cho những phi tần khác ở Đông cung oán hận lại cực kỳ hâm mộ.

Nàng không phải không biết tình trạng đó, nhưng không thể làm được gì, nàng từng yêu cầu hắn thỉnh thoảng sung hạnh những phi tần khác, thế nhưng hắn lại giận trách nàng không có đủ ham muốn chiếm giữ, đêm đó càng kịch liệt đoạt lấy nàng, ép nàng đến khi thừa nhận sai lầm mới thôi.

Sao nàng không muốn đoạt lấy toàn bộ yêu thương của hắn, nhưng nàng không thể ích kỷ bỏ mặc cảm nhận của những nữ nhân khác, chỉ có thể trách hắn là Thái tử, là Đế vương tương lai, phải có tam cung lục viện, nhiều nữ tử tranh thủ tình cảm chờ lọt vào mắt xanh của hắn, làm sao cả đời hắn có thể chỉ lấy một gáo nước duy nhất đây? Ài! Thân là nữ nhân bên cạnh quân, nếu không phải là may mắn thì tuyệt đối là bi ai, mà trước mắt mình may mắn, về sau..... Nàng không dám nghĩ nhiều.

“Nam phu nhân, Nam phu nhân!” Châu Nhi hưng phấn chạy thẳng một đường tới trong tấm điện nàng.

Nàng buồn cười nhìn nàng thở hổn hển: “Chuyện gì vui mừng thế?”

Châu Nhi hít sâu vài hơi, nói: “Lão gia và phu nhân đến thăm ngài.”

“Bọn họ ở nơi nào?” Nàng lập tức vui mừng hỏi. Nàng rất nhớ cha mẹ, nhưng Đông cung sâu như biển, muốn gặp mặt người thân trừ khi Thái tử gật đầu, nếu không thì không thể.

“Ở đại điện, Nam phu nhân có muốn mời bọn họ vào trong tấm điện?” Châu Nhi hỏi. Bởi vì Đông cung có nhiều viện khiến người ta lú lẫm, mà một viện là được một điện, các điện đều có công dụng, cũng có chủ nhân khác nhau, như Hồng Điện của Lộ Tử Nam, là điện nằm kế đại điện của Thái tử, toàn bộ nơi này thuộc về nàng, nàng là chủ nhân Hồng Điện.

“Ừ, nhanh đi mời bọn họ tới đây.” Nàng hưng phấn nói.

Lập tức Châu Nhi chạy bay đi mời người.

Cuối cùng cũng được gặp cha mẹ rồi, nhiều ngày không gặp, nhất định bọn họ lo lắng muốn chết, nhưng không có thánh ý của Thái tử thì làm sao bọn họ có thể vào Đông cung? Chẳng lẽ Thái tử.... Nàng mỉm cười, nàng nghĩ, tối hôm qua sau khi âu yếm, hắn nói hôm nay sẽ cho nàng một ngạc nhiên, thì ra là cha mẹ đến thăm, thật sự là quá tốt, luôn hiểu nàng muốn gì, tỉ mỉ vì trong lòng nàng, luôn chuẩn bị tốt mọi thứ.

Thật sự nàng rất biết ơn chàng.

“Nam Nhi!” Lộ phu nhân vừa thấy Nam Nhi, nhào tới trước mừng rỡ khóc lên.

“Nương!” Lộ Tử Nam cũng xoay người ôm lấy nàng, hai người khóc thành một đoàn.

“Được rồi, đây là Đông cung, hai người các người như vậy ra thể thống gì?” Lộ Chánh Tây cũng lau lệ.

“Cha, Nam Nhi rất nhớ hai người.” Nàng cố gắng lau lệ nói.

Lộ Chánh Tây vừa nghe, lão lệ chảy nhiều hơn, hẳn chỉ có một nữ nhi bảo bối, hôm nay thân ở Đông cung, bình thường gặp mặt một lần khó càng thêm khó, nếu không phải Thái tử phái người tới, chỉ sợ cả đời bọn họ cũng không thấy ái nữ rồi.

“Nam Nhi, những ngày ở Đông cung có tốt không?” Lộ phu nhân nhìn Hồng Điện của nàng một chút, quan tâm hỏi.

Nàng gạt đầu: “Thái tử rất tốt với con.”

“Nhìn ra được, chỉ cần thấy bố trí nơi này, nhìn hơn hẳn những điện khác chúng ta vừa đi qua là biết trình độ để ý rồi.” Lộ phu nhân vui mừng nói.

“Lão gia, phu nhân, Nam phu nhân ở nơi này rất phong quang, Thái tử chỉ cưng chiều một mình nàng, xem nàng như bảo vật! Rất sợ rơi vỡ!” Châu Nhi chen miệng vui sướng nói.

“Cái này nguy rồi.” Lộ Chánh Tây không vui mà buồn.

“Sao lại nguy chứ? Nam phu nhân được cưng chiều, lão gia, phu nhân nên vui mừng mới phải, sao lại.....?” Châu Nhi cảm thấy không giải thích được.

“Ài!” Lộ Chánh Tây thở dài: “Phu nhân, nàng nói đi.”

Lộ phu nhân bắt đầu dĩ, chỉ đánh phải lo lắng nói với Lộ Tử Nam: “Nam Nhi, chẳng lẽ con quên ngày con đi tham gia đại điển tuyển phi nương đã nói những gì?”

Lộ Tử Nam rủ mắt: “Nương muốn Nam Nhi không thể tiếp nhận, Nam Nhi không quên.” Nàng khổ sở nói.

“Đã không quên, tại sao lại.....?”

“Nương, ta chỉ là tiểu thiếp phi tần của Thái tử, cũng không phải thê tử chính thức, không có bái đường, chưa chính thức là vợ chồng, hẳn không có chuyện gì mới đúng.” Nàng và Thái tử không chính thức bái đường, cũng đã sinh hoạt vợ chồng nhiều ngày rồi, Thái tử vẫn sống thật tốt, chuyện nàng vẫn lo lắng vẫn không xảy ra, nàng từ từ yên lòng, chỉ cần không thành thân với Thái tử, sẽ không xảy ra chuyện bất hạnh.

“Nhưng thấy Thái tử cưng chiều con như vậy, nương sợ một ngày kia hẳn muốn lập con làm phi.” Lộ phu nhân vẫn không ngừng lo lắng.

“Sẽ không, con từng muốn Thái tử cam kết, cuộc đời này tuyệt đối không lập Nam Nhi làm phi.”

“....” Lộ phu nhân cũng không biết nói gì, nàng chỉ cảm thấy uất ức cho nữ nhi, rõ ràng sẽ thành phượng trong loài người, bây giờ lại phải cam chịu khuất nhục ở Hoàng Loan (một loài chim phượng) nhỏ bé, ai! Số mạng Nam Nhi sao lại khổ như vậy?

“Nam Nhi, chúng ta cũng không nên yên tâm quá, tuy con chỉ là tiểu thiếp Thái tử, không phải vợ chồng chính thức, nhưng lại có vợ chồng chi thực, cuối cùng ông trời cũng sẽ có ngày phát hiện, đến lúc đó lại đoạt lấy mọi thứ thì sao đây?” Lộ Chánh Tây thở dài nói. Mặc dù Nam Nhi và Thái tử không làm đại lễ, nhưng cuối cùng vẫn là vợ chồng, hẳn không có cách nào đoán trước được có thể đánh tan tai họa, bình yên vô sự hay không? Ngộ nhỡ.... Ai! Việc đời khó lường!

Lộ Tử Nam ngạc nhiên, sắc mặt thay đổi, phụ thân lại nhắc đến sự sợ hãi nàng cố quên đi, tâm tình nàng rối loạn không biết làm sao cho phải: “Phụ thân, Nam Nhi đã cố gắng hết sức cự tuyệt Thái tử, nhưng hẳn yêu mãnh liệt như vậy, khiến con không chống đỡ được, con lại vô lực ngăn cản tâm mình, có phải con quá ích kỷ rồi không?” Nếu như Thái tử gặp bất hạnh gì, nàng hại... không chỉ Thái tử, mà còn là người nhà.

Lộ phu nhân không đành lòng nhìn nàng chịu hành hạ nữa, huống chi chuyện cũng đã định, tội gì thêm phiền: “Hài nhi, nương tin không có việc gì, đây là hạnh phúc con nên có được, đừng quan tâm tới ta và phụ thân, ta nghĩ là chúng ta quá lo lắng, nhìn, Thái tử không phải vẫn không có chuyện gì, chúng ta kỷ nhân ưu thiên.” Nàng an ủi nói.

“Chỉ hy vọng như thế.” Lộ Tử Nam hoảng sợ lắm bầm nói.

“Nam Nhi, mặc dù trước mắt không có việc gì, nhưng hãy nhớ, đừng vọng tưởng vị trí Thái tử phi, được như hiện tại, đã là may mắn của con rồi.” Lộ Chánh Tây vẫn không nhịn được nhắc nhở nàng.

“Nam Nhi biết.” Nàng khổ sở gật đầu. Số mạng như thế, nên chấp nhận, đây là chuyện nàng đã sớm giác ngộ.

“Lão gia, phu nhân, Châu Nhi dẫn mọi người đi thăm xung quanh, thuận đường lưu lại Đông cung dùng xong bữa trưa rồi rời đi.” Châu Nhi cố ý đánh vỡ không khí nặng nề, hớn hờ nói.

“Đúng vậy, cha mẹ lưu lại đi, một lát Thái tử sẽ trở lại cùng dùng bữa với chúng ta.” Lộ Tử Nam mời. Thái tử sợ nàng dùng bữa một mình, khó tránh khỏi buồn tẻ nuốt không trôi, hầu như ba bữa cơm sẽ chạy về dùng bữa với nàng.

Nhưng trong mắt Châu Nhi, Thái tử vốn không phải chạy về dùng bữa với Nam phu nhân, mà là chạy về “Phục vụ” Nam phu nhân dùng bữa, Thái tử thật chăm sóc người, khảm tiểu thư vào trong người!

“Cũng tốt, ta cũng đang có chuyện cần xin ý kiến Thái tử.” Lộ Chánh Tây gật đầu.

“Lộ đại nhân, chuyện gì cần xin ý kiến Bổng cung?” Triệu Hằng trở về Đông cung. Hắn trực tiếp đi đến trước mặt Lộ Tử Nam, cau mày thấy mặt nàng còn vương lại nước mắt, hắn để phu thê Lộ Chánh Tây tới đây để cho nàng vui vẻ, chứ không phải để bọn họ đến để khiến nàng rơi nước mắt.

“Phu thê vi thần gặp qua Thái tử.” Lộ Chánh Tây vừa thấy hắn trở lại, lập tức quỳ xuống hành đại lễ.

“Đứng lên đi.” Hắn gật đầu.

Lúc này phu thê Lộ Chánh Tây mới đứng lên: “Tạ Thái tử.”

Hắn khẽ kéo Lộ Tử Nam ngồi xuống, mới nói tiếp: “Các người vừa mới nói những gì?” Hắn nhíu lông mày hỏi. Thuận tay lau đi nước mắt còn sót lại trên mặt nàng, đề tài gì mà khiến nàng rơi lệ.

Nàng không được tự nhiên đưa mắt nhìn phu thê Lộ Chánh Tây, thấy bọn họ lắc đầu ý bảo nàng đừng nói nhiều, nàng mới miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Không có gì, chỉ là gặp được cha mẹ nên vui mừng, vui quá mà khóc.”

“Thì ra là như vậy, các người cũng đã mấy ngày không gặp rồi, đây cũng khó tránh khỏi.” Hắn yên tâm nói, tiếp đó lại chuyển sang Lộ Chánh Tây: “Lộ đại nhân, người mới vừa nói có chuyện xin phép, là chuyện gì?”

Lúc này Lộ Chánh Tây mới cúi đầu nói: “Là liên quan đến chuyện Liêu quốc xâm phạm.”

Liêu quốc đã tam bưng bưng nhiều lần xâm lược Trung Nguyên, đã thành họa lớn của triều Tống, nếu tiếp tục không nghĩ biện pháp ngăn cản, chỉ sợ dao động nền tảng lập quốc. Nhưng trong triều, chúng thần người người đều quen sống an nhàn, ngay cả Hoàng thượng cũng tuổi già sức yếu, chỉ muốn an ổn vượt qua những năm còn lại, mới có thể khiến người Liêu không cố kỵ xâm chiếm lần nữa.

“Bổng cung biết người nói gì, Bổng cung đã sớm có tính toán, sẽ không tiếp tục nhân nhượng Liêu quốc nữa.”

“Nếu thật sự như thế, cũng quá tốt rồi, người Liêu đã sớm ảnh hưởng nghiêm trọng đến uy danh của Đại Tống, chúng ta nên có hành động rồi.”

Triệu Hằng gật đầu: “Ừ, chi tiết còn lại, Bổng cung tìm thời gian khác mời người đến bàn chuyện đối phó.”

“Thái tử, chuyện người Liêu chàng cũng cần phải cẩn thận.” Lộ Tử Nam lo lắng cho hắn nói. Nàng hận mình chỉ là tiểu nữ nhân, đại sự quốc gia không tới lượt nàng hỏi tới, không có năng lực chia sẻ với hắn.

Hắn cười khẽ vuốt má mềm: “Được, nàng không cần lo lắng cho ta.”

Nàng bất đắc dĩ thở dài.

“Đừng thở dài, ta sẽ đau lòng, tới giờ dùng bữa rồi, Tiểu Trạ Tử.” Hấn quay đầu gọi.

“Nô tài ở đây.” Tiểu Trạ Tử nghiêng người tiến lên.

“Truyền lệnh xuống, dọn bữa.”

“Vâng.” Tiểu Trạ Tử lĩnh mệnh đi.

Đêm đã khuya, đã qua giờ dùng cơm, vẫn không thấy Thái tử trở về, cũng chưa từng phái người mang tin tức về, hấn chưa từng như thế. Trong lòng Lộ Tử Nam dâng lên điềm xấu.

“Châu Nhi, Thái tử vẫn chưa hồi cung sao?” Đây là lần thứ tư nàng hỏi trong tối này rồi.

Châu Nhi lắc lắc hai bím tóc dài: “Không có, nếu như trở lại, nhất định sẽ đến nơi này của chúng ta.”

Nàng lo lắng: “Chàng sẽ không –”

“Sẽ không! Dưới mắt Thái tử chỉ có ngài, sẽ không chạm vào phi tần khác.” Châu Nhi cho là nàng lo lắng Thái tử đến điện khác sung hạnh những nữ tử khác rồi.

“Không phải vậy, nếu thật sự như vậy, ta còn yên tâm, ta lo lắng là....” Nàng tự mình phiền lòng không nói ra miệng.

Châu Nhi đã hiểu nàng lo lắng chính là cái gì. Ai, khi nào thì Nam phu nhân mới có thể vứt bỏ loại sợ hãi này, làm tiểu nữ nhân thật sự hạnh phúc không buồn lo “Đừng nghĩ nhiều, không thể nào.” Châu Nhi muốn an ủi nàng.

“Đúng, không thể nào, là ta suy nghĩ lung tung.” Nàng vội vàng hắt đầu mình an ủi.

Châu Nhi vừa bưng ly trà sâm cho nàng, vừa khuyên: “Đúng vậy, Nam phu nhân, ngài nên thoải mái, đừng cứ lo lắng để phòng mãi –”

Châu Nhi vừa mới nói một nửa, Tiểu Trạ Tử vội vàng chạy vào: “Không xong, Nam phu nhân, không xong!”

Tay Lộ Tử Nam mới vừa nhận cái chén, theo tiếng nói rơi xuống đất.

“Chuyện gì?” Châu Nhi cũng lấy làm hoảng sợ.

“Thái tử ngài..... ngài bị đâm.” Tiểu Trạ Tử nói một hơi không thở nổi.

Đầu Lộ Tử Nam oanh một tiếng, chỉ nghe nhịp tim của mình như đánh trống, sau một hồi dồn dập thì ngất đi.

“Nam phu nhân!” Châu Nhi hoảng sợ.

Tiểu Trạ Tử cũng luống cuống.

12. Chương 12: Chương 6 (tt)

“Nam phu nhân! Nam phu nhân!” Châu Nhi nóng lòng kêu to bên giường.

Lộ Tử Nam hoảng hốt ngồi dậy: “Tiểu Trạ Tử, Tiểu Trạ Tử đâu rồi?” Nàng bắt tay Châu Nhi vội hỏi, nàng phải hỏi rõ ràng, chẳng lẽ thật sự ứng nghiệm, ứng nghiệm lần nữa rồi sao? Trời ạ! Ông trời, sao ông lại trêu cợt ta!

“Nam phu nhân, nô tài ở đây.” Tiểu Trạ Tử vội vàng thò đầu ra.

Nàng lập tức bắt lấy tay Tiểu Trạ Tử: “Mau nói cho ta biết, xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Tiểu Trạ Tử mới vội vàng nói: “Chuyện là như vậy, Thái tử và Hoàng thượng đang nghị sự ở Dưỡng tâm điện, đột nhiên có sáu tên thích khách xông vào, lúc ấy trên Dưỡng tâm điện hỗn loạn, Ngự tiền thị vệ không kịp cứu giá, Thái tử không thể làm khác hơn là chặn cho Hoàng thượng vài đao, nhưng không cẩn thận thì....”

“Thì thế nào?” Sắc mặt nàng trắng bệch hỏi.

“Thì bị đâm một đao, vết đao sâu gần nội phủ.” Tiểu Trạ Tử nặng nề nói.

Nàng lại thở dốc vì kinh hãi: “Lúc này chàng....” Nàng choáng váng, chỉ sợ lấy được đáp án nàng không thể thừa nhận.

Tiểu Trạ Tử sợ nàng lại bất tỉnh, cùng Châu Nhi vội vàng đỡ nàng nói: “Thái tử không chết, chỉ hôn mê thôi.”

“Chỉ hôn mê!” Nàng thì thầm. Nhịp tim đang đập nhanh vẫn không chậm lại: “Thái tử đâu?”

“Hoàng thượng giữ Thái tử lại hoàng cung, đã truyền thái y vào cung.”

“Vậy sao người quay lại đây? Người nên ở bên cạnh chăm sóc Thái tử mới đúng.” Nàng vội vàng muốn đẩy Triệu Trạ Tử trở về bên cạnh Triệu Hằng. Thái tử không thể chết được, tuyệt đối không thể chết, nàng sợ hãi tới tột cùng.

“Là trước khi hôn mê Thái tử muốn ta trở về bẩm báo phu nhân một tiếng, tránh cho các người không thấy ngài mà hoảng hốt.” Tiểu Trạ Tử nói.

“Hắn còn nói gì nữa không?” Vào lúc hấn nguy cấp cũng vẫn nhớ đến nàng. Nàng cảm động không thôi.

“Thái tử còn dặn dò, muốn ngài đừng lo lắng, hấn sẽ không có chuyện gì.” Vốn chuyện Thái tử bị đâm không muốn để cho nàng biết, nhưng Thái tử trọng thương là chuyện lớn cỡ nào, sợ giấy không gói được lửa, sau đó chỉ khiến nàng càng thêm lo lắng thôi. Cho nên mới muốn hấn trở lại thông báo một tiếng, muốn nàng yên tâm.

Nàng kinh ngạc rơi lệ, cứng nhắc nói: “Ta biết rồi. Người mau trở lại bên cạnh Thái tử, thay ta chăm sóc chàng thật tốt.” Nàng đúng là người không may, hôm nay Thái tử vì nàng mà tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, nếu Thái tử gặp không may, nàng không còn mặt mũi sống trên đời này nữa.

“Dạ, Châu Nhi, Thái tử căn dặn muốn người chăm sóc Nam phu nhân thật tốt.” Hấn ra hiệu bằng mắt cho Châu Nhi, muốn nàng đặc biệt chú ý Lộ Tử Nam, đừng để nàng làm ra chuyện hồ đồ.

Châu Nhi hiểu ý: “Được, ta hiểu rồi.” Nàng cũng rất lo lắng cho Lộ Tử Nam. Lúc trước bốn vị tân lang chết đi đều không có tình cảm với Nam phu nhân, nàng có thể vì lão gia phu nhân, buộc mình lạc quan tiếp nhận sự thật này, nhưng lần này khác, nàng thật sự yêu Thái tử, ngay cả Châu Nhi cũng cảm thấy được tình yêu sâu đậm này, sợ nàng không thể chịu đựng được.

Lúc này Tiểu Trạ Tử mới vội vã chạy về bên cạnh Triệu Hằng.

“Tiểu Trạ Tử.” Lộ Tử Nam vội vàng kêu hấn lại.

“Phu nhân?”

Nàng lúng túng mở miệng: “Nếu như Thái tử tỉnh, xin chàng không cần nhớ ta, an tâm dưỡng thương.” Nàng nhắm mắt rơi lệ, nàng cảm thấy nặng nề, tâm cũng rất mệt mỏi, làm sao mới có thể thoát khỏi vận rủi thuộc về nàng đây? Ác mộng đáng sợ này còn muốn dây dưa với nàng đến bao giờ?

“Nô tài nghĩ Thái tử vừa tỉnh lại, lập tức sẽ yêu cầu trở về Đông cung.” Trong nội tâm Tiểu Trạ Tử hiểu rõ nói.

“Không, ngàn vạn lần không được để chàng làm như vậy, bảo chàng an tâm chữa khỏi vết thương rồi trở về....” Nàng không thể ở chung với chàng, như vậy sẽ hại chết chàng.

Tiểu Trạ Tử khổ sở nói: “Đây cũng không phải việc nô tài có thể làm chủ, Thái tử tự có chủ trương.”

Nàng gật đầu: “Ta hiểu, ngươi mau đi đi..... Có tin gì nhất định phải trở lại báo ta biết.” Nàng thấp thỏm dằn dò, hy vọng Tiểu Trạ Tử không mang về tin tức gì xấu.

Tiểu Trạ Tử mới chịu quay người đi, lại phát hiện phía trước náo động, nhìn kỹ lại thì ra là Vương Cổ Triều, mà phía sau hắn lại mang theo một đội Cẩm y thị vệ, ngay cả Vương Nhu Thủy cũng đi theo bên cạnh hắn. Hắn lấy làm kinh hãi.

“Vương đại nhân, nơi này là Đông cung, ngươi lại dám mang theo một đám người xông vào, chẳng lẽ muốn tạo phản sao?” Tiểu Trạ Tử ngăn cản Vương Cổ Triều.

“Tiểu Trạ Tử, ngươi đừng hiểu lầm, phụ thân ta phụng mệnh Hoàng thượng, đặc biệt tới bắt yêu.”

“Bắt yêu? To gan, Đông cung lấy đâu ra yêu?” Tiểu Trạ Tử hét lớn.

“Chính là yêu nữ Hồng Điện, Hoàng thượng anh minh, biết được Thái tử sẽ bị thương nặng, tất cả đều do yêu phụ này, đặc biệt mệnh cho bốn quan đến bắt người hỏi tội.” Vương Cổ Triều cất cao giọng nói, rõ ràng cuộc hai cha con bọn họ có thể báo thù rửa hận rồi. Yêu nữ này không thể tránh khỏi số kiếp, lúc này Thái tử trọng thương, không người nào có thể bảo vệ được nàng.

“Nhất định là người ở trước mặt Hoàng thượng hồ ngôn loạn ngữ, nếu không Hoàng thượng sẽ không làm như vậy.” Tiểu Trạ Tử kinh ngạc. Nhất định Vương Cổ Triều muốn mượn dịp trừ bỏ Nam phu nhân.

“Tên nô tài này thật to gan!” Vương Nhu Thủy không khách khí thưởng Tiểu Trạ Tử một bạt tai.

“Nhu Thủy, không được vô lễ!” Vương Cổ Triều vốn muốn ngăn cản, nhưng không kịp nữa, Tiểu Trạ Tử là hồng nhân bên cạnh Thái tử, trước khi Thái tử sống chết chưa rõ, còn không thích hợp đắc tội hắn, Nhu Thủy chính là quá mức xúc động thiếu chính chắn, mới có thể thua trên tay Lộ Tử nam, trở thành nô tỳ ở Đông cung: “Tiểu Trạ Tử công công, tiểu nữ không hiểu chuyện, ngươi đừng trách.” Hắn cười theo.

“Hừ!” Tiểu Trạ Tử phát hỏa: “Không được Thái tử cho phép, ngươi không thể mang Nam phu nhân đi.”

“Sợ rằng không phải do ngươi, lúc này Thái tử đang hôn mê, Hoàng thượng tức giận, hạ ý chỉ, ai cũng không thể kháng chỉ.” Vương Cổ Triều cười lạnh nói, hôm nay nói gì thì nói cũng muốn trừ bỏ yêu nữ này, coi như Thái tử tỉnh lại, cũng không kịp ngăn cản.

Đây rõ ràng là âm mưu của Vương Cổ Triều, lần này nói không chừng thích khách là do hắn và Vương quý phi phái tới, không phải ám sát Hoàng thượng, mà mục tiêu của bọn hắn là Thái tử, nhưng Thái tử không chết, ngược lại bọn hắn lại trừ Nam phu nhân trước, thật là ác độc, chỉ là Thái tử đã hôn mê, hoàn toàn không có biện pháp bảo vệ Nam phu nhân, nên làm thế nào cho phải? Chẳng lẽ trở mặt nhìn bọn hắn mang Nam phu nhân đi, nếu Thái tử tỉnh lại biết được, nhất định sẽ tức điên: “Không thể chờ Thái tử tỉnh lại rồi nói sao?” Tiểu Trạ Tử muốn kéo dài thời gian, chỉ cần Thái tử vừa tỉnh, Nam phu nhân được cứu.

“Phải không, thánh chỉ ở đây, đừng hòng kéo dài thời gian, mau tránh ra!” Vương Nhu Thủy không nhịn được vung thánh chỉ đẩy hắn ra.

“Ngươi –”

“Tiểu Trạ Tử, đừng nói nữa, ta đi theo bọn họ là được.” Lộ Tử Nam bị thương đứng trước mặt bọn họ. Sớm muộn gì cũng đến, đây là kết quả nàng phải nhận, nàng nên biết sớm.

“Nhưng –” Tiểu Trạ Tử vẫn trung thành bảo vệ chủ.

Lộ Tử Nam bị thương lắc đầu ý bảo hắn đừng uống phí hơi sức.

“Bắt lại!” Vương Cổ Triều hét lớn.

“Các ngươi không thể bắt Nam phu nhân đi.” Châu Nhi khóc không cho bọn hắn bắt người.

“Châu Nhi, đừng như vậy.” Nàng rưng rưng nói.

“Muốn bắt thì bắt luôn cả ta, ta không thể để cho một mình Nam phu nhân bị nhốt trong đại lao, Châu Nhi muốn đi theo chăm sóc.” Châu Nhi rất trung thành.

“Đây là bản thân người tự tìm, mang cả tiểu nô tỳ này cùng đi cho ta, chủ tử là yêu, chắc hẳn người hầu đều sẽ hại người, mang hết đi cho ta.” Vương Cổ Triều hạ lệnh.

“Không, các người không thể mang Châu Nhi đi, nàng vô tội.” Lộ Tử Nam vội vàng nói.

“Đừng nhiều lời, mang hết đi cho ta.” Vương Nhu Thủy hả lòng hả dạ nói, nàng chờ ngày này thật lâu, nàng muốn diệt trừ tất cả bọn họ.

Cứ như vậy chủ tớ hai người Lộ Tử Nam bị đông đảo thị vệ áp giải đi.

Tiểu Trụ Tử lo lắng không thể giúp được gì, Thái tử! Nô tài nên làm gì đây?

Lộ Tử Nam bị nhốt vào thiên lao chỉ có thể nhìn lên bốn vách tường, đau thương cầu xin Thái tử có thể bình an vô sự.

Châu Nhi thấy nàng tiểu tỳ trong tự trách, không khỏi khuyên nhủ: “Nam phu nhân –”

Lộ Tử Nam gơ tay: “Ta biết người muốn nói gì, nói đây chỉ là ngoài ý muốn, nhưng loại chuyện này lại xảy ra trên người ta lần thứ năm, ta biết ngoài ý muốn là có nghĩa gì, mặc dù Thái tử hết sức tin tưởng những thứ này không liên quan đến ta, nhưng sự thật thẳng hùng biện, ta không muốn nói gì cả.” Nàng vô cùng bi ai lắc đầu.

“Nam phu nhân....” Ngay cả Châu Nhi cũng không thể nói ra được một câu an ủi, chỉ có thể yên lặng nhìn nàng rơi lệ, khổ sở.

“Châu Nhi, đừng an ủi ta nữa, để cho ta yên tĩnh chút!” Nàng dựa vào tường, cũng không còn hơi sức.

Châu Nhi thở dài, yên lặng không nói, nhưng vẫn không yên lòng lên nhìn chăm chú vào cử động của nàng.

Chỉ thấy vẻ mặt nàng ưu tư mặc cho lệ rơi đầy mặt. Thật là đáng thương, Châu Nhi cảm thấy tiếc hận vì nàng.

Nàng nên đi nơi nào, số mạng an bài nàng cô đơn cả quãng đời còn lại, nàng càng muốn nghịch thiên, cho là không báo đường thì không tính là lập gia đình, sai lầm rồi, ông trời vẫn không tha cho nàng, sợ tồn tại của nàng vẫn nguy hại đến tính mạng Thái tử, hôm nay chàng chưa rõ sống chết, mà tất cả đều do nàng mang tới, nàng quả thật là yêu nữ, phù thủy, bên ngoài gọi nàng là sao chổi, một chút cũng không sai, sai là nàng ích kỷ, tham niệm của mình.

Nàng rõ ràng đã sớm giác ngộ số mệnh của mình thấp hèn, nhưng hết lần này đến lần khác gặp Thái tử, một nam nhân khiến nàng không thể dứt bỏ, cuối cùng đây nhất định là số mạng bi thương của nàng.

Hình như còn sống là một loại khổ sở, nàng nên chấm dứt thế nào đây?

Nên chấm dứt mình? Hay là chấm dứt tình yêu?

Có lẽ cả hai đều nên chấm dứt.

Nhưng nàng biết lúc này không phải thời cơ kết thúc, nàng còn phải sống tiếp, xác nhận Thái tử bình an thoát hiểm, nàng sẽ có quyết định.

“Này, yêu nữ, ta và nương nương tới thăm người, như thế nào, ở thiên lao có thoải mái không?” Vương Nhu Thủy và Vương quý phi vênh vác đi vào thiên lao.

“Các người tới đây làm gì?” Châu Nhi vừa thấy bọn họ lập tức tức giận nói, bọn họ nhất định không có lòng tốt.

Vương Nhu Thủy thấy giọng điệu Châu Nhi không tốt, lại muốn phát tác, Vương quý phi ngăn nàng: “Đừng nổi giận, tức giận với một người sắp chết làm gì.”

“Người có ý gì?” Châu Nhi cảnh giác la to.

Vương Nhu Thủy đắc ý cười to một trận: “Chúng ta đặc biệt đến nói cho chủ tử người biết, lúc này nàng chết chắc, Hoàng thượng đã hạ chỉ ba ngày sau chém đầu nàng thị chúng.”

Lộ Tử Nam nghe xong sững sờ, thì ra đây chính là đường nàng nên đi.

Châu Nhi cũng ngây dại, một câu cũng không nói ra được.

Thấy Lộ Tử Nam chỉ chờ đợi, mà không giống dự tính gào khóc cầu cứu, Vương Nhu Thủy hơi thất vọng, họ chính là đặc biệt đến xem hình ảnh xấu xí trước khi chết của nàng, kết quả chỉ thấy vẻ mặt chấp nhận của nàng, khoái cảm muốn vũ nhục nàng ở trong lòng không cách nào được thỏa mãn: “Này, trước khi chết người có muốn nói gì không?” Nàng cũng không tin yêu nữ này không sợ chết.

Lộ Tử Nam bị thương lắc đầu, nàng sớm không muốn sống, đạo thánh chỉ này của Hoàng thượng cũng chỉ giúp nàng được giải thoát, điều hối tiếc duy nhất là trước khi nàng chết hại chết nhiều người như vậy, mang theo tội nghiệt nặng như vậy thì không nên sống tiếp.

Nhất là đối với Thái tử nàng cảm thấy hổ thẹn cực kỳ, nàng hy vọng trước khi chết nghe được tin tức chàng bình an, như vậy nàng chết cũng nhắm mắt.

“Người – tiện nữ nhân!” Vương Nhu Thủy giận đến mắng nàng, không có cơ hội để nàng giải hận, nàng hậm hực nói.

“Người thật là quá đáng!” Châu Nhi thấy thế vô cùng tức giận.

“Thôi.” Lộ Tử Nam chỉ muốn chìm đắm trong bi thương thảm thiết của mình, không muốn để cho Châu Nhi gây chuyện, đắc tội họ, cuối cùng chỉ tự mình tìm khổ.

“Nam phu nhân!” Châu Nhi bất bình cho nàng.

“Người đừng trung thành bảo vệ chủ nữa, đi theo một chủ tử sắp chết, còn có tiền đồ gì? Nếu như người nguyện ý theo ta, ta cũng nguyện ý thả người ra ngoài.” Vương Nhu Thủy vênh váo nói.

“Thúi lắm, ta mới không nhận thức loại nữ nhân độc ác làm chủ tử!” Châu Nhi giận dữ mắng mỗ.

“Con nha đầu chết tiệt, không biết điều, rõ ràng tìm chết!” Vương Nhu Thủy giận dữ, lập tức muốn gọi người mở khóa, lôi Châu Nhi ra ngoài đánh.

“Nhu Thủy, thôi, hôm nay chúng ta tới thăm người, cần gì động đao động côn, nếu nàng không có lời nào trần trối, vậy chúng ta đi!” Vương quý phi ngoài cười trong không cười nói. Không thấy được hình ảnh xấu xí của nàng, ở lại cũng không có ý nghĩa, dù sao nàng cũng chết, kiêu ngạo cũng không còn được mấy ngày, từ trước đến giờ nàng không bao giờ đánh chó rơi xuống nước. Đây là nàng tự nhận biểu trưng địa vị cao quý của nàng.

“Hừ!” Vương Nhu Thủy vẫn cảm thấy không cam tâm.

“Đợi chút.” Lộ Tử Nam chần chừ gọi họ lại.

Vương Nhu Thủy lập tức xoay người, còn giả bộ không sợ chết, lúc này rốt cuộc không kiềm chế được muốn cầu cứu: “Còn có chuyện gì à?”

“Ta muốn hỏi Hoàng thượng có giận chó đánh mèo một nhà Lộ thị không?” Đây là chuyện Lộ Tử Nam lo lắng nhất.

“Thì ra là lo lắng bọn Lộ lão đầu, người đã tự thân khó bảo toàn còn lo lắng bọn hần?” Vương quý phi cười lạnh nói.

“Bọn họ còn tốt chứ?” Lộ Tử Nam không để ý đến sự châm chọc của nàng, nóng lòng hỏi.

Vương quý phi cố làm ra vẻ một lần, mới tính nói: “Trước mắt bọn họ không có chuyện gì, chỉ là Hoàng thượng nói, nếu như Thái tử có chuyện không hay xảy ra, một nhà Lộ thị các người sẽ bị tịch thu tài sản giết người đền mạng.”

“Không, không liên quan đến bọn họ, Hoàng thượng không cần giận chó đánh mèo!” Lộ Tử Nam kêu khóc.

“Sao lại không liên quan đến bọn họ, yêu nữ từ Lộ thị ra, khắc hại Thái tử, tội đáng chết vạn lần, tương đương tru di cửu tộc.” Vương quý phi âm ngoan nói.

Lộ Tử Nam ngây ngẩn cả người: “Nên trăm cử tộc!” Nàng ngồi sững trên đất, thân thể cứng ngắt khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng Vương quý phi và Vương Nhu Thủy cũng thấy được vẻ mặt khổ sở của nàng, lúc này mới hã hê nghênh ngang rời đi, trên hành lang chỉ còn lại tiếng cười bén nhọn chói tai của bọn họ.

“Nam phu nhân.....” Tâm Châu Nhi cũng lạnh rồi.

“Nếu ta không chấp nhận Thái tử, mọi chuyện sẽ không xảy ra, ta hy vọng mình chưa từng tồn tại qua, chưa từng tồn tại qua.....” Hồi lâu, Lộ Tử Nam mới thất thanh khóc rống.

13. Chương 13: Chương 7

“Cái gì, người nói Phụ hoàng làm gì Nam Nhi?” Triệu Hằng kinh hãi.

Tiểu Trạ Tử vừa thấy hấn tỉnh lại, vội vàng nói cho hấn biết tình huống nguy cấp của Lộ Tử Nam.

“Hoàng thượng quyết định giết Nam phu nhân.” Tiểu Trạ Tử gấp gáp nói.

“Tại sao?” Hấn ngạc nhiên.

“Nguyên nhân là do Vương quý phi và Vương Cổ Triều gọi Nam phu nhân là yêu nữ, là nàng làm hại ngài trọng thương bất tỉnh, muốn Hoàng thượng giết nàng vì ngài trừ ma hàng yêu, nếu ngài không tỉnh lại, thật sự không được nhìn thấy Nam phu nhân nữa.”

“Hoang đường, thật sự là hoang đường! Lúc này Nam Nhi ở đâu?” Lòng hấn như lửa đốt hồi.

“Hoàng thượng hạ chỉ giờ Ngọ xử trảm, chỉ sợ lúc này Nam phu nhân đã đến pháp trường, Thái tử, ngài mau nghĩ biện pháp cứu Nam phu nhân đi!”

Triệu Hằng giãy giụa muốn ngồi dậy, hấn phải cứu Nam Nhi, Nam Nhi không thể chết được.

“Thái tử, ngài muốn làm gì?” Tiểu Trạ Tử thấy hấn thiếu chút nữa té xuống giường, vội vàng ngăn cản.

“Bổn cung muốn tới pháp trường cứu Nam Nhi, nếu chậm trễ sẽ không kịp nữa.” Hấn không để ý toàn thân đau đớn, một lòng chỉ lo lắng sống chết của Lộ Tử Nam.

“Nhưng thân thể của ngài –”

“Đừng chậm trễ thời gian, mau đỡ ta.” Hấn đỏ mồ hôi nói.

Tiểu Trạ Tử biết khuyên can không có hiệu quả, vội vàng giúp hấn mang giày vào, khoác áo liền dìu hấn chạy đi.

Hấn lắc lư nhảy lên lưng ngựa, gần như muốn ngã đi, hấn tự nói với mình tuyệt đối không thể ngã xuống, nếu ngã xuống sẽ không cứu được Nam Nhi.

Ôi! Nam Nhi của ta, nàng ngàn vạn lần phải chờ ta, ta sẽ tới cứu nàng. Hấn thúc ngựa không ngừng hò hét trong lòng.

Tâm tình sợ hãi chưa từng có, giờ phút này hấn sợ tiếng chuông đòi mạng buổi trưa vang lên, chịu đựng toàn thân đau đớn mệt mỏi, với từng cơn choáng váng đánh úp lại, hấn chạy thẳng tới pháp trường.

Tiểu Trạ Tử thấy hấn liều mạng chạy nhanh, cố gắng đuổi theo ở phía sau, cũng rất sợ tới trễ, y nhân (người ấy - thường chỉ nữ giới) hương tiêu ngọc vẫn, mà dường như tiếng chuông buổi trưa sắp vang lên.

“Vương đại nhân, canh giờ đã đến, có thể hành hình rồi.” Quan bồi trăm bên cạnh là Dương Xương Thành, chuyện hôm nay hấn cũng giúp một chút, trước mặt Hoàng thượng tham dự thêm một phần, nha đầu này

không chết, sao tiêu tan oán khí trong lòng hần. Tại nàng làm hại nhi tử bảo bối của hần sung quân biên cương, vĩnh viễn không có ngày hồi kinh.

“Ừ.” Vương Cổ Triều hã hê gạt đầu, chờ nha đầu này vừa chết, Thái tử cũng đã chết, một nhà Lộ lão đầu liền diệt môn theo, như vậy thiên hạ Đại Tổng là của bọn họ, đến lúc đó không còn người có thể ngăn trở, ha ha....

Hần ném trăm thủ lệnh xuống: “”Chém!” Sảng khoái!

Dưới ánh nắng nóng, Lộ Tử Nam nhìn đám đông thỏa mãn vây xem náo nhiệt, nàng cảm thấy bi ai, nhiều người nhìn nàng mất mạng như vậy, lại vỗ tay bảo hay, xem ra nàng thật sự đáng chết, nhắm mắt lại, nàng chờ thanh đao sáng loáng hạ xuống.

Phụ thân, nương, Tử Nam thật xin lỗi các người..... Thái tử, nếu ngài tỉnh lại, hãy quên người mang điếm xấu là Nam Nhi đi! Quên Tử Nam đi, quên tình yêu của ta.

Đao phủ giơ cao tay cầm đao, tuân lệnh muốn hạ xuống –

”Dừng tay, đao hạ lưu tình!” Xa xa một tiếng kêu truyền tới từ trong đám người.

Nàng đột nhiên mở mắt ra. Là giọng của Thái tử, thật là chàng, chàng đã tỉnh, nàng mừng như điên khóc lên: “Thái tử!”

Thoáng chớp tay đao phủ dừng lại không dám động, nhìn Thái tử sắc bén đẩy dân chúng đang vây xem ra, chạy thẳng tới chỗ nàng.

Vương Cổ Triều và Dương Xương Thành lập tức luống cuống. Thái tử tỉnh, lại tỉnh vào lúc này, hần biết Thái tử không chết, ngày bọn họ gặp tai họa sẽ đến gần.

”Dừng sợ, chúng ta phụng chỉ làm việc, Thái tử cũng không dám làm gì chúng ta.” Vương Cổ Triều tự an ủi mình nói.

”Đúng..... Đúng, chúng ta phụng chỉ làm việc, tất cả không liên quan tới chúng ta.” Dương Xương Thành cũng vội vàng định thần nói.

Mặt Thái tử không còn chút máu chạy tới trước mặt Lộ Tử nam, một tay đoạt lấy thanh đao trong tay đao phủ: “Kẻ nào dám động thủ!” Hần uy nghiêm khiển trách.

Đao phủ lập tức hoảng sợ quỳ xuống, tránh ở một bên.

Thân thể hần nhoáng lên, sắp không chống đỡ được nữa. Tiểu Trụ Tử vội vàng đỡ hần, thân thể hần bị tổn hại, lại nóng lòng thúc ngựa vội vàng, lúc này nguyên khí càng tổn thương.

”Thái tử!” Lộ Tử Nam thấy thể hoảng sợ không thôi.

Hần bình tĩnh, tầm mắt có chút mơ hồ. Quỳ gối trước mặt nàng, ôm nàng thật chặt: “Nam Nhi, cuối cùng ta cũng tới kịp.” Hần thở dốc nói, vẻ mặt hết sức kích động.

Nàng cảm động rơi lệ: “Chàng không nên tới.”

”Bé ngốc, sao ta có thể mất đi nàng.” Trong cơ thể hần, khí huyết kích động dâng trào vẫn không có cách nào bình ổn. Hần thật sự sợ mất nàng, loại sợ hãi này còn khiến tim hần đập nhanh hơn so với việc hần đối mặt hơn một trăm người kiên cường. Cũng may, nàng vẫn còn ấm áp nằm trong ngực hần.

”Chàng hãy rời đi, thiếp van chàng rời đi, thiếp phải chết, chỉ có chết, mới có thể kết thúc mọi chuyện.” Nàng lắc đầu muốn đẩy hần ra.

”Không, nàng không thể chết, ta không cho phép nàng chết!” Hần không thể nghĩ tới, lòng hần như lửa đốt chạy tới cứu nàng, nàng lại một lòng muốn chết.

”Là ý chỉ của Hoàng thượng, chàng cũng không thể làm nghịch tử, Tiểu Trụ Tử, mau dẫn Thái tử rời đi! Chàng trọng thương không thể chịu nổi hành hạ như thế.” Nàng chuyển sang Tiểu Trụ Tử.

”Không mang theo nàng đi cùng, ai cũng đừng mong ta rời khỏi.” Hần giận nói. Thân thể lại lung lay, máu ở miệng vết thương không ngừng trào ra, nhuộm một mảnh.

“Thái tử!” Nàng hoảng sợ.

“Tiểu Trụ Tử, cưỡi trời cho nàng, chúng ta đi!”

Tiểu Trụ Tử lập tức làm theo.

Sợi dây vừa buông lỏng, hắn lập tức kéo mạnh nàng muốn lên ngựa rồi đi.

“Thái..... Thái tử.....” Vương Cổ Triều không thể run rẩy kêu lên.

Hắn lạnh lùng nghiêm túc quay đầu nhìn chằm chằm Vương Cổ Triều và Dương Xương Thành, tức thì bọn họ bị hù dọa rút tay về.

“Các người còn dám ngăn cản!”

Bọn họ đều bị dọa sợ, Dương Xương Thành đẩy đẩy Vương Cổ Triều muốn hắn nói hai câu. Lúc này Vương Cổ Triều mới nhắm mắt nói: “Thái..... Thái tử, đây là Hoàng..... Hoàng thượng hạ thánh chỉ, ngài..... Nhìn một chút, này yêu..... Nam phu nhân nếu bị ngài mang đi như vậy, vi..... Vi thần thể nào giao..... Giao phó với Hoàng thượng?” Cuối cùng hắn cũng lắp bắp nói xong. Hắn là quan giám trảm, phạm nhân bị cướp, mặc dù đối phương là Thái tử, bọn họ cũng có trách nhiệm, không thể không thanh minh một phen, bày tỏ vô cùng trách nhiệm.

Trong lòng Triệu Hằng biết rõ thích khách lần này là xảy ra chuyện gì, hiện tại hắn còn bị thương nặng, không phải thời cơ đối phó với bọn họ, hắn lạnh lùng nhận lấy thánh chỉ, nhìn cũng không nhìn giao cho Tiểu Trụ Tử: “Ta mang Nam Nhi đi, Bồn cung sẽ tự mình tới chỗ Hoàng thượng thỉnh tội.”

“Nhưng.....” Đối với việc không chém được yêu nữ này, Vương Cổ Triều vẫn không cam lòng.

Ánh mắt của hắn lạnh lùng: “Người dám can đảm ngăn cản?”

Wương Cổ Triều vội vàng khoát tay: “Không..... Không dám, cung tiễn Thái tử.” Hắn vẫn không dám đắc tội Thái tử, khí thế Thái tử quá mạnh mẽ, hắn không hiểu Hoàng thượng đã sớm lớn tuổi hồ đồ, mọi việc cũng nghe theo Vương quý phi, nhưng hắn vẫn luôn kiên trì chuyện Thái tử, không người nào có thể dao động mức độ tin tưởng với Thái tử, điều này cũng khiến cho bọn hắn kiêng kỵ Thái tử, không dám lơ đãng.

“Hừ!” Hắn phát tay áo, lôi kéo Lộ Tử Nam: “Nam Nhi, chúng ta đi.”

“Không, đừng như vậy, chàng nghịch chỉ là chọc giận Hoàng thượng.” Lộ Tử Nam không chịu đi.

“Chỗ Phụ hoàng ta sẽ thỉnh tội, nàng không cần quan tâm.” Hắn càng lúc càng cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào. Một tay kéo mạnh nàng, một tay không còn sức lực được Tiểu Trụ Tử nâng.

Nàng dùng sức hất tay hắn ra: “Thiếp xin chàng đừng quan tâm thiếp nữa, để cho thiếp tự sinh tự diệt đi!” Thấy chàng còn sống nàng đã không còn nuôi tiếc, còn nàng sống hay chết cũng đã không còn ý nghĩa.

“Nàng làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng cũng thật sự cho rằng mình là yêu nữ? Thật sự tin rằng ta bị thương bởi vì nàng, đừng dại dột, ta bị thương tất cả đều là âm mưu, không liên quan đến nàng.” Hắn lạnh lẽo nhìn Vương Cổ Triều và Dương Xương Thành.

Hai người bọn họ vừa đón nhận ánh mắt của hắn, lập tức chột dạ sợ hãi cúi thấp đầu. Thái tử vừa mới tỉnh, chẳng lẽ phát hiện cái gì? Chuyện này..... Xong rồi!

“Thái tử, mặc kệ thể nào, Tử Nam luôn là tai họa, mà tai họa thì không được tồn tại, chàng hãy đi đi, để cho thiếp kết thúc cuộc đời.” Nàng buồn thảm nói.

“Không!” Hắn tóe ra lửa giận rống to.

Một tiếng rống này xé rách vết thương của hắn lần nữa, hắn chấn động, thân thể nửa quỳ trên đất.

Tiểu Trụ Tử vội vàng đỡ hắn, vội vàng nói với Lộ Tử Nam: “Trước tiên ngài trở về với Thái tử đi, nếu ngài không đi, Thái tử cũng sẽ không đi, hiện tại nếu thân thể Thái tử không được cầm máu ngay lập tức, chỉ sợ sẽ mất máu đến chết.”

Nàng thấy miệng vết thương của hấn không ngừng chảy máu, cũng kinh hãi đề miệng vết thương của hấn lại, muốn cho máu ngừng chảy nữa. Trong lòng nàng giãy giụa không thôi, tâm tình rối loạn.

“Nếu như nàng không đi, khẳng khẳng đến Hoàng tuyền (âm phủ), như vậy ta tình nguyện đi với nàng.” Hấn đã quỳ rạp trên mặt đất, chỉ có thể dựa vào Tiểu Trụ Tử chống đỡ.

Nàng khóc rống: “Đừng ép thiếp.”

Hấn chịu đựng một hơi nói ra: “Cõi đời này nếu không có Lộ Tử Nam nàng, ta sống có ý nghĩa gì nữa?”

Nàng ôm chặt hấn: “Nói thiếp khờ, chàng còn khờ hơn thiếp, được, thiếp theo chàng trở về.” Nàng không muốn hấn thật vất vả mới tỉnh lại, lại chết theo nàng ở pháp trường, nàng tạm thời đồng ý đi cùng hấn.

Hấn vui mừng nở nụ cười: “Tiểu Trụ Tử, nếu ta không may bất tỉnh lần nữa, người ngàn vạn lần phải che chở Nam Nhi rời đi, tuyệt đối không thể.....để cho.....Phụ hoàng bắt nàng.....lần nữa..... Tất cả chờ ta.....tỉnh lại.....” Hấn vừa mới nói xong, thân thể mềm nhũn, chìm vào trong bóng tối lần nữa.

“Thái tử!” Lộ Tử Nam kêu to.

Tiểu Trụ Tử ôm hấn, muốn đưa về Đông cung ngay lập tức.

“Chậm!” Thấy Thái tử bất tỉnh, Vương Cổ Triều lại lớn gan, tức thì bày ra gương mặt buồn nôn.

“Vương đại nhân, cứu Thái tử quan trọng hơn, chẳng lẽ người còn có dị nghị?” Tiểu Trụ Tử giận nói.

“Muốn cứu Thái tử bản quan làm sao có dị nghị, chỉ là Lộ Tử Nam là người Hoàng thượng hạ chỉ muốn chém, thánh mệnh, bản quan không thể mặc cho các người mang đi.” Vương Cổ Triều giả bộ khó khăn.

Tiểu Trụ Tử giận dữ: “Người vừa thấy Thái tử hôn mê, liền không có kiêng kỵ, thật sự đáng giận, Thái tử có dặn dò, ngài nhất định phải mang Nam phu nhân đi, nếu người không cho Nam phu nhân ly khai, thì phạm vào tử tội mưu hại Thái tử.”

“Nói thế nào?” Dương Xương Thành giật mình hỏi.

“Các người thấy Thái tử hôn mê, tay vẫn nắm chặt tay Nam phu nhân không thả, nếu như không để cho Nam phu nhân theo Thái tử rời khỏi, nếu Thái tử xảy ra chuyện ai chịu trách nhiệm!”

Lúc này Vương Cổ Triều và Dương Xương Thành mới bình tĩnh nhìn lên, quả nhiên, Thái tử đã muốn tắt thở, vẫn còn che chở Lộ Tử Nam không rời: “Chuyện này.....” Đây thì khó làm rồi.

“Chẳng lẽ các người muốn phạm vào tử tội mưu hại Thái tử?” Tiểu Trụ Tử không buông lỏng nói. Hấn tuyệt đối không phụ sự ủy thác của Thái tử, không thể để cho bọn họ chém Nam phu nhân.

Vương Cổ Triều Và Dương Xương Thành hết sức tức giận, chuyện sắp thành công lại thất bại, bọn hấn thật hận!

“Nếu Vương đại nhân và Dương đại nhân không còn chuyện gì, nô tài mang Thái tử và Nam phu nhân rời đi.” Tiểu Trụ Tử có chút đắc ý nói, xem hai lão tặc tử các người còn có pháp bảo gì?

“Hừ!” Vương Cổ Triều tức giận xoay người, bọn hấn không gánh chịu được tội danh gián tiếp hại chết Thái tử, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cho đi.

Dương Xương Thành cũng giận đến nghiến răng, dậm chân trơ mắt nhìn tử tù Lộ Tử Nam an toàn theo Thái tử rời khỏi.

- 14. Chương 14: Chương 7 (tt)
- 15. Chương 15: Chương 8
- 16. Chương 16: Chương 8 (tt)
- 17. Chương 17: Chương 9
- 18. Chương 18: Chương 9 (tt)
- 19. Chương 19: Chương 10
- 20. Chương 20: Chương 10 (hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-phi-bi-nguyen-rua>